
Tam, kde končil svět
Petr Bílý
antares © 2026

Petr Bílý

TAM, KDE KONČIL SVĚT

Tam, kde končil svět
Petr Bílý
Copyright © Zdeněk Podhora, 2026
Vydalo nakladatelství Zdeněk Podhora Antares, 2026
První vydání
Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do vyhledávacích systémů ani šířena jakoukoliv formou či prostředky bez předchozího písemného souhlasu autora.
ISBN 978-80-86628-03-5

Tento příběh je dílem fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výplodem autorovy fantazie, nebo jsou použity smyšleně. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, se skutečnými událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Tato kniha by nevznikla bez lidí, kteří každý den sedí u svých počítačů
a starají se o to, aby vlaky jezdily tam, kam mají.
Děkuji všem kolegům z dispečinku za jejich trpělivost, humor
a soudržnost a za to, že mi dovolili být součástí jejich světa.

Obsah:

Prolog 9
Aneta (a Petr) 12
Stop - Petr 13
Stop - Aneta 18
Návštěva 22
Setkání 27
Vyznání 33
Mimořádná událost 36
Vlak z jiné galaxie 39
Dětství 47
Monika 53
Destičky 54
Stopy 57
Tůně 60
Moničin smích 64
Petr a Aneta 69
Lavička 70
Ředitel 79
Revizor 83
Školení 88
Jídelní vůz 92
Šárka 95
Stavitel 99
Tankisté 103
Monika 109
Utíkej 110
Čtvero ročních dob 112
Zdislava 114
Vávra 116
Potok 119
Petr a Aneta 122
Album 123
Biot 125
Zkouška 132
Samota 137
Aneta 139
Dispečerka 140
Aneta a Petr 145
Vezmeš si mě? 146
Archanděl Michael 149

Kriminálka 154
Belzebub 159
Půjčovna kostýmů 165
Mylène 174
Aneta a Petr 183
Cromalin 184
Koupelna 194
Osobák 198
Farář 203
Zajíci do Francie 212
Svatba 219
Epilog 231

Prolog

Do lesa jsem nešel proto, abych utekl. Šel jsem tam, protože mě to táhlo dál.

Byly mi sotva čtyři roky, ale zvědavost, co je za dalším stromem, za další zatáčkou, za hranicí, kterou ostatní považovali za konečnou, jsem měl v sobě už tehdy. Les kolem dědečkova domu byl pro mě celý svět, a přesto jsem měl pocit, že svět začíná až za ním. Od koryta, kde si hrály ostatní děti, jsem viděl jen kousek prašné cesty mezi loukami, ale v hlavě jsem měl celé mapy míst, která jsem neznal. A taky jsem chtěl vědět, kam až ta cesta vede.

Ten den byl jako každý jiný. Děti pobíhaly kolem koryta, voda šuměla, slunce se opíralo do strání a les okolo tiše dýchal. Všichni dospělí věděli, že tam jsme, a nikdo se nebál. Stačilo vykouknout z okna a bylo jasno. Jenže já jsem se nemohl zbavit pocitu, že svět za loukou mě k sobě volá. Že ta prašná cesta mezi trávou a rybníkem není jen cesta, ale pozvánka. A tak jsem se rozhodl. Nikomu jsem nic neřekl a vykročil. Ohlédl jsem se jen jednou, abych se ujistil, že mě nikdo nevolá zpátky. Skoro jsem nemohl uvěřit tomu, že opravdu jdu. Že opravdu mířím tam, kam mě to táhlo už dávno. A že mi to nikdo nezakázal.

Za korytem už nebyl nikdo, kdo by mě zastavil. Jen louka, která se vlnila ve větru, a prašná cesta, která se ztrácela mezi trávou. Šel jsem po ní s lehkostí dítěte, které nezná strach, protože ještě neví, že by se bát mělo. Vpravo se leskl velký rybník, hladina byla klidná a tichá, jako by čekala, až do ní někdo skočí. A já měl pocit, že jsem první člověk na světě, který tudy kdy šel. Každý krok mě vedl dál od domova, ale mně to nepřipadalo jako útěk. Spíš jako návrat někam, kde jsem už kdysi byl. A v té dětské logice bylo všechno jednoduché. Kudy jsem přišel, tudy se přece vrátím. A potok, který tekl kolem cesty, ten mi ukazoval jasně směr.

Přivedl mě až k menšímu rybníku uprostřed lesa. Zastavil jsem se. Voda tady byla tmavá a tichá, obklopená stromy, které se nakláněly nad hladinu jako zvědaví svědci. Chvíli jsem jen stál a díval se, protože to místo působilo jinak než všechno, co jsem znal. A právě v té chvíli se na opačném břehu objevil starší pán. Nešel, spíš se vynořil z ticha lesa, jako by tam stál celou dobu a čekal, až si ho všimnu. Díval se na mě dlouho a pak zavolal přes vodu: „Chlapečku, ty jsi se ztratil?“ Jeho hlas byl klidný, víc zvědavý než vyčítavý. A já jsem mu odpověděl.

Jeho otázka mě nezaskočila. „Ne," řekl jsem hrdě, „já jsem tu na výletě." Pán se usmál, ale ptal se dál: „Jak se jmenuješ, to víš? A kde bydlíš?" To už jsem se narovnal, protože tohle jsem měl naučené od maminky. „Já jsem Petřík Bílý a bydlím Za Cihelnou 329," řekl jsem pyšně. Jako by to byla nejdůležitější věta na světě. A v tu chvíli jsem měl pocit, že jsem všechno řekl správně. Že jsem obstál. Že jsem dospělému dokázal, že vím, kdo jsem a kam patřím.

Pán se na chvíli odmlčel, jako by si mě chtěl pořádně prohlédnout.
„Víš," řekl pak, „za chvíli bude večer. A v lese je opravdu velká tma. Tady bys mohl zabloudit. Pojď, půjdeme spolu. A mamince řekneme, kde jsi byl, aby neměla strach." Ta věta mi dávala smysl. Nebál jsem se tmy. Ale tušil jsem, že maminka nebude ráda, až zjistí, že jsem odešel beze slova. A tak jsem k němu přešel, chytil se jeho ruky a nechal se vést. Jako by to byla ta nejpřirozenější věc na světě.

Vraceli jsme se spolu lesem a mně se zdálo, že jdeme stejnou cestou, kterou jsem přišel. Jenže když jsme vyšli z lesa a míjeli dlouhou zeď zámecké zahrady, bylo mi jasné, že jdeme jinudy. „Ale pane, maminka bydlí támhle za kopcem. My jdeme špatně," řekl jsem s tou dětskou jistotou, že svět má být takový, jaký si ho pamatuju. Pán se ale jen usmál.
„A víš co, ty rozumbrado? Já mám támhle dole auto. Svezeme se, ano?" A mně to připadalo rozumné. Auto bylo rychlejší než nohy, a když dospělí říkají, že je to tak lepší, dítě tomu věří. Tak jsem přikývl a šel dál.

U auta jsem se zastavil. Na dveřích byl nápis, kterému jsem sice nerozuměl, ale poznal jsem ho. Dědeček mi už dříve ukazoval, že takhle jsou označená auta policie, tehdejší Veřejné bezpečnosti. Pomyslel jsem si, že je všechno v pořádku. Nastoupil jsem bez váhání a za jízdy se díval ven oknem. A les se pomalu vzdaloval. Pán se mě cestou ptal, jestli maminka ví, kam jsem šel. Přiznal jsem, že neví. Že jsem si myslel, že se brzy vrátím. A že maminka asi nebude ráda.

Jeli jsme pomalu ulicí. A najednou jsem uviděl dvě známé postavy. Šly proti nám po chodníku, rychlým krokem, jako by hledaly něco důležitého. „Děda! Děda a táta!" vykřikl jsem a ukazoval prstem na ulici. Auto zastavilo, policista stáhl okénko a zeptal se, jestli jsem jejich. Samozřejmě, že ano. Děda s tátou nastoupili, oba zadýchaní, unavení, ale přitom nesmírně šťastní, že mě vidí. A tak nás policejní auto dovezlo až před vrata dědečkova domu. Jako by to byl jediný možný konec mého malého dobrodružství.

Máma už stála ve dveřích. Měla v očích zvláštní, tichý výraz, který mají rodiče, když se jim vrátí něco, o co se tolik báli. Objala mě pevně, až jsem cítil, jak se jí třesou ruce. Děda s tátou stáli opodál, oba unavení hledáním, ale s očima, které říkaly víc než slova. Policista se rozloučil krátkým kývnutím a odjel. A já tam stál uprostřed dvora, s nohama od prachu a hlavou plnou dojmů, a nechápal, proč kolem mě tolik dospělých tak hluboce vydechlo. Tehdy jsem tomu nerozuměl. Vždyť jsem přece šel jen kousek dál.

Ale někde uvnitř mě zůstalo to tiché volání cesty, které mě vytáhlo z dětského chumlu.

A které mě od té doby provází, ať jdu kamkoli.

Petr Bílý, 12. května 2026

Díl první
Aneta (a Petr)

kapitola 1
Stop – Petr

Nedělní směny mají své specifikum. Nejen, že jsou v den, kdy, jak říkával můj dědeček, nepracuje ani Pán Bůh. Ale taky proto, že v ten den nejezdí rychlík, kterým jsme jinak jezdili na denní směnu. Takže někdo jezdil autem. Ale většina z nás přijela na dispečink v sobotu večer. A spali jsme na nocležně. Což někteří nesnášeli zrovna dobře. Ale já měl radost z toho, že jsem nemusel vstávat tak brzy, jako když jsem jezdil ráno z domova.
Na dispečink jsme přijížděli po osmnácté hodině, ubytoval jsem se. A šel se pozdravit s kolegy.
„Ahoj, noční směno!“ pozdravil jsem nahlas.
„Ahoj, Petře. Jdeš pracovat?“ zeptal se Milan.
„To určitě. Vždyť jste ještě nic neudělali,“ smáli jsme se spolu.
„Hansi,“ nahnul jsem se ke kolegovi, „tak ráno na šestou?“
„Hele, jak chceš. Nikam nechvátám, takže klidně přijď, až se vyspíš.“ odpovídal flegmatik Honza, kterému všichni říkáme Hans.
„To moc neříkej! Stačí, aby mi nezazvonil budík, a budeš tu do oběda,“ pošťuchovali jsme se.
„Na šestou mě tady máš,“ ukončil jsem debatu. „Tak klidnou směnu! A ráno čau!“ rozloučil jsem se.
Ráno jsem se vzbudil dřív, než budík zazvonil. Rychle jsem vběhl do sprchy, aby mě voda probrala. Pak jsem si uvařil kafe, nasnídal se, vrátil vstupní kartu na recepci a vydal se na sál.
„Tak klidnou směnu,“ popřála mi mladá recepční.

Směna probíhala klidně. Venku bylo krásně, takže jsme vypnuli klimatizaci a otevřeli okna. Svěží čistý vzduch zavoněl jarem a zdálo se, že tohle bude další z řady obyčejných směn. Na sále bylo slyšet nepřetržité, jemné hučení počítačů, které se mísilo s tlumeným smíchem operátorek vzadu. Ty si právě vyprávěly, co budou zítra vařit k obědu. Jejich hlasy se nesly sálem jako vzdálené zvonky.
Tmavé obrazovky zabezpečovacího zařízení tiše svítily. Šedý reliéf kolejiště se táhl od jednoho vlakového dispečera k druhému. Jako mapa nervové soustavy, která nikdy nespí. Když dispečer postavil cestu pro vlak, reliéf koleje zezelenal. Vypadalo to, jako by se trať v tu chvíli nadechla. Pokud vlak vjel na kolej, zelená čára se proměnila na červenou. Ta se potom posouvala jako žhavý uhlík. A po projetí se všechno zase vracelo do šedé.

Vedle čísla vlaku se objevovaly malé zelené trojúhelníčky. Znamení, že vlak jede pod plným dohledem systému zabezpečení jízd vlaků. Zelená znamenala klid. Oranžová opatrnost.
A červená, to znamenalo, že nastává problém.

Tuhle práci mám opravdu rád. Je v ní něco, co člověka drží: zodpovědnost, rytmus, adrenalin, a taky vědomí, že každý vlak, který projede naším úsekem, projede i díky nám. Seděli jsme ve dvou řadách, každý u svého úseku. Nad námi operátorky, nad nimi vedoucí a záložní dispečer. Náš sál, náš malý svět.

Od Puchtějovic se kolem zastávky blížil braňanský rychlík k Předmostí. Zelený trojúhelník bděle střežil jeho jízdu a posouval se společně s vlakem kupředu. Pohoda.
A pak, jako když někdo lusknutím prstu změní scénu, trojúhelník náhle zčervenal.

„Vidíš to?“ utrousil kolega zleva, aniž by odtrhl oči od obrazovky.
„Vidím,“ odpověděl jsem. „Zabezpečovač.“
Červený trojúhelník znamená jediné: STOP. Systém zabezpečení vlak zastavil. Počítačům, dohlížejícím na systém, se něco nezdálo. Anebo prostě ztratily signál, to je nejčastější příčina. Počítač, který ukazuje rychlost vlaku, najednou ukazoval nulu. Nejdřív bylo ale nutné zjistit příčinu. Proč zabezpečovač vlak zastavil.
Rozezněla se telefonní ústředna na přístroji, který jsem měl po levé ruce. Terminál s dotykovou obrazovkou slučoval všechny hovory na jedno místo.
Zvedl jsem sluchátko a představil se:
„Zde vlakový dispečer Petr Bílý, prosím.“

Na druhé straně se ozval mladý, skoro až dětsky jemný dívčí hlásek:
„Dobrý den. Já vezu rychlík do Braňan. A mně se něco stalo se zabezpečovačem. Ono mě to tu zastavilo… mně se tohle ještě nikdy nestalo… já nevím, co mám dělat…“
A do toho nervózní hihňání. Takové to roztomilé, které člověka uklidní.
Za mnou už se trousili kolegové. Jakmile se něco děje, mají všichni najednou pauzu.
„Připravte si pokyn k obnovení jízdy,“ říkal jsem klidně. „Budu vám diktovat, co máte udělat.“
„Aha! To je ten velký papír? A já to teda musím psát? A co mám teď dělat? Já ho mám asi na druhé straně…“ A další hihňání.

„Dobrá, dojděte pro něj. A až to budete mít připravené, ozvěte se.“
„Jo, jo, to bude chvilka,“ zavěsila.

V tu chvíli stáli za mými zády všichni ostatní. A nad nimi, jako generál, vedoucí dispečer Zdenda Hladík. Podíval se na obrazovku, zvedl obočí, chytil se rukou za holé čelo a pronesl svou zaklínací větu:
„Začala hodina duchů.“
„To je brzy,“ utrousil záložní dispečer.
„To nejni nikdy brzy,“ zhodnotil to vedoucí. „Jdu shánět mašinu. Ta holka se z toho místa nepohne ani o metr.“
A už vytáčel čísla a obvolával strojmistry, kteří v nedělním odpoledni klimbají a sní o tom, až jim směna skončí a oni si dají jedno pivo v oroseném půllitru v blízké hospůdce.

Slečna z rychlíku se vrátila a telefonní ústředna se rozezněla jejím hlasem:
„Tak můžeme, jestli teda vy můžete,“ řekla dětským hlasem.
„Dobrá. Tak tedy zaškrtneme bod dva a dva jedna, který zní: restartujte systém a pokud neobdržíte povolení k další jízdě, pokračujte v omezeném režimu na vlastní odpovědnost.“
Na druhém konci bylo slyšet další hihňání.
„Aha… takže to mám jako celý vypnout?“
„Nejdřív mi to celé zopakujte,“ říkal jsem. „A pak mi řekněte svoje jméno.“
„Tady je Aneta…“
„Prosím?“
„No… Aneta. To je moje jméno…“
„Aha. No, ale potřebuji i vaše příjmení.“
Chvilka ticha. Pak tichý, váhavý hlas:
„No dobře… Birgrová.“
Tentokrát bez hihňání. Spíš jako by to vzdala.
„Německy? S přehlasovaným u?“ ptal jsem se.
A zase to chichotání. „Ne, ne. Česky. Tak jak to říkám. S měkkým i po bé.“
„Děkuju. Takže teď restartujte celý systém. Pokud to nenaběhne, pojedete v omezeném režimu. Nepřekročíte čtyřicet a budete sledovat, jestli systém naběhne, až přejedete další balízu.“
„A nebudete se mi smát? Já jsem to ještě nikdy nezažila…“
„Nebudem se smát. Sledujeme vás na monitoru. Udělejte, co jsem řekl. A kdyby něco, klidně zavolejte.“
Zavěsil jsem.
A sál vybuchl smíchem.
„Ty vole, co to bylo?“ ptal se vedoucí dispečer.
„Ta to nedá,“ tvrdil záložní. „Sháněj mašinu.“

A pak jsme všichni sledovali monitor.
Červená. Červená. Červená.
„Tak pojď, holka,“ pronesl kolega, jako by to bylo zaklínadlo.
„Překvap nás.“
A pak trojúhelník měnil barvu. Modrá. Oranžová. Zelená.
„No do prdele, ta má kliku,“ řekl vedoucí. „Ona to fakt nahodila. A to si představ, Petře, že strojmistři nemají, jako na potvoru, nikde žádnou plonkovou mašinu.“
Vlak se postupně rozjížděl a zvyšoval rychlost. A když projel první balízu a monitor ukázal rychlost 140, ozvalo se od stolu Zdendy Hladíka:
„Hurááááá!“ jako když dal fotbalista rozhodující gól do soupeřovy branky.
A celý sál zatleskal.
Tenkrát by mě ani nenapadlo, že tahle holka nás ještě překvapí.

ANETA

kapitola 2
Stop - Aneta

Když rychlík do Braňan projel zastávku Kotusice, byla jsem naprosto klidná. Jako strojvedoucí rychlíku jsem jezdila sice už pár měsíců, ale ten den to bylo poprvé s novou lokomotivou, která byla vybavena moderním vlakovým zabezpečovačem.
Na školení nám vysvětlovali celý systém. Ale hlavně nám říkali, že teď už se nemusíme ničeho bát. Pokud by nastal nebezpečný stav, systém prostě vlak zastaví. Dřív, než by to udělal člověk.
Lokomotiva táhla rychlík rychle, snadno a hladce. ‚To je pohoda,' říkala jsem si. Mašina ještě voněla novotou. V kabině bylo teplo, motor předl jako spokojená kočka a trať přede mnou se táhla rovně jako pravítko.

Najednou se ale ozvalo nenápadné pípnutí. Potom druhé. A pak ostrý zvuk houkačky do ticha. A na displeji začal blikat velký červený nápis

STOP STOP STOP.

Vlak začal prudce brzdit. Sám. Tak jak nám to říkali. Sáhla jsem instinktivně po madle, abych nespadla ze sedačky.
„Ne! Ne, ne, ne! To snad ne," křičela jsem sama pro sebe.
Tohle se mi ještě nestalo. A zrovna s touhle mašinou. Všichni říkali, že STOPy jsou běžné. Ale běžné byly pro ně. Ne pro mě!

Chvíli jsem seděla v kabině, přemýšlela: ‚Co teď?' A poslouchala, jak vlak syčí a chladne. Obloha byla zatažená. A ticho kolem bylo až nepříjemně hluboké. Nedalo se dělat nic jiného. Bez dispečera dál nesmím. Vzala jsem do ruky sluchátko a na displeji zmáčkla tlačítko dispečera. Ruce se mi třásly.
„Dobrý den… mně se něco stalo se zabezpečovačem… a ono mě to tu zastavilo…"
Slyšela jsem sama sebe, jak nejistě zním. A ještě hůř. Jak se u toho nervózně hihňám. Tohle byl trapas. Ale nedokážu to zastavit. Tohle se mi prostě stává…
Ve sluchátku se ozval klidný hlas. Pevný. Jistý. Takový, který člověka donutí nadechnout se a uvěřit, že to zvládne.
„Tady dispečer Petr Bílý. Budu vám diktovat pokyn k obnovení jízdy."
Oddechla jsem si. Všechny pochybnosti ze mě spadly. Ten hlas zněl, jako by už vyřešil tisíc takových situací. A jako by ho nic nemohlo rozhodit.

Jenže pak přišla ta otázka.
„A vaše jméno?“
„Aneta…“
„A příjmení?“
Věděla jsem, že to zase přijde. Že se mi budou smát. Vždycky to tak bylo. Že prej to zní hloupě, řekl mi jeden kluk. Pitomec.
„To neřeknu. Vy byste se mi tam všichni smáli…“
Ale on to potřeboval napsat do záznamu. Tak jsem to nakonec řekla.
„Birgrová…“ A hned mě zradilo to pitomé hihňání. Které se ozvalo vždycky, když jsem byla nervózní.
Jenže on se nesmál. Dispečer Petr Bílý se nesmál. Ani trochu. Mluvil dál klidně, trpělivě, jako by měl nekonečnou zásobu času i nervů.
„Musíte restartovat zabezpečovač.“
A tak jsem to udělala. Vypnout. Zapnout.
Čekat.
A čekat.
A čekat.
V kabině bylo ticho. Tehdy člověk slyší vlastní dech a možná i vlastní strach. A pak systém nabíhal. Jako dobře sehraný orchestr. Modrá. Oranžová. A nakonec zelená.

Vydechla jsem si tak hlasitě, až jsem se toho sama lekla. Zazněl zvuk toho silného elektrického stroje. Vlak se začal rozjíždět. Pomalu. Pak rychleji. A když projel první balízu, měla jsem pocit, jako by se někdo dotkl mého ramene a řekl: ‚Vidíš? Zvládla jsi to.‘ Dědečku? Pomyslela jsem si. Ale věděla jsem, že on tu už dávno není. Do očí mi vlétly slzy, ale hned jsem je utírala. Strojvedoucí musí vidět před sebe.

V Předmostí jsem zastavila u peronu. Tak, aby cestující mohli snadno nastupovat a vystupovat. Byla jsem vyčerpaná. Ale šťastná. A tak trochu pyšná. Za chvíli někdo zaklepal na dveře. Otevřel je a smál se: „Kde seš tak dlouho? Jsem slyšel, že jsi měla STOP. Je to pravda?“ vyptával se kolega, který přišel, aby vezl rychlík dál.
„Jo. Měla. U Kotusic. Něco příšernýho!“
„No… Mně to taky ještě nepotkalo,“ přiznával kolega. „Jaký to je?“
„Hele, hnusný… Jedeš si, pohoda, klid. A najednou to začne řvát a na tom blbým displeji začne blikat obrovský STOP!“
„A zastaví to?“ vyzvídal kolega.
„Než bys řekl švec. Skoro na fleku. Musíš se chytit, jinak bys snad proletěl oknem. Vůbec nevím, co ti chudáci cestující. Těm musely padat kufry na hlavu,“ přemýšlela jsem. „Ale průvodčí říkala, že je všechno v pořádku.“

„Tak ať žádný stopy radši nemáme," zhodnotil kolega.
Vystoupila jsem z lokomotivy. A sedla si na lavičku. Čekala jsem, než mi přijede rychlík zpět, abych jela domů.
Přemýšlela jsem o tom, co se vlastně stalo. A najednou mi to došlo: já bych to chtěla vidět! Jak to tam asi vypadá? Na tom dispečinku. Oni nás pořád vidí? A vidí mi i do kabiny? Jak se třesu a nemůžu ani psát?

Vzala jsem do ruky služební mobil. A našla položku: dispečink.
Nebude to blbý? Myšlenky mi lítaly hlavou sem a tam.
‚Zavolej, přece to chceš vidět, jak to tam vypadá! A taky toho dispečera… Petr Bílý… měl takový příjemný hlas,' nabádal mě v hlavě jeden hlas.
‚Nebuď pitomá! To se chceš takhle ztrapňovat? Co ti asi řekne, když tě uvidí? Jo, tohle je ta pitomá Aneta! Ta, která ani neví, co má dělat…' odrazoval mě druhý.
Ale pak jsem si řekla, že přece nemůžu nic zkazit. Když to nebude možný, tak mě tam prostě nepustí.
Našla jsem znovu to číslo. A stiskla. Vyzvánělo to.
„Zde vlakový dispečer Petr Bílý," ozvalo se ve sluchátku.
„Dobrý den," třásl se mi hlas. „Já… já jsem vám chtěla hrozně moc poděkovat. Mně se to stalo dneska poprvé. A tak nečekaně. Byla jsem z toho trochu na nervy. Ale vy… jste mi pomohl…," vysoukala jsem ze sebe.
Ale ten příjemný hlas, dispečer Petr Bílý, byl pořád klidný, až konejšivý.
„To je v pořádku. Každý to jednou zažil, vždycky je to jednou poprvé."
Skoro se mi podlomily kolena, když jsem ho slyšela.
Dodávala jsem si odvahy. Ale věděla jsem, že jestli to neřeknu hned, tak už třeba nebude nikdy příležitost.
„A… myslíte? Já se nechci vnucovat… ale docela by mě to zajímalo. Myslíte, že bych se tam k vám mohla přijít podívat? Jako tam, odkud to řídíte?"
Odpovídal tím příjemným hlasem. V tu chvíli jsem si nebyla jistá, jestli se mi to nezdá.
„No, pokud se tady domluvíme s vedoucím… Vydržte chvíli," řekl dispečer Petr Bílý. A pak jsem zaslechla, jak se ptá: „Zdendo! Ona se sem chce přijít podívat. Ta strojvedoucí, s tím STOPem…"
„Tak přijeďte. Třeba zítra večer. Máme noční směnu. Vyhovuje vám to?" ptal se mě vlakový dispečer Petr Bílý.
Chtělo se mi křičet radostí. Ale ovládla jsem se: „Ano, to mi vyhovuje. Přijedu. Zítra večer. Děkuju. A klidnou směnu. Nashle," ukončila jsem snad nejdelší řeč v mém životě.
Takže zítra uvidím dispečink. A dispečera Petra…

PETR

kapitola 3
Návštěva

Blížil se konec směny, když se na terminálu objevilo telefonní číslo, které jsem ten den už viděl. Strojvedoucí Aneta Birgrová.
„Co zase chce? Vždyť ji nevidím nikde na vlaku," blesklo mi hlavou.
„Zde vlakový dispečer Petr Bílý," ozval jsem se.
„Dobrý den," ozval se nejistý hlásek. Ten, který jsem dnes už slyšel.
A pokračoval: „Já jsem vám chtěla hrozně moc poděkovat. Mně se to stalo dneska poprvé. A tak nečekaně. Byla jsem z toho trochu na nervy… ale vy jste mi pomohl," dodala.
„To je v pořádku," odvětil jsem.
„Každý to jednou zažil, vždycky je to jednou poprvé."
Potom ale přišel dotaz, který jsem nečekal ani náhodou.
„A, myslíte… Já se nechci vnucovat. Ale docela by mě to zajímalo… Myslíte, že bych se k vám mohla přijít podívat? Jako tam, odkud to řídíte?"
„No, pokud se tady domluvíme s vedoucím. A víte co? Vydržte chvíli," řekl jsem a otočil se na vedoucího: „Zdendo! Ona se sem chce přijít podívat. Ta strojvedoucí, s tím STOPem."
Zdenda se na mě podíval, zvedl obočí a prohlásil: „No, když tady nebude na nic šahat a nic nám nerozbije, tak ať přijde!" rozhodl bez dlouhého přemýšlení.
A tak dostala strojvedoucí Aneta Birgrová šanci poprvé v životě se podívat do míst, kam se málokterá lidská noha dostane.

***

Další den sálové hodiny ukazovaly právě 19:42, když se vstupní dveře otevřely. Vešla recepční a vedle ní drobná žena, spíš dívka. Mladá, dlouhé tmavé splývavé vlasy až do půli zad, skoro dětská tvářička s roztomilým nosem, štíhlá. Na sobě měla kostkovanou sukni, světle růžovou halenku a přes ní tmavě hnědý svetr. Klopila zrak, ještě se trochu styděla.

„Pane Bílý, vedu vám návštěvu," zahalekala recepční do prostoru sálu.
Postavil jsem se u panelu a uviděl ji. Tak tohle je ta strojvedoucí? Ta, která mi nechtěla říct svoje příjmení, a která je teď trochu vyděšená, kam že to vlastně vlezla?
„Aneta?" zeptal jsem se.
„Ano, to jsem já," podívala se mi nejistě do očí.
„Tak vás tu vítám," řekl jsem.

Současně se zvedl z nejvyšší řady vedoucí dispečer Zdenda Hladík a s hranou přísností ji instruoval: „Na nic nebudete sahat, ať nám tu taky něco nezastavíte.“ A pokračoval, už s úsměvem: „Tady Petr se vás ujme. Ono mu tam teď chvíli nebude nic jezdit, tak vám může všechno ukázat. Ale pozor!“ zvedl varovně prst a smál se od ucha k uchu.

Nervozita z ní spadla. Byla připravená a zvědavá. Její oči hltaly každý detail. Posadil jsem ji na židli vedle sebe. Oči jí těkaly po monitorech, po obrovském reliéfu celé trati na čelní stěně, po světýlkách, po symbolech, po barvách.
„To je krása,“ řekla tiše. Začal jsem jí vysvětlovat, co která čára znamená, jaký význam má každá barva na monitoru, a když jel rychlík u souseda, ukázal jsem na zelený trojúhelník: „Vidíte? Takhle jsme vás včera viděli. Tenhle je v pořádku, ale ten váš včera zčervenal. A pak vás to zastavilo.“
Aneta všechno sledovala se zájmem. Ale jak došlo na červený trojúhelník, trochu zrudla. „Já vím. Na školení nám to vykládali. Ale v realitě je to horší. Když je tam člověk sám.“
„Ale děkuju,“ podívala se na mě vděčnýma očima.
„Vy jste mi s tím moc pomohl.“
„Tak teď už to budete vědět a nebudete se toho tolik bát,“ uklidňoval jsem ji. Už se ani nehihňala jako včera. Naopak, vstřebávala nové informace a dychtivě se o všechno zajímala.

„Tak Petře, za chvíli ti to tam zase začne najíždět,“ připomenul mi Zdenda.
„A co vy?“ obrátil se k Anetě. „Ještě vás to tady baví?“
„Baví,“ nadšeně odpověděla.
„No, a teprve teď uvidíte, jak to jezdí na dráze,“ přidal se záložní dispečer Adolf, který procházel se štosem papírů kolem nás.
„Já vás nechci vyhazovat nebo dokonce odrazovat,“ obrátil jsem se k Anetě, „ale teď se vám moc věnovat nebudu.“
„Já bych tu jenom seděla jako myška a ani bych nedutala… jestli vám to nevadí,“ špitla trochu bojácně.
„Ale klidně tu buďte. Aspoň uvidíte ten blázinec z druhý strany,“ usmíval jsem se. Ale zároveň mě její zájem těšil.
Záložní dispečer Adolf se k ní naklonil: „Já myslel, jestli jste nás nepřišla kontrolovat. Třeba jestli tu v noci nespíme,“ zasmál se a odešel s dalším štosem papírů k sobě nahoru.
Začala klasická provozní noc.
„Petře, tu Kamennou tam někde uhni, to ranžír nebere. Nexák nezdržuj, na ten Rakušáci čekají. A manipulák, ten strč úplně někam dozadu, ten má do rána času dost,“ začal Zdenda rozdávat příkazy.

„A ta Řečice, Tondo, ta taky nechvátá, tam je dlouhej fíra, takže to klidně nech poskakovat!“
„Jo, a Martine, pendolino má dneska dvacet, takže si pro něj drž kolej!“

Noc uběhla celkem rychle. Žádné zádrhele se nevyskytly. Najednou bylo ráno a přišla nás vystřídat denní směna. Aneta seděla ještě pořád na židli. Oči nadšené, a jako by ani nechtěla odejít.
„Tak jdeme,“ houkl jsem na ni a bral židli, abych ji uklidil.
„Tak jdeme,“ zopakovala Aneta. Trochu unaveně, trochu smutně.
„Jedete domů?“ zeptal jsem se, jako by to byla už kolegyně.
„Chtěla bych stihnout expres. Ale nevím, odkud tu jezdí tramvaje.“
„Pojďte se mnou. Já vám to ukážu. Pojedem třináctkou a pak přestoupíme na metro. Do dvaceti minut jsme tam. A ani nebudeme muset běžet,“ usmál jsem se na ni. „To jste hodný. Já bych tu tápala. A asi bych to nestihla,“ přiznala se. „Ze začátku jsme na tom byli stejně. Ale pak už to člověk bere jako rutinu. Ale dá se taky jet na vlak do Vysočan. Pak jsou to jen tři zastávky tramvají.“
„Anebo, když je času dost, jako někdy po noční, když přijde kolega dřív, tak se dá jít pěšky až na hlavák. Ale musí se támhle do kopce,“ ukazoval jsem, „a pak už to je skoro po rovině, bejvalým železničním tunelem, na Hrabovku. A vyjdete na hlavním.“
„Vy už to tu znáte. Jste tu skoro jako doma,“ koukala obdivně.
„Ale vůbec ne. Trochu to znám, ale jen tak, jak potřebuju. Takže, když zavřou metro, tak jsem v čudu,“ vysvětloval jsem.
„Zavřou metro? Myslela jsem, že jezdí pořád,“ divila se Aneta.
„Jo, občas se to stává. Třeba když mají výluku. Nebo když tam nějakej pošuk skočí. Anebo když auto naboural do tramvaje. To pak jdeme pěšky a hledáme, kde má metro stanici. Ale nestává se to zase často,“ uzavřel jsem, když jsem uviděl její vyděšené oči.
„Aha,“ udělala. A zmlkla.
To už jsme vycházeli ze stanice podzemní dráhy do haly hlavního nádraží.
„Odjíždí nám to z nástupiště pět,“ kouknul jsem na hodinky, „a jede nám to za sedmnáct minut. Jestli si něco chcete koupit, máme ještě čas.“
„Nic nepotřebuju,“ zakroutila hlavou, „hlavně ať najdem místo.“
„Nemusíte se obávat, máme místenky,“ šibalsky jsem zamrkal.
„I pro mě?“ divila se. „Jak jste to mohl vědět?“
„Koupil jsem je v tramvaji. Jak jsem zíral do mobilu,“ usmál jsem se na ni.
„Jsem to skoro ani nepostřehla,“ otevírala peněženku, „já vám to zaplatím.“
„Ani náhodou. Zvu vás,“ řekl jsem.
Upřela na mě svoje modrozelené oči. „To je od vás hezký…“
„Tak pojďte. Máme to až vepředu.“

Ranním expresem nejezdí moc lidí. Ale málokdo si kupuje místenky, a tak když přijde člověk několik málo minut před odjezdem, může být problém najít místo.
Ten den ale byli lidé asi radši doma. A tak jsme měli celé kupé jen pro sebe.
„Tak, jak se vám u nás líbilo?“ vyzvídal jsem hned, jak jsme se usadili.
„No… je to něco jinýho, než na mašině,“ uznala.
„A,“ znejistěl jsem, „jestli to teda nejni tajný. Jak jste přišla na nápad, že budete strojvedoucí? Co vás k tomu vedlo?“
„To se ptá každý,“ začala vyprávět. A byla ráda, že to může říct. „Ale dědeček měl doma, na půdě, takový ty modelový vláčky. A mě hrozně bavilo tam s ním bejt,“ vysvětlovala.
„Taky jsme to měli. S bratrem. Postavili jsme velký panel. Ale pokračujte, nechtěl jsem vám do toho skákat.“
„A dědoušek byl rád. Vždycky mi říkal: ‚Holka, ty budeš první strojvedoucí na dráze.‘ Jezdila jsem s vláčkama ráda. Jako Monika, moje sestra. Ale ta jezdila na plný výkon. A v zatáčkách vlaky vyskakovaly z kolejí. Jenže ona z toho měla legraci. A děda se zlobil,“ všiml jsem si, jak se jí zaleskly oči.
„Ještě s náma chodil Daniel. To byl kamarád z ulice. A ten jezdil podobně šíleně jako Monika. Dědoušek je pak k tomu nechtěl pouštět. Říkal o nich, že jsou kazisvěti. Ale nemyslel to tak.“

„No, a potom na základce, když jsme měli vyplnit nějaký ty papíry, tak jsem napsala, že chci bejt strojvedoucí. Učitelka si mohla oči vykoukat. A říkala: ‚Aneto, ty jsi se zbláznila? To je práce pro muský. Ne pro holky.‘ Ale já jsem jí přesvědčila, řekla jsem jí, že dědeček si přál, abych byla strojvedoucí, a tak mu to chci splnit.“
„Takže jste šla na dopravku?“ zeptal jsem se.
„Máma nechtěla. Protože jsem musela na internát. Ale pustila mě. A pak, po maturitě, jsem nastoupila do depa, potom kurz, a po zkouškách jsem začala jezdit,“ odmlčela se a podívala se z okna. Někam daleko. Někam, kde možná hledala svého dědečka. „Ale nebyla jsem první. Přede mnou už jezdilo víc holek,“ přiznala po chvíli.
„To je teda příběh,“ ocenil jsem to.
„A vy? Už dlouho děláte na dispečinku?“ vyzvídala.
„Pár let už tam dělám. Ale pracoval jsem jako výpravčí. Začínal jsem na malé stanici s dvěma kolejema. Pak jsem šel na vojnu, k tankistům.“
„Vy jste byl na vojně? Ježiš a to jste střílel?“ přerušila mě, jako by se lekla.
„Já jsem nestřílel. Byl jsem řidič. Vyprošťovacího tanku. Vlastně jsme byli taková odtahovka,“ zasmál jsem se.

„A to jste si vybral?“ přiznala, že vlastně vůbec nevěděla, jak to tenkrát, za socialismu, fungovalo.
„Kdepak. To si určili vojáci. Ale byl jsem docela rád. Protože jsem nemusel jezdit s tim bojovým tankem, to je ten s tou věží. A s dělostřeleckou hlavní. Jezdili jsme na cvičení. Ale vždycky jsme byli jen v pohotovosti. A když někdo zapadl, tak jsme mu jeli na pomoc.“
„To jste tam byl celý dva roky, nebo jak dlouho to trvalo, že?“
„Jo, dva roky. Ale uteklo to jako voda. Dneska už vzpomínám jen na to dobré. A kolik srandy se tam zažilo.“

„S váma ta cesta utíká. Podívejte, už jsme skoro doma,“ rozzářily se jí oči.
„No, vidíte. Většinou celou cestu po noční prospím. Ale s váma mě spánek nepřepadl,“ zasmál jsem se.
„Bylo to příjemné. To povídání. Děkuju vám,“ sklopila oči.
„Nemáte vůbec zač, já jsem rád, že jste jela se mnou,“ přiznal jsem.
„Tak až zase povezete nějakej rychlík, tak už se známe,“ usmál jsem se.
„Mějte se hezky. A teď se běžte vyspat.“
A pak mě napadlo, že by bylo hezké se s Anetou ještě někdy projet.

kapitola 4
Setkání

Noční směny nemá asi nikdo rád. Jsem sice sova, jak říkají někteří lidé těm, kteří chodí spát v jednu nebo ve dvě v noci, ale i tak jsem po nočních směnách úplně zničený. Jeden lékař mi dokonce řekl, že lidský organismus není připravený na to, aby pracoval v noci. A tím pádem se všem, kteří takovou práci mají, zkracuje život. Možná měl pravdu. Ale doby, kdy se večer zavřely slepice a pak se šlo spát, ty jsou dávno pryč.
Takže jsem jezdil domů utahaný. Ve vlaku jsem pospával, ale jen tak abych nepřejel stanici, kde jsem přestupoval. Když jsem konečně dorazil domů, chvátal jsem do postele. Rychle jsem nasypal kočkám granule, napustil čerstvou vodu. A potom hurá pod peřinu.

Probouzel jsem se, jako obvykle, brzy po poledni. Kočky pospávaly na posteli vedle mě, Ferda, jak bývalo jeho zvykem, skoro až na mojí hlavě.
„No nazdar, příšerky," pozdravil jsem všech pět svých nalezenců. Všechny moje kočky jsou zvířata, která někdo nezodpovědný vyhodil. Nejmladšího Kulíška zalepili do krabice i s mámou a sourozenci, a pohodili je na ulici. Městští strážníci je naštěstí brzy objevili a předali do útulku.
A tak mám doma pět kočičích duší, které jsou vděčné za každodenně naplněnou misku. Díky tomu je ale také v mém bytě pořád živo.
Jakmile zjistily, že už nespím, začaly vrnět a dožadovat se pravidelného přídělu stravy. Kulíšek, skoro dvouletý mourovatý kocourek, musel dostávat jídlo vždy jako první. Jinak by vlezl do misky každému, kdo by ho předběhl. Zato Ferda, devítiletý černý kocour s jantarovýma očima, vždy trpělivě zůstával na posteli a počkal si na svou kuřecí paštiku.
Když měli všichni plné misky a všechno bylo podle nich zase v pořádku, napustil jsem vodu do rychlovarné konvice a připravil si kávu bez kofeinu. Se sójovým mlékem, protože mám alergii na kravské. Sedl jsem si do křesla, sledoval mlaskající kočky a pomalu upíjel kávu, která vlastně není káva.

Před očima jsem měl mladou, dlouhovlasou štíhlou krásku s malinkatým nosem a zvídavýma očima. A i když jsme spolu prožili jen jednu noc, navíc pracovní, uvědomil jsem si, že mi chybí. Chybí mi její něžný úsměv. Chybí mi její skoro dětský hlásek. Chybí mi ta její nenucená přítomnost, když seděla na židli vedle mě a jen sledovala moje pohyby a myšlenkové pochody.

Uvědomil jsem si, že mi bude chybět, když na další směně nebude se mnou a nebudu si mít s kým povídat. Vzal jsem do ruky telefon. Abych zkontroloval, jestli mi někdo nevolal nebo neposlal zprávu. Zvykl jsem si mít vypnuté zvuky. Už dávno. Takže, když mi někdo chtěl něco říct, musel se trefit do chvíle, kdy jsem měl telefon před očima. Pokud jsem ale později objevil nepřijatý hovor, ozval jsem se zpět.

Vtom telefon blikl. Objevilo se oznámení o nové zprávě. A displej zhasl.
Chvíli jsem na něj jen zíral. ‚Že by?' napadlo mě. Ale vždyť je tak mladá. Proč by ji zajímal starý dědek. Zvědavost ale zvítězila nad úvahami rozumu. Odemkl jsem telefon a otevřel zprávu.
„Ahoj… Dneska jsem byla celý den tak nějak mimo. Pořád mám v hlavě všechno to, co jsem mohla díky tobě vidět. A taky… tebe… A doufám, že to nezní drze. Ani divně. Aneta."
Zamyslel jsem se. Zíral jsem na zprávu a několikrát za sebou si ji přečetl. Překvapilo mě to. Ale současně jsem byl potěšen. Sedl jsem si ke stolu. A přemýšlel. Ta zpráva byla tak jiná. Otevřená, upřímná. Ale hlavně, byla hodně osobní.
Odepsal jsem: „Vůbec to nezní divně. A musím se přiznat, že jsem na tebe, když už si tykáme, myslel taky." Chvíli jsem váhal, ale pak jsem zmáčkl tlačítko a zprávu odeslal.
Odpověď přišla okamžitě: „Jsem ráda. A můžu přijet zase? Jestli budeš souhlasit. A jedině když tam budeš taky."
Uvědomil jsem si, že tohle už není jen profesní návštěva. Ani pouhá zvědavost. Tohle směřuje úplně někam jinam.
Po chvíli přemýšlení jsem odepsal: „Pozítří mám denní směnu. Kdybys chtěla, můžeš přijet. Navrhuju odpoledne."
Telefon se okamžitě rozsvítil: „Přijedu."

Den uplynul rychle. Hlavou se mi honily myšlenky o morálce. O tom, jestli se sluší, v mém věku, mít tak mladou přítelkyni. Bude mi padesát sedm, a jí bude sotva třicet. Je to normální? Ale hned se ozvaly opačné myšlenky, a ty říkaly: ‚Je krásná! Mladá! A chce být s tebou! Tak popadni příležitost za pačesy a nepřemýšlej, co bude!'
Takhle a všelijak podobně se mi to honilo hlavou, až jsem z toho usnul.

Když ve čtvrtek ráno zazvonil budík, uvědomil jsem si, že jedu na denní směnu. Při vzpomínce na Anetu jsem měl žaludek na vodě. Jako by mě čekala největší zkouška mého života. Snažil jsem se uklidnit. Vždyť o nic nejde. Tak přijede… Vždyť se těšíš. Nebo ne? Nebo se bojíš? Nasnídal jsem se, vysypal kočkám obsah kapsiček do misek, Ferdovi jeho paštiku,

napustil jsem jim čistou vodu. A pak už jsem scházel po schodech z nejvyššího patra našeho obytného domu. Na nádraží jsem vyhledal můj vlak a zaujal své místo. Pořád jsem na ni musel myslet. I když jsem se snažil zaujmout něčím jiným. Vytáhl jsem si časopis a pokoušel se číst. Ale stejně se mi postupně vracely myšlenky na Anetu.

Z úvah o tom, zda je vhodné, či ne přemýšlet o tolik mladší dívce, mě vytrhla otázka známého pikolíka v jídelním voze: „Dobré ráno přeju! Kávu? A snídani jako vždy?“ Zaplaťpámbu, pomyslel jsem si. Dal jsem si Americano, posnídal vajíčka se šunkou. A pozoroval krajinu za oknem. Rozednívalo se. Viděl jsem zajíce. Srnky, jak vyšly po ránu na pastvu, volavky, které stály nehybně na podmáčených loukách. Pak se prostředí začalo měnit. Objevily se první domy. Přibližovala se konečná stanice. Po zastavení u peronu Wilsonova nádraží jsem společně s dalšími cestujícími zamířil do stanice podzemní dráhy. Pak na tramvaj. A po výstupu už směřovaly mé kroky k budově dispečinku.

Po příchodu na sál jsem převzal směnu. U svého pultu jsem všechny předchozí myšlenky přesměroval a věnoval se jen práci. Na Anetin příjezd jsem téměř zapomněl. Po obědě jsem se šel na chvíli projít do blízkého parku, a pozoroval, jak si havran hraje s klacíkem. Bral ho všelijak do zobáku, dokonce se jej snažil chytit do svých pařátů. Určitě s ním měl nějaký záměr. Havrani jsou prý velmi inteligentní.

A najednou jsem ji uviděl! Šla pomalým, ladným krokem, zamyšlená. V tmavě modré, dlouhé sukni. Světlé blůzce, přes kterou měla sáčko ve stejné barvě jako sukni. Dlouhé vlasy vzadu sepnuté velkou sponou. Uvědomil jsem si, že na ni zírám. Slušelo jí to. A to mě na ní příjemně překvapilo. Možná přemýšlela podobně, jako já předevčírem, včera a dnes ráno. Podívala se mým směrem. Naše pohledy se setkaly:
„Ahoj,“ pozdravil jsem.
„Ahoj,“ odpověděla tiše, skoro šeptem. Pomalu se vydala směrem ke mně, tmavě hnědou kabelku v ruce. Působila opatrným dojmem, šla sice mým směrem, ale jakoby váhavě. A přitom jako by podvědomě vyzařovala, že právě sem patří.
Když se přiblížila, měla v očích odhodlání, ale zároveň i obavu.
„Ahoj Aneto,“ řekl jsem znovu, když už byla téměř u mě.
„Nezlobíš se?“ zeptala se tiše, „že jsem si dovolila ti tykat?“ Znělo to skoro provinile.
„Vůbec ne. Ne, nezlobím se. Naopak. Jsem rád,“ uklidňoval jsem ji, ale i sám sebe.

„A koneckonců, dáma má právo jako první nabídnout tykání,“ usmíval jsem se.
„Já vím,“ potvrdila, „ale nikdy jsem neměla příležitost to využít.“
„Pojď, sedni si ke mně. Mám ještě asi deset minut času.“
„Víš,“ řekla, „těšila jsem se. Tady je mi totiž dobře. Opravdu dobře. A s tebou…“ Koukla se na mě takovým způsobem, že bych jí nejradši vzal do náruče a políbil. Chvíli jsme ještě seděli. Potichu. A užívali si to. Bylo to ticho, kterému rozumí jen dva konkrétní lidé.

„Tak. Přestávka mi skončila. Musíme jít,“ vzal jsem ji za ruku a vedl na dispečink. Na recepci dostala Aneta visačku s nápisem „Návštěva“ a už jsme odjížděli výtahem nahoru. Po vstupu na sál Aneta pozdravila nahlas a sebevědomě.
„Petře, jak to děláš?“ smál se Zdenda Hladík. „Odejdeš na oběd. A vrátíš se s princeznou!“
„Kdoví, jestli byl vůbec na obědě,“ zapochyboval smějící se kolega Aleš.
„To by nevydržel,“ přisadil si další kolega Láďa, z první řady, „vždyť on musí pořád něco jíst.“
„Kdybych já jedla tolik jako Petr, tak bych za chvíli neprošla dveřma,“ přemýšlela operátorka Lucie.
Taková typická sálová legrace. Když byla příležitost, každý si tak trochu zašprýmoval a odlehčil napětí, které na sále panovalo.
Aneta se usmívala, protože takhle jí to nebylo nepříjemné.
„Tady je aspoň legrace,“ zhodnotila. „Ne jak u nás na dílně. Dědkové tam jen na všechno nadávali. Bylo lepší někam odejít,“ přiznala.
„Petře, pojede ti tam měřičák. Dej si bacha na koleje. Ať ho nepustíš někam jinam,“ smál se Zdenda Hladík a zvedl do vzduchu výstražně prst.
Po chvíli zazvonil telefon na dotykové ústředně. „Potřebujem pauzu na namazání výhybek,“ hlásil Miloslav, který měl tuto práci na starosti. Z vedlejší stanice se zase ozval Jirka: „Dneska musím provést údržbu přejezdu. Dáš mi pauzu?“ A z trati volal Matouš: „Petře, musíme tady porazit strom. Jinak spadne do kolejí. Potřebujem patnáct minut.“
„To jste se všichni dneska domluvili?“ divil jsem se. „Navíc, pojede dneska zase měřičák! Takže do tý doby to musíte stihnout,“ důrazně jsem všechny varoval. „Stihnem,“ slibovali všichni. Ale ze zkušenosti jsem věděl, že je lepší jim nařídit ukončení prací o deset minut dřív.

Aneta sledovala, jak se na dotykové digitální ústředně všichni hlásili, každý jinak barevně označený.
„To je nějak daný? Že má každý jinou barvu?“ divila se.

„Na našem sále to máme takhle. Domluvili jsme se a přiřadili jsme jim tyhle barvy. Je to přehlednější. Hned víš, kdo se hlásí," vysvětloval jsem.
„To je chytrý," zamyslela se Aneta. „A ten měřičák?"
„To jezdí dvakrát, třikrát do roka. Jak potřebujou. Ale hlavně má přesně daný koleje, po kterých musí projet. A většinou má přednost před všemi vlaky. Jako dneska. Takže si musíš hlídat, kde jakej vlak zastavíš, aby nepřekážel," vysvětloval jsem.
„A jak to poděláš, tak jsi bez vejplaty," doplnil se smíchem kolega Aleš.
„Fakt?" divila se Aneta, oči navrch hlavy.
„Ne tak úplně," upřesňoval jsem, „ale nějak tě potrestat musí. Když to nedodržíš, musí se měřičák vrátit na začátek trati a celej úsek projet znovu. A to něco stojí."
„Na dílně říkali, že to je pro strojvedoucí dobře placený. Ale od nás se na něj nikdy nikdo nedostal," doplnila. „To asi jo," přišel Zdenda Hladík, „ale musíš s nima sjezdit třeba celou naší republiku. A to může trvat tejden, dva, i víc. A bydlíš jen ve vlaku. V obytným voze. Všichni spolu. To by nebylo nic pro mě," zhodnotil.
„To je jasný. Ty furt něco kutíš kolem baráku, tam bys nemoh bejt. Když bys byl pořád ve vagoně někde u lesa," smál se mu kolega Láďa.
„Na to musí bejt jiný nátury," řekla operátorka Milena.
„To bych taky nemohla dělat," zamyslela se Aneta. „Být někde takhle zavřená. Někde, kde to neznáš, jeden den tam, druhej den zase jinde. Jak námořníci. Stačí, když musím spát někde na trase, protože bych se nestihla vrátit pro ranní osobák," uzavřela.
„Každá práce má něco. Dokonalý nejni nic, a když nebudeš chtít, nebude se ti líbit nikde. Lepší je, vidět ty pozitiva. Třeba i to, že se podíváš po světě," filozofoval jsem.
„Po světě? Myslím, že oni nejezdí dál, než na hranice," divila se Aneta.
„Obrazně řečeno," mrknul jsem na ni.

Směna uběhla tak, jak ubíhají směny, když je pořád co dělat.
„Tak všem děkuju za klidnej a příjemnej den," loučil se Zdenda Hladík při odchodu ze sálu.

Počkal jsem na vystřídání, sbalil si věci. Uklidil židli, na které seděla Aneta. Ta už čekala u dveří. A ubíral se k odchodu.
„Tak se mějte a klidnou směnu přeju. Ahoj všem," loučil jsem se.
„Zajdem ještě do jídelny. Nebo někam chvátáš?" zeptal jsem se Anety.
„Nechvátám. Jen, abysme stihli vlak," obávala se.
„Neboj, stihneme. Vlaky jezdí pořád," zasmál jsem se.

V jídelně jsem Anetu přivedl k výkladní skříni, kde nás kuchař lákal na svoje dobroty. Sladké koláče, zákusky, dorty. Každý den byly čerstvé. Ale hlavně výborné.
„Ty chceš, abych ztloustla?“ smála se při pohledu do vitríny.
„Z jednoho určitě neztloustneš, to bys musela sníst celej vagon.“
Ve dveřích z kuchyně se objevil kuchař.
„Á, dobrý den, Petře. Honí vás mlsná? Anebo jste přivedl slečnu na rande?“ šprýmoval.
„Na rande nejni tohle místo dost dobrý,“ žertoval jsem. „Ale kafe si dáme, a k tomu nějakej váš dortík.“
„Měl bych pro vás lepší nápad. Udělám vám výborný kakao, někdo tomu teda říká teplá čokoláda. A doporučil bych tenhle zákusek s jahodama, dnešní šlágr paní cukrářky,“ doporučoval.
„Tak si to dáme, pro oba,“ ukázal jsem rukou na nás.
„Posaďte se, za chvíli to budete mít na stole.“
„To tu takhle funguje?“ divila se Aneta.
„Přesně tak,“ usmál jsem se.

kapitola 5
Vyznání

Od poslední návštěvy Anety na dispečinku uplynul už nějaký čas. Kolegové si pomalu zvykali, že jsem na směny nejezdil jen sám. A já si pořád nemohl zvyknout na to, jak se mi najednou stýská, když nebyla vedle mě.

Firma, která pro železnici vytvářela systém zabezpečení, pořádala seminář vždy, když vytvořila nový produkt. Na semináři takový produkt proškolila a nakonec vydala každému certifikát. Ten byl obzvlášť důležitý, protože bez něj nemohl člověk zařízení ovládat. Zaměstnavatel to navíc vyžadoval. A tak nezbývalo, než se podřídit. Někdy školení trvalo více dní. To ale probíhalo pouze v sídle vývojářské firmy.
Naše školení trvalo 4 hodiny. A proběhlo na dispečinku. V takzvaném cvičném sále. „To byla zase nalejvárna," zhodnotila to Aneta, když už jsme se ve vlaku vraceli domů.
„Dělala jsi si poznámky?" zeptal jsem se, protože jsem si všiml, jak seděla s děvčaty z ostatních sálů, a pořád si povídaly a smály se blbostem, až se stěny dispečinku otřásaly a lektor je musel několikrát napomínat.
„Občas jsem si něco napsala," ukázala mi zápisník. „A ty máš poznámky?" zvědavě se zeptala.
„Jasně, že mám," vytáhl jsem svůj tlustý záznamník. Tam jsem měl zápisky snad od začátku světa.
„To můžu ten svůj zahodit," smála se.
„To teda ne, tohle jsou jen moje zápisky. Ty máš svoje," řekl jsem přísně.
„Si to nech… mně stačí ty moje…," vracela mi uraženě záznamník.
„Dělám si legraci. Samozřejmě si to můžeš kdykoliv půjčit," uklidňoval jsem ji.
„Ty jsi takovej…," sladce se rozčilovala. „Ale pochopil jsi to? Takže ono to bude jako stavět vlakový cesty za nás? Samo? To budem bez práce," přemýšlela nahlas.
„Toho se nebojím. Oni to sice tak nějak vykládali. Ale vzápětí taky řekli, že nejsou přesvědčeni o tom, že by v řádu deseti let vyvinuli zařízení tak dokonalý, aby u toho člověk nemusel být. A že to stále dělá chyby. Jenže to jste se tam chichotaly a nedávaly jste pozor," významně jsem se na ni podíval.
„No, jo… S holkama je sranda. Víš, co dělaly? Každýho z vás hodnotily. Jednoho po druhým," smála se. „Ale nezasahovala jsem do toho. Ony netuší, co je mezi náma… zatím."

„To je hezký. Místo, abyste poslouchaly, tak drbete. Typický ženský, viď?“
„Ale vždyť to bylo nudný. On mluvil jak robot. A mimochodem, dostal známku pět,“ usmála se. „A víš, jakou daly známku tobě?“ koukala se mi do očí.
„Asi to ani nechci vědět,“ reagoval jsem.
„Dostal jsi dvojku. Ale jenom proto, říkaly, že už nejsi tak mladej. Ale vlastně o tobě mluvily dost hezky. A to tě znají dýl než já,“ přiznala Aneta.
„Jo, ženský klepy. A co teda říkaly?“ byl jsem zvědavej.
„No, na prvním místě vyzdvihovaly, že je s tebou vždycky sranda. A líbilo se jim, že jako skoro jedinej s nima mluvíš normálně. Že to na žádnou nezkoušíš. Ale Květa řekla, jestli nejsi nějakej divnej. Ale můžeš bejt klidnej, protože Jana tě podržela a řekla, že je škoda, že nejsi mladší,“ uculovala se, „a nakonec ti daly teda dvojku. To je hezký, ne?“
„To sou kozy…,“ smál jsem se. „Jak pavlačový drbny. Blbosti je zajímaji.“
„Ale víš co? Domlouvaly jsme se, že bysme šli na koncert Calina,“ řekla, jakoby mimochodem.
„Co? Na jakou Kalinu?“ divil jsem se, na co to vlastně chtějí jít.
„Ale ne Kalinu. Ty neznáš Calina?“ divila se.
„To teda fakt neznám. To je teda nějaká muzika, jo?“
„Jo, je to super muzika!“ chválila to. „On je takovej jemnej. A má skvělý texty, a ta jeho hudba… Je taková melancholická,“ popisovala, „počkej, pustím ti něco.“ Hledala chvíli v mobilu. A pak pustila skladbu, kterou jsem nikdy neslyšel. Bylo to docela melodické, do toho se nějaký muž snažil zpívat, ale bylo to něco mezi zpěvem a šeptem. Nebylo to nic, co bych si koupil do sbírky, ale kdyby to hráli v rádiu, nevypínal bych to.
„Krásný, ne?“ rozplývala se Aneta.
„Nejni to špatný. Ale vůbec jsem mu nerozuměl,“ řekl jsem popravdě.
„Cože?“ divila se a pouštěla další skladbu, zpívala se zpěvákem.
„Rozumíš mi?“ koukala na mě.
„Tobě rozumím. Ale když zpívá on, tak to zaniká v té muzice.“
„Ale je to hezký,“ bránila se. „A myslíš…,“ pokračovala opatrně, „že bys tam se mnou šel? Na ten koncert?“ vyzvídala.
Chvíli jsem přemýšlel. Copak já můžu jít s tak mladýma holkama? Co bych dělal mezi lidma, co jim je o tolik let míň a mají o to víc energie? Vypadal bych… No, jako blbec.
„Aneto, já bych moc rád. S tebou jo,“ přemýšlel jsem, jak jí to vysvětlit a přitom neublížit, „ale bude tam určitě spousta mladých lidí, v tvým věku.“
„To bude! Budou tam taky holky,“ uznala.
„A to bys chtěla? Abych tam byl jak nějakej dozor z intru? Ty tam budeš skákat, blbnout, užívat si to. A já bych tam stál a přemýšlel, jestli mě nebudou bolet záda a kolena,“ pokoušel jsem se smát.

„Chodí tam i starší lidi," snažila se mě přesvědčit.
„Možná jo, ale chodí tam určitě spolu, starší páry, kterým se ta muzika líbí," přemýšlel jsem nahlas. „A já ti to nechci kazit," přiznal jsem. „Chci, abys tam šla s holkama, abyste si to užily. Já už jsem spíš na koncerty, kde se sedí."
Chvíli mlčela. Pak sklopila oči.
„Já vím," řekla tiše. „Jen jsem chtěla, abys tam byl se mnou."
Bodlo mě u srdce. Už jsem věděl, co tím chtěla říct.
„Aneto," vzal jsem ji za ruce, „po koncertě pro tebe přijedu. Jestli chceš. A budu rád, že jsi se dobře bavila."
Zvedla oči. Viděl jsem v nich porozumění. A lásku.
„Děkuju," řekla tiše. Potom si přitáhla k sobě co nejblíže naše spojené ruce a otírala se o ně láskyplně tváří.
„Děkuju za to, že jsi jinej. Než kluci v mém věku."
„I ty jsi jiná. Než holky v tvém věku. Já děkuju tobě, Aneto."

Na druhém konci kupé seděla starší paní, oblečená v lehké světlé blůzce s krátkými rukávy, tmavších kalhotách, šedivé vlasy jí padaly přes ramena. Všiml jsem si, že nás celou dobu sledovala, i když předstírala čtení tlusté knihy. Jejích pohledů si nebylo možné nevšimnout. Když se ale naše pohledy setkaly, jen se pousmála, a své oči upřela zpátky ke knize. Nevím, co si myslela. Možná nic.

Chvíli jsme jen tak seděli, ruku v ruce, a nechali vlak ukrajovat další a další kilometry. Nepotřebovali jsme nic říkat. Slova by ten dojem mohla pokazit.

kapitola 6
Mimořádná událost

„Petře," objevil se u mého pultu Zdenda a pokračoval: „Ta mašina, co ti stojí ve Hvozdíně, chvátá do Kamenné, kde zapřáhne vlak, kterej už tam čeká. A hlavně! Musí ho odvézt ještě zpátky do Malšic. Takže nezdržovat, ale taky nebrzdit žádný expresy, rychlíky ani osobáky. Jasný?"
„Jako by to bylo někdy jinak," odvětil jsem s úsměvem, kterému jsme my dva rozuměli až moc.

Vzal jsem vysílačku a navázal spojení se strojvedoucím lokomotivy. Aneta seděla vedle mě už tak samozřejmě, že to nikoho nepřekvapovalo. Vedoucí dispečer Zdenda Hladík s její účastí souhlasil už dávno a vedení v ní vidělo potenciál, takže jí zřídilo elektronickou kartu ke vstupu na náš sál. Do ostatních prostor však mohla jen v doprovodu.
„Zde strojvedoucí mašiny ve Hvozdíně," ohlásil se.
„Pane strojvedoucí, projedou kolem vás dva rychlíky, pak přejedem do Borkovic na odbočku a počkáte tam na další rychlík. Pak už by měla být zelená ulice až do Kamenné," instruoval jsem ho.
Aneta mě poslouchala, a když jsem domluvil, poznamenala: „Na ten tvůj hlas nikdy nezapomenu. Když jsem tě slyšela poprvé… To si budu pamatovat celý život." Přivřela oči a usmála se.

Rychlíky projely, mašina odjela ze Hvozdína, projela jednu stanici, vjela do dvoukolejného úseku a pokračovala k odbočce. Z opačné strany se ke stejnému místu blížil rychlík. Na rozdíl od mašiny měl rozsvícenou zelenou. Ani jeden z nich však neměl moderní traťový zabezpečovač.
S Anetou jsme sledovali jízdu všech vlaků v mém úseku, který už vlastně nebyl jen můj. Po očku jsem kontroloval chvátající mašinu i rychlík. Abych nepropásl okamžik, kdy se na odbočce vlaky vykřižují, a po projetí rychlíku lokomotivu do Kamenné nezdržoval.
„Petře!" vykřikla Aneta. „Ta mašina nezpomaluje!"
Vzápětí panel začal řvát. Doslova. Mašina nezastavila. Vjela do úseku proti rychlíku. Nezastavila na červený signál na návěstidle.
Rychlík z opačné strany už projel zelenou a blížil se vstříc mašině.
Okamžitě jsem zmáčkl tlačítko STOP a sálem se rozlehl dunivý hlas systému: „Všechny vlaky na příjmu: STŮJ! STŮJ! STŮJ!"
Sálem to zašumělo a všichni se podívali na můj úsek. Kamery ukazovaly jasně. Lokomotiva stála na výhybce, rychlík necelých padesát metrů od ní.
„Uf," oddechl jsem si. Aneta mě instinktivně chytla za ruku.

„To je hrůza. Víš, kolik lidí jede v tom rychlíku?“ vydechl jsem.
„Petře,“ stál u mého stolu okamžitě vedoucí dispečer Zdenda Hladík, „to je ta mašina z Hvozdína?“
„Jo,“ odpověděl jsem. „Zdendo, to je v prdeli. Tohle se mi ještě nikdy nestalo. Třicet let jsem nic takovýho nezažil. Kdyby ten rychlík nezastavil, tak ty vlaky do sebe vrazí. A byli by tam, když ne mrtví, tak hrozně moc zraněných lidí. To je hrůza,“ přiznával jsem svoje obavy a ruka se mi začala nekontrolovaně chvět.
První zareagovala Aneta: „Petře! To zvládnem. Dýchej! Dýchej zhluboka. Klid… klid… Zastavil jsi je, a to je dobře.“

„Dávej na něho pozor. Teď je to všechno na tobě,“ řekl Zdenda starostlivě Anetě a šel zařizovat nezbytné věci. Hasiče, sanitku, inspekci.
Po chvíli se ozval strojvedoucí rychlíku. Hlasem, který zněl zlomeně: „Dispečere? Hele, já jsem to asi posral, já jsem to tady na tý odbočce asi projel. Já jsem asi projel červenou.“
Vzápětí zavolal strojvedoucí lokomotivy: „Pane dispečer, já bych s tím couvnul, ať můžem jezdit.“
Vzal jsem vysílačku do ruky a snad z posledních sil zařval: „Nikam! Nikam necouvej! Budeš tam stát a ani se nepohneš! Rozumíš?!“ A po chvíli, když jsem se trochu uklidnil, jsem mu už tišším hlasem vyčítal: „Ty vole! Cos tam dělal? Ty jsi neviděl tu červenou?“
Strojvedoucí mašiny chvíli mlčel a pak se provinile ospravedlňoval: „Ono sa mi to šmýklo…“
Znovu se ozýval strojvedoucí rychlíku, ale to už si vzala na starost Aneta: „Ahoj. Buď v klidu. Ty jsi nic nezpůsobil. Červenou projela ta mašina, co stojí proti tobě. Zatím tam počkej na instrukce a nehýbej s vlakem. Vidíme vás na kamerách. Rozumíš? Tak jo. Ty jsi nemohl udělat nic víc,“ mluvila s ním klidně, jemně, přesně tak, jak má dispečer mluvit. A to ještě neměla za sebou zkoušky. Ale to se v tu chvíli neřešilo.

Zanedlouho se na sále objevil interní vyšetřovatel. Přinesl papíry, nechal mě dýchnout, jestli jsem nepil alkohol, a zeptal se: „Je všechno v pořádku? Jste schopný vypovídat? Nemusíte teď hned. Pokud byste se na to necítil, můžeme to udělat jindy. A jestli se chcete nechat vystřídat, řekněte to.“
Přemýšlel jsem. Díval se na panel a červené čáry. Na kamery. A pak jsem se podíval na Anetu. A v jejích očích jsem viděl odhodlání. Její oči říkaly, že stojí při mně. Zaregistroval jsem v jejích očích podporu a zároveň něhu. A přesvědčivý příval síly, který říkal: ‚Společně to zvládneme.‘

„Jdeme na to," řekl jsem vyšetřovateli. „Budu vypovídat." Tentokrát jsem stiskl ruku Anetě já. A najednou jsem si uvědomil, jak jsem rád, že je tu se mnou. A že kdyby tam nebyla, zřejmě bych se sesypal.

Na kamerách jsme mohli sledovat vyšetřovatele inspekce, kteří už byli na místě. Měřili vzdálenosti, fotili si lokomotivu i rychlík, hovořili s oběma strojvedoucími. Teď už jsme jen čekali. Sál se uklidnil a v sousedních úsecích Zdenda řešil, jak přesměrovat vlaky, které naším úsekem nějakou dobu nemohly projet.
Trvalo několik hodin, než vyšetřovatelé povolili návrat lokomotivy zpět za návěstidlo. Potom mohl rychlík kolem ní pomalu projet a pokračovat do další stanice. Tam na strojvedoucího čekal odpočatý kolega a vystřídal ho. Dalo hodně práce pouštět vlaky tak, aby to bylo efektivní a přitom jim nepřidávat další minuty zpoždění. Najednou byl ale večer, a přišli kolegové na noční směnu. A my mohli jít domů.

V tramvaji i v metru se mi vracely minuty před tím, než mašina projela červenou. Možná jsem ho měl ještě jednou upozornit, říkal jsem si. Třeba mi špatně rozuměl. Teď bude bez práce. Tohle se posuzuje hodně tvrdě. Můžou ho i propustit. Ještě, že si toho Aneta všimla. Rozhodovaly vteřiny, možná setiny. Jinak… Nechtěl jsem domýšlet. Koukal jsem na ubíhající ulici za oknem tramvaje. Životy tolika lidí bych měl na svědomí. Stačila jedna jediná vteřina. Pokračovali jsme mlčky až do vlaku. Usadili jsme se a já si oddychl. Podíval jsem se na Anetu a oči mi zvlhly slzami.
„Děkuju ti, Anet. Děkuju, že jsi tam byla."
Aneta se ke mně přitiskla, objala mě, políbila do vlasů, a šeptem, abych to slyšel jen já, řekla: „Jsem tu jen pro tebe."

kapitola 7
Vlak z jiné galaxie

Příští den jsem cestoval na noční směnu. Aneta jela se mnou, ale řekla si, že na sále bude jen do půlnoci. Pak se půjde vyspat na naši ubytovnu. Vybrala si pokoj v pátém patře, odkud je nádherný výhled na noční město. Na světla ulic, odrazy v oknech a klidně plynoucí řeku pod nimi.
„Pojedeme v jídelním voze?“ zeptala se s lišáckou jiskrou v oku.
„Samozřejmě. Jinak bychom si nemohli dát dobrý oběd,“ usmál jsem se.
„Hm, ale já si dám jen palačinku. Nemám hlad,“ odvětila.

V jídelním voze byla ten den neznámá posádka. Starší baculatá blondýnka a mladý, hubený číšník s krátkými tmavými vlasy. Paní procházela vozem, cestující si objednávali. Tam jídlo, vedle jenom pití, někdo jen něco malého k zakousnutí. Měla ten typický grif osádky jídelního vozu, kdy je zřejmé, že už v oboru pracuje delší dobu.
Cesta proběhla hladce, až na několik prostojů v nácestných stanicích, způsobených stavebními úpravami v kolejišti. Do cíle jsme dorazili s asi osmi minutami zpoždění. Byl víkend, sobota, a to městská doprava jezdila v delších intervalech. Ale i tak jsme přišli na sál včas.

Na recepci už Anetu znali. Rychle jsme se přesunuli do šatny, přezuli se do pohodlné obuvi. S sebou jsme si vzali jen to nejnutnější. Psací potřeby, brýle, vodu. A pak už nás výtah unášel do horních pater.
„Nazdar všichni!“ zahlaholil jsem při vstupu na sál.
„Ahoj Petře, čeká na tebe speciální úkol,“ přiblížil se ke mně vedoucí Zdenda Hladík. „V Nevěstíně je souprava prázdných kontejnerových vozů. Podobná je i v Dřevíně. Dopravce chce z Nevěstína odtáhnout sedm vozů pryč a doplnit tu soupravu pěti vozy z Dřevína. Mašina přijede asi za hodinu. Zvládneš to?“ Pak se zazubil: „Ale vy jste tu vlastně na to dva, tak to je jasný. Hlavně mi tu z toho neudělejte případ pro hodinu duchů.“ Smál se a odcházel ke svému trůnu.
Kouknul jsem na Anetu: „Co myslíš, zvládla bys to?“
Aneta krátce přimhouřila oči, zamyslela se a řekla: „Myslím, že to není nic obtížnýho. To bych měla zvládnout.“
„Tak jo,“ využil jsem příležitosti. „Až ta mašina přijede, dáš se do toho.“
„Ale budeš tady. Že jo. Pro všechny případy,“ koukla na mě prosebně.
Směna potom ubíhala v klasickém módu noční ze soboty na neděli. Jezdilo méně osobních vlaků, zato víc nákladních. Blížila se půlnoc a Aneta se chystala odejít si odpočinout.

Když už byla téměř na odchodu, záložní Dolfi na ni zvolal:
„Ať se vám zdá o vlaku z jiné galaxie! Už vám to Petr vyprávěl?“
Rozchechtal se na celé kolo a zbytek sálu se k němu přidal. Aneta zírala, ale nic nechápala. Aleš měl však jasno. Vstal a teatrálně začal předvádět: „Pepíku, jede už k tobě Nexák 52653?“ „Jakej Nexák, ty blboune? Vždyť má bejt do rána klid!“ A zase se smál, jako by vyprávěl nejsměšnější vtip na světě. Pak kouknul na Anetu, a když viděl její nechápavý pohled, obrátil se ke mně vyčítavě: „Petře, tys to Anetě ještě nevyprávěl? No, to vás teda o něco ošidil!“

Aneta se vrátila k mému pultu, posadila se na židli a s úsměvem žadonila: „A já chci pohádku. Tu o vlaku z jiné galaxie. Jinak nepůjdu spinkat,“ hrála si na malou holčičku. A pomalu celý sál se přidal:
„Jasně, vlak z jiné galaxie! Koukej vyprávět!“
Nezbývalo než se toho ujmout. Kolikrát už jsem to vyprávěl. Ale pro Anetu jsem to udělal rád.

„Už je to spoustu let,“ začal jsem. „Sloužil jsem v jedné malé stanici na hlavní trati. Směny ze soboty na neděli si v sousední stanici bral většinou přednosta. Jednak kvůli slabému personálnímu obsazení, ale taky kvůli osobním problémům. Byl čerstvý vdovec, manželka mu nedávno odešla tam, odkud už se nevrátí, a v práci ho tolik neubíjela prázdnota, která na něj doma padala.“
„Bylo kolem třetí ráno, když mi zazvonil telefon z vedlejší stanice. Volal kolega z Nevěstína: ‚Petře, už jede ten Nexák?‘
‚Jakej Nexák?‘ divil jsem se.
‚No, volal Franta z Předmostí, z Lužan mu volal náčelník. Že jede k němu Nexák a nesmí nikde zastavit.‘
‚Já o ničem nevím. A ani mi náčelník žádnej vlak neposílá.‘
Jenže vtom v kanceláři cinklo zařízení. Na monitoru se objevila tabulka s předvídaným odjezdem z Lužan: vlak 52653.“
Aneta se rozesmála: „Nene!“
„Volal jsem náčelníkovi: ‚Náčelníku, co to je za vlak, ten co mi posíláte?‘
Obořil se na mě: ‚Petře, ty nic nevíš? Vždyť volal vedoucí dispečer, že to je vlak v nejvyšším zájmu! Nesmí nikde zastavit! Ty to nevíš? Že tys tam spal! Posílal i oběžník!‘ A zavěsil.“
Sál vybuchl smíchem.
„Na pultu jsem viděl, že náčelník pro vlak postavil jízdní cestu a rozsvítil zelenou. Říkal jsem si, že to přece nejni možný. Já o nočních nespím už dávno. Tak bych ten oběžník musel slyšet. Anebo, že by mi fakt klesla víčka?“ zapochyboval jsem.

„Tak jsem radši postavil a rozsvítil zelenou i do mojí stanice. Sledoval jsem průsvitky. Ale byly pořád bílé. Nezčervenaly, jak by měly, kdyby vlak jel," pokračoval jsem.
„Za chvíli zase volal kolega z následné stanice: ‚Petře, co tam s tím vlakem děláte? Já moh už dávno spát! A pořád čekám, kdy mi ho pošleš!'
‚Co ti mám říct, Vildo. Hypnotizuju průsvitky a jsou pořád bílý.'
‚A nepraskly ti červený žárovky?' znejistil mě."
„Abych si byl jistej, vzal jsem si židli na peron, posadil se a poslouchal. V noci bejvávaly slyšet vlaky už zdaleka. Ale tentokrát žádnej vlak prostě slyšet nebylo. Jen šumění stromů, občasné zaštěkání psa z vesnice, zvuky zvířat z okolních lesů."
Aneta se smála, až jí tekly slzy.
„Po hodině jsem se odhodlal zavolat vedoucímu dispečerovi do Plzně.
A ten mi dal díl: ‚Co blbneš, Petře! Chvíle klidu a ty nám to zničíš? To se ti asi něco zdálo! Žádnej takovej vlak nemám v obvodu!'"
Aneta se rozesmála, a celý sál s ní.
„Ono se ti to zdálo?" ukazovala na mě a smála se ještě víc. Měla prostě radost, že vykládám takový legrační příběh.
„Ne mně," bránil jsem se. „Náčelníkovi!"
Aneta vykulila oči: „Počkej, to se zdálo jemu?"
„Jo. Zdál se mu živej železniční sen. V tom snu slyšel a četl oběžník o vlaku s nejvyšší předností. Ze sna se probudil, zapsal to do záznamníku, postavil vlakovou cestu, rozsvítil zelenou. A zavolal do Lužan, aby to předali dál. Potom zase usnul."
„On si zapsal sen?" nechápala Aneta.
„Jo. Celý to byl jen sen."
„To byl vlak z jiné galaxie," přidal se Zdenda.
„Vedoucí to pak začal řešit, zjistil, že takovej vlak neexistuje, a tak vydal pro jistotu novej oběžník: ‚Zavedený vlak Nex 52653 dnes nepojede.'
A Aleš dodal: ‚A nepojede ani do jiný galaxie!'"
Celý sál se smál.

„Přednosta dlouho dělal, že se ho to netýká. Až po letech, po jedné schůzi, se rozpovídal: ‚Volové, pamatujete si na ten ostře sledovanej Nexák 52653? Hele, mně se to celý zdálo,' přiznal a chytal se za hlavu. A pokračoval: ‚Ten vlak jel jen v mým snu! Ale to byste koukali, jak to bylo opravdový! Vůbec jsem nepochyboval… Až doma jsem si pak říkal, jestli nejsem vůl!' smál se. Tenkrát se do něj pustil Vilda: ‚Ty vole, takže ty přijdeš jednou za uherák do práce, a ještě nám zkazíš směnu?' dobíral si ho, ale pak se smál. A s ním všichni ostatní."

Aneta se smála tak, že se sotva nadechovala. A pak se mi vrhla kolem krku. „Ty máš teda zážitky," šeptala. „A to jsi je přede mnou chtěl tajit?"
Tu noc už spát nešla. Únava ji přešla a vydržela se mnou sedět u stolu celý zbytek směny, až do rána. Když jsem předal službu kolegům a tramvají jsme se přesunuli na nádraží.

Expres byl úplně narvaný. Mělo být hezky a lidi se rozhodli, že vyjedou z velkoměsta do přírody. Někteří měli své chatky a chalupy. Ale díky místenkám jsme měli místa zaručená.
Když se vlak rozjel, Aneta se mi svěřila: „Líbí se mi, jaká jste parta. Na sále. Všichni se podporujete. A jak držíte spolu."
„Ono to ale jinak nejde. Pokud bysme nespolupracovali, byl by tam chaos. Ale je pravda, že všechny party to tak nemají. Na druhou stranu, když se mají provádět nějaké změny, nebo je potřeba něco nového vyzkoušet, tak to vždy odskáčeme my," vysvětloval jsem.
„A jak to tedy funguje v těch jiných partách?" zajímala se.
„Je tam vždycky nějaký člověk, který funguje jako samozvaný vůdce. A on potom rozhoduje."
„A co vedoucí? Ten by měl přece rozhodovat," ptala se.
„Měl. Ale časem poznáš, že ne všichni jsou jako náš Zdenda. Když někdo onemocní, nebo jsou dovolené, tak míváme směny i v jiných partách. Pak teprve naplno oceníš, jaké to je, mít možnost spoléhat na kolegy. A na takového vedoucího, jako je Zdenda."
„A já myslela, že to tak je všude," posmutněla.
„Ale pozor! Někteří naopak říkají, že ta jejich parta je nejlepší. A naše parta, že je divná, víš? Každému prostě vyhovuje něco jinýho."
„Mně se ale líbí právě ta vaše parta. Ten humor. A jak spolu držíte."

„To jsi mi připomněla něco z minulosti. Z doby, kdy jsme ještě sloužili ve stanicích. Nejni to sice úplně o soudržnosti, ale částečně vlastně jo," zasmál jsem se.
„O co šlo?" ptala se.
„No, v Týništi, pod nádražím, tam v té stráni, je dost velká chatová oblast," začal jsem vyprávět. „Vždyť tam jsou samé lesy. Pár chat jsem tam zahlídla. Ale zas tolik jich nejni," oponovala Aneta.
„Někdy si tam zajdeme. A uvidíš," mrknul jsem na ni, „tam dole je řeka, a celý to tvoří jedno údolí, z obou stran řeky jsou lesy. Z doby Schwarzenbergů. A ti tam měli velkou oboru, kam nikdo nesměl. A taky tam nikdo nic nestavěl. Takže to tam vypadá jako divočina. Ale jsou tam desítky chat," pokračoval jsem.
„To jo, to by mě zajímalo," koukala ven z okna expresu.

„No, a v Týništi na nádraží vystupovalo dřív hodně chatařů. Převážně jezdili v pátek odpoledne na chaty, a v neděli zase zpátky domů. Ale někteří jezdili i v jiný dny.“
„Já nevím, co na těch chatách mají? Přece někde bydlím, tam jsem doma. Tak na co chatu? Starat se o další barák. I když třeba malej,“ přemýšlela Aneta. „Některým lidem se nelíbilo bydlet v paneláku, takže si pořídili chatu. Jsou v přírodě, mají tam třeba zahrádky, ohniště,“ vysvětloval jsem.
„Stejně to nechápu. Ale co, je to vlastně každýho věc,“ usoudila nakonec.
„Tak povídej, co se tam stalo? Pořád čekám, jak to souvisí,“ usmála se.
„No, a jednou prostě do Týniště přijeli tři chlápci. V úterý. Už to bylo divný. Vystoupili, obešli nádraží a propustkem prošli pod kolejema.“
„Propustkem? Vždyť je to tam úzký,“ divila se.
„Je, ale chodili tudy všichni. A dokonce tamtudy vede turistická značka,“ smál jsem se.
„Sloužil zrovna Tomáš. On byl takovej zvláštní. O svojí manželce nikdy nemluvil hezky. Přitom s ní má takový dvě krásný holky. Obě vystudovaly vysoký školy, ta mladší studovala na doktorku, a pokud vím, tak ještě pořád studuje. Vždycky říkala, že chce léčit děti. A někdo mi říkal, že chce jít snad někam do Afriky.“
„Ty pořád někam odbočuješ,“ netrpělivě se mě snažila Aneta usměrnit. „Za chvíli budem na konečné a já se nedozvím, co se stalo.“
„Tak ti to dopovídám později,“ smál jsem se na ni.
„Jsi nemožnej,“ rozčilovala se.
„Anebo,“ podíval jsem se na ni, „nebo pojď ke mně domů.“
Aneta se na mě podívala. Pak otočila hlavu a koukala z okna vagonu. Ale nesledovala nic v okolí. Koukala někam do dálky, někam skrz všechno. Dlouze přemýšlela. A pak řekla: „To takhle balíš všechny holky? Nejdřív jim zamotáš hlavu, a pak je pozveš k sobě domů?“ Bylo to tvrdé. Skoro vyčítavé. Ale pochopitelné.
„Aneto, chápu. Můžeš si myslet různý věci, ale tak to není. Vůbec ne,“ snažil jsem se vysvětlit, „byla bys po dlouhých letech první žena v mém bytě. A nemusíš se bát, žádný nekalý úmysly nemám. Ale záleží jen a pouze na tom, jak se rozhodneš. Když řekneš ne, znamená to pro mě ne. A to myslím naprosto vážně. I do budoucna. Tvoje ne pro mě bude vždy znamenat ne.“
„Myslíš to vážně?“ ujišťovala se.
„Myslím to naprosto vážně,“ ujišťoval jsem ji.
„Ale spát s tebou nebudu,“ řekla rozhodně.
„To mě ani nenapadlo,“ odpověděl jsem.
„Jen aby,“ pousmála se. A chytla mě za ruku.
„Věřím ti. Ale nesmíš mě zklamat.“

„A teď vyprávěj. Ještě máme chvíli,“ naléhala.
„Už jsme ve městě. Vydržíš to? Dopovím ti to doma.“
„Hm, máš pravdu. Ale napínáš mě tedy,“ podívala se na mě vyčítavě. Ale hned se usmívala.
Expres zastavil, a protože pokračoval dál, do Rakouska, museli jsme urychleně vystoupit. Potom už jsme pokračovali autem.
„To takhle jezdíš vždycky? Vlakem a autem?“ ptala se.
„Když mám denní, tak skoro vždy. Sice jezdí ráno osobák, ale na přestup jsou tam tři minuty. A jedině když se domluvíme, že na mě expres ráno počká, tak autem nejedu. Jinak ale jo, jezdím takhle.“
„Aspoň nemusíš řešit, když je nějaký zpoždění,“ přemýšlela.

Zastavil jsem na parkovišti před domem.
„Tak tohle je náš barák,“ ukázal jsem poté, co jsem Anetě galantně otevřel dveře auta.
„Obrovskej,“ zhodnotila. „A ty bydlíš kde?“
„Až nahoře. Bez výtahu,“ přiznal jsem.
„Budeme šlapat až nahoru? Až do tý věže?“ naoko kňourala.
„To bude raz dva,“ povzbuzoval jsem ji.
Když napočítala čtyřicátý schod, rozhodla se, že dál už počítat nebude.
„Je to stejný, jako bysme šli někam do nebe. Tak je zbytečný to počítat,“ smála se.
„Ale je to teda vejška,“ funěla před dveřmi do bytu.
„Koukni na ten výhled,“ ukazoval jsem.

Provedl jsem ji bytem, prošli jsme všechny místnosti, až jsme se zastavili před dveřmi s nápisem ‚Kočičí ráj‘. Kolem nápisu byly nalepené barevné kočičí stopy.
„To je co?“ divila se Aneta.
„Koukni se dovnitř. A uvidíš.“
„Kočičáci!“ vykřikla, když se natáhla a podívala se skrz prosklenou část v horní polovině dveří.
„Ty jsou krásný! Můžu?“
„Vydrž. Oni už ví, že jsem doma. Ale musím otevřít opatrně, aby se nepřerazili. Dostanou nejdřív papání, víš?“ vysvětloval jsem.
A pak jsem dveře do Kočičího ráje otevřel. Všichni se honem hrnuli ven. Kulíšek se ale zastavil. Kouknul na mě, pak na Anetu. Prohlížel si ji, a po chvíli zmizel zpátky v Kočičím ráji.
„Ty jo, to je paráda,“ zhodnotila Aneta jejich území. „Ten strom jsi sem doták sám?“ prohlížela si, jak je celý obalený sisalovým provazem a jak je upevněný v podlaze a u stropu.

„To dělala firma. Strkali ho sem jeřábem skrz balkon. To byl celej barák vzhůru nohama," musel jsem se smát, když jsem si na to vzpomněl.
„A tu síť? To ti taky dělala firma?" prohlížela si balkon.
„Taky. Protože tohle bych sám neudělal. Ono se to totiž dá na zimu celý zasunout, aby sem nešla zima. Takhle," ukázal jsem Anetě, jak se přes celý balkon roztáhne prosklená izolační stěna.
„To je krása. To je fakt kočičí ráj," usmála se. Kulíšek si ji zatím prohlížel z bezpečí vystlané police, které byly na stromě připevněné v různých výškách. Kočky si je brzy oblíbily a spaly na nich. Nebo v pelíšcích, které byly různě po místnosti.
Zato černobílá Týna Anetu očichala a hned se otírala o její nohu.
„Pojď sem, ty krasavice," sedla si na bobek a hladila ji po hlavě. Ta byla nadšená a předla jak stroj.
„Dáš si čaj?" zeptal jsem se.
„Jestli mi ho uděláš?" řekla trochu stydlivě.
„Víš co? Klidně tu ještě s nima chvíli zůstaň. Já si pro tebe přijdu."
„Musíš mi dopovědět, co se stalo v tom Týništi," uvědomila si Aneta.
„Vím," mrknul jsem na ni. A šel udělat čaj. Ve skříňce jsem měl ještě polovinu bábovky od sousedky, tak jsem ji nakrájel a připravil na talířek.
„Tak, čaj je připravený milejdy," zval jsem Anetu do pokoje.
„Jsi pekl?" koukala na bábovku.
„Já ne," přiznal jsem. „Sousedka."
„Jo, sousedka," zasmála se.
„Jo. Paní, které předloni zemřel manžel. Občas mi takhle něco dá. Já jí zase pomůžu s dřívím. Nebo když potřebuje k doktorovi, tak ji tam dovezu."
Dívala se na mě. „To je hezký. Když si takhle lidi vycházeji vstříc."
„A teď už pokračuj. Nemůžu se dočkat!"
„Ta bábovka je výborná," zhodnotila, když si vzala první sousto.
„Takže, kde jsme to skončili. Jak vystoupili ti chlapi v úterý, že jo."
„Ano," přitakala Aneta.
„No, chlápci odešli někam směrem k chatové oblasti. Zhruba za tři hodiny se vrátili, s velkými objemnými kufry. Tomáš viděl, jak se s nima táhnou, tak zavolal ještě na svého kamaráda, Mílu. Ten taky sloužil jako výpravčí. Ale protože bydlel na sídlišti v paneláku, tak si v Týništi opravoval auto. Domluvili se, že chlápkům pomůžou s těma kuframa do vlaku."
„To byli zloději," odtušila Aneta s očima navrch hlavy.
„Ty předbíháš! Ale máš pravdu," smál jsem se.
„Tak pokračuj," pobízela mě.
„No, Tomáš a Míla počkali, až přijede osobák. Pak řekli chlápkům, že jim pomůžou. Ještě si z nich dělali srandu, že jsou ty kufry tak těžký, jako

kdyby se stěhovali. Chlapíci, teda zloději, byli rádi, průvodčí taky. Protože nakládka rychle odsejpala. Měli šest kufrů!“
„Takže odjeli?“
„Odjeli. A asi za tejden přijeli policajti. A ptali se, jestli jsme na nádraží neviděli tři chlapi s velkýma kuframa. Míla zase něco dělal na autě. A když slyšel, jak mluvili policajti o těch chlápcích, tak přišel a přiznal, že jim s Tomášem pomáhali.“
„To je trouba,“ smála se Aneta.
„Policajt mu ukázal fotky. Na nich byli ti tři chlápci. Míla je poznal. Tak mu policajt říkal: ‚To jsou celostátně hledaní delikventi, kteří se specializují na vykrádání chat.‘ S Mílou to seklo a okamžitě se svalil se na zem. Jeden policajt volal záchranku a druhý mu dával umělý dejchání a masáž, takže se Míla probral dřív, než přijela záchranka. Ale když se probral, s vyvalenýma očima se zeptal: ‚Takže mě zavřete? To pudu sedět?‘“
„No, to musel bejt šok,“ zhodnotila Aneta. „Ale to je nenapadlo? Zvlášť když ty chlápci přijeli bez kufrů?“
„Několikrát pak museli oba k výslechu. Ale dobře to dopadlo.“
„Jenom si z nich pak všichni dělali srandu. Že nemaji pomáhat nikomu nakládat kufry. Protože nikdy neví, jestli to nejsou zloději.“
Aneta se smála. A od té doby se na mě dívala trochu jinýma očima. Očima porozumění a dychtivosti. Očima, které věděly.

kapitola 8
Dětství

Když jsem se probudil, byla ještě za okny tma. Aneta na vedlejší posteli hluboce oddychovala. Bylo znát, že se jí spí u mě dobře. Potichu jsem se zvedl a šel do kuchyně. Hlavně o nic nezakopnout. Kulíšek s Kristýnou tady, jako vždy večer, běhali a přetahovali se o hračky naplněné šantou kočičí. A nebylo by to poprvé. Vždycky to nechají ležet někde na podlaze. Člověk se pak může o to přerazit.
Nic se ale nestalo a do kuchyně jsem dorazil skoro jako duch. Zavřel jsem za sebou dveře. Rozsvítil jsem a zapnul konvici s vodou. Ten den jsme měli volno, takže jsem Anetu nechal spát. Udělal jsem si čaj s medem a přidal do něj trochu skořice. Pak jsem si sedl tak, abych viděl z okna ven. Byt je situovaný tak dobře, že ráno můžu sledovat východ slunce.
Popíjel jsem horký čaj. A přemýšlel. Co bude dál? Samota mi vlastně tak moc nevadila. Naučil jsem se s ní žít. Vyhovovalo mi, že nemusím na nikoho doma brát ohled. I to vaření, praní, uklízení, všechno jsem se naučil. Takže jsem vlastně nepotřeboval nikoho.

S ženami si rozumím. A je mi v jejich přítomnosti dobře. Ale nikdy jsem to nenechal dojít tak daleko, že bych si nějakou k sobě nastěhoval. Nebo, abych se naopak nastěhoval já k některé té ženě. Byly to kamarádky. A to bylo všechno. Nic víc jsem už ani nechtěl.

„Co tady děláš?“ otevřely se dveře a v nich zívala rozespalá Aneta.
„Nemůžu už spát. Tak se tady koukám z okna,“ usmál jsem se.
„Ale ty klidně spi dál.“
„Já si jen odskočím. A ještě si pospím,“ mátoživě procházela.
Když se vracela, krátce se zastavila. „Nechceš jít spát se mnou?“ ptala se. Ale ani nepočkala na odpověď a už za sebou zavírala dveře.

Díval jsem se, jak slunce vychází. Nejdřív se nad lesem roztáhla světle oranžová záře. Zvětšovala se a sílila na intenzitě. A najednou se objevil pomerančově zbarvený oblouk, výraznější než okolní záře. Oblouk se zvětšoval a stoupal stále výš. Pořád ale zářil. Až bodavě. Když se oblouk proměnil v terč, změnila se i jeho barva. Už nebyl tak bodavě zářivý. Slunce bylo už spíše žluté a stoupalo po obloze nahoru.
Za chvíli jsem uslyšel za dveřmi slabé mňouknutí. Otevřel jsem, a dvouletá černá kočka Kristýna vešla důstojně do kuchyně. Přitom se rozhlížela a očichávala všechno, co jí přišlo do cesty. Otevřel jsem okno, ptačí zpěv byl už intenzivní. Kristýna se podívala a skočila mi na klín.

Seděli jsme tak spolu, a sledovali venkovní život. Při každém přeletu ptáka ze stromu na strom, které rostli vedle domu sebou Kristýna škubla, pak se na mě podívala a vyčítavě mňoukla. „No jo, už ti zase uletěl. Ale toho bys stejně nechytila. Ten je až moc živý, víš?“ hladil jsem její hebkou srst. Kolikrát jsme tu spolu ráno takhle seděli. Když jsem Kristýnu s Kateřinou přinesl, byly to malé chlupaté kuličky, co se vešly skoro do dlaně. A dneska už jsou to velké dámy. Kristýna je sice o něco menší, ale o to víc ke mně přilnula. A užívala si každé chvilky, kdy mi mohla sedět na klíně a pozorovat, co dělám.
„Tak,“ řekl jsem Kristýně, a přesunul si ji na rameno, „připravíme slečně něco k jídlu. Ať nám neumře hlady, co říkáš?“ Kristýna mě sledovala a zamňoukala. Jako by souhlasila. Nebyla zvyklá, že tu je někdo kromě nás.

Rozbil jsem několik vajec, nakrájel slaninu na kousky, osmahl ji s cibulkou a zalil to celé rozšlehanými vejci. Do toustovače jsem připravil krajíce chleba a postavil vodu na ranní kávu bez kofeinu.
„Tak, půjdeme vzbudit paničku?“ ptal jsem se Kristýny. Ta se mi podívala do očí, mňoukla a skočila na zem. Když jsem opatrně otevíral dveře do ložnice, odběhla Kristýna do Kočičího ráje.
Aneta byla v posteli, ale už nespala.
„Dobré ráno,“ protáhla se.
„Dobré. Budeš ještě ležet?“
„Ještě chvilku.“
„Nebuď tu dlouho, snídaně je skoro hotová,“ popoháněl jsem ji.
„Hm, ale taková snídaně v posteli…,“ dělala na mě oči.
Vzal jsem tedy dlouhý tác a na něj vše poskládal. Dveře jsem si nechal otevřené. Naopak, do Kočičího ráje jsem je preventivně zavřel.
„Už se to nese, vaše veličenstvo,“ vtipkoval jsem.
„To krásně voní,“ hodnotila Aneta.
„Dobrou chuť,“ popřál jsem a sedl si vedle ní.
Když dojedla, zeptala se: „Co budem dělat? Máme celý den volno.“
„Je tam krásně. Tak bysme mohli jít ven,“ přemýšlel jsem. „Vemu foťák a můžem něco nafotit.“
„A kam půjdem?“
„Někam, kde jsi ještě nebyla. A už vylez. Nebo tu strávíš mládí,“ smál jsem se jí. Vyskočila z postele, a za chvíli už na sebe natahovala džínové kalhoty.

Přešli jsme silnici na druhé straně domu a pokračovali vzhůru do táhlého kopce. „Ty hrozně letíš,“ funěla Aneta. „Počkej, musím si oddechnout.“
„Taková mladá a nedožene mě,“ dobíral jsem si ji. „Jen počkej, až já tě doženu! A pak uvidíš!“ vyhrožovala.

Když už jsme byli skoro nahoře, rozběhla se a skočila mi na záda. „Tááák, a teď mě poneseš.“
„Jako čert a Káča,“ smál jsem se.
„Jaká Káča? Já nejsem žádná Káča,“ rozčilovala se. „Ale dokud nebudem nahoře, nepustím se.“
„To říkám. Ty tu pohádku neznáš?“
„Ale jo. Jak měl čert za úkol odnést do pekla pyšnou a krutou kněžnu. Nebo princeznu? Já už pořádně nevím.“
„No, a dál?“
„Když čert kněžnu hledá, všimne si toho Káča, která je přesvědčená o tom, že si jí kluci ze vsi nevšímají. Takže popadne čerta a tancuje s ním. Čertovi se to ale nelíbí, Káča se ho drží jako klíště. Myslel si, že jí zbaví, a tak ji odnese do pekla. Káča tam ale způsobí takový zmatek, že čerti uprosí Jíru ze vsi, a ten Káču z pekla vysvobodí,“ vyprávěla.
„No, a nepodobá se to něčemu?“
„Myslíš? Jako, že já jsem ta Káča?“ zlobila se.
„Jenže my nejdem do pekla, chacha,“ smála se Aneta.
„No, to máš pravdu. Peklo je úplně někde jinde. Tady je to spíš jak v ráji,“ řekl jsem. „Ale nevidím tu žádný jabka,“ rozhlížela se Aneta a smála se.
„Tak to v ráji asi nejsme,“ zapochybovala.
„To bylo jablko poznání, víš? A ty nerostou všude,“ poučoval jsem.
„A taky tu nemáš Evu,“ provokovala Aneta.
„No, a ty tu nemáš Adama. A ani hada,“ posmíval jsem se.
„Ale podívej se, jak je tu krásně. A jakej je tu výhled,“ otočil jsem se a ukázal rukou do krajiny, která se pod námi rozkládala. Když bylo jasno, jako v ten den, byl dohled až několik kilometrů. Před námi se leskly hladiny rybníků, vinuly se cesty, schovávaly se za porosty stromů, klikatily se stužky potoků a říček. Všude mezi tím samé louky a lesy. Jako by tam civilizace ještě nedorazila.
„To je fakt krásný,“ zahleděla se Aneta do krajiny.
„To si vyfotíme,“ ukazovala mi na zrcadlovku.
„Tohle nevyfotíš,“ vysvětloval jsem. „I kdybych nasadil širokoúhlej objektiv, tak prostě nezabere tu krásu. Vyfotíme si něco později.“
Pustili jsme se po pěšince mezi stromy a do lesa. Na malé mýtině jsme objevili lavičku sbitou ze slabých kmenů.
„Odpočinek!“ zavelela vesele Aneta. A posadila se na lavičku. I odtud byl hezký výhled.
Chvíli jsme seděli. Beze slov, poslouchali jsme jen ptáky a přírodu.
„Můžu ti něco říct?“ obrátila se ke mně.
„Něco, co jsem ještě nikomu neřekla?“
„Povídej,“ přemýšlel jsem, čím mě tahle holka ještě překvapí.

Chvíli mlčela. Jako by hledala slova. Ale pak spustila: „Víš, já jsem poslední roky žila tak nějak napůl. Částečně v práci, která mě vlastně ani moc nebavila. Částečně ve vztahu, kterej stejně nikam nevedl. Částečně mezi lidmi, kteří mě ani neznali.“
Odmlčela se.
„A pak jsem přišla k vám. K vám na sál. A poprvé po dlouhé době jsem měla pocit, že jsem někde, kde můžu být sama sebou. A kde mě lidi berou takovou, jaká jsem. A poznala jsem tebe. Nikdy by mě nenapadlo, že najdu někoho podobnýho. Někoho, o koho se můžu opřít, kdo mi bude rozumět.“
Poslední slova mě zasáhla. Jako kdyby slyšela moje ranní myšlenky. A chtěla mi říct, že už nemusím být sám.
„To je jako vyznání,“ řekl jsem, „děkuju, Aneto,“ podíval jsem se na ní.
Chytila se mě za ruku. A potom jen řekla: „Já děkuju.“
Chvíli jsme jen tak seděli. Vedle sebe. Drželi se za ruku. A byli zticha.
A pak řekla: „Víš, já bych chtěla vědět něco víc. Nejen o tom, co děláš. Ale taky o tom jaký jsi, co jsi zažil. Jaký je svět z tvého pohledu. Rozumíš?“ podívala se mi do očí.
„To bude ale trvat hrozně moc dlouho,“ zavzpomínal jsem. „A kolikrát jsem dělal pěkný voloviny.“
„Třeba, když jsme s bráchou jezdili v létě na saních,“ rozesmál jsem se. A vzápětí mi vlétly do očí slzy. Když jsem si uvědomil, že tohle už si spolu nikdy nezopakujeme.
„V létě na saních?“ otevřela Aneta úžasem pusu.
„No! Když jsme bydleli pod zámkem. Byli jsme tam taková parta. A věčně jsme vymejšleli blbiny. A jednou jsme se dohadovali, jestli by saně mohli jezdit po prknech.“
„A jezdily?“ zajímala se.
„Došli jsme na půdu, vytáhli saně. A tahali je po dlažbě do takový chodby. Jak vede z jednoho nádvoří na druhý. Je to tam docela stoupání. A uvnitř té chodby je prkenná podlaha. Po dlažbě saně moc jet nechtěly. Ale vynesly jsme je až nahoru, do té chodby. A ono to jezdilo. A jak to upalovalo,“ smál jsem se. A Aneta taky.
„To museli turisti koukat,“ smála se při představě, jak jsme mezi nimi kličkovali.
„Tehdy tolik turistů nejezdilo. A když už byl podzim, tak tam nebyl skoro žádný, jen pár lidí.
A potom, to byl už sníh, jsme zase pro změnu jezdili z takovýho kopečka. A pod ním tekl potok. Spíš říčka. Tam jsme závodili, kdo ten kopec sjede nejrychleji. A brácha to neubrzdil a vjel až do potoka.“
„Jů,“ vypískla Aneta. „Stalo se mu něco?“

„Byl mokrej. Od hlavy až k patě. Ale my jsme chtěli závodit. On drkotal zubama. A chtěl jít domu. Jenže jsme museli bejt rychlejší. Až pak šel kolem někdo, už si ani nepamatuju, kdo to byl. A ten nás zahnal domů. I tak to potom brácha odmarodil.“
„To musela mít máma radost. Mít takový raubíře.“
„No. Nebyla ráda. Pak jsme měli nějakou dobu zaracha. Ale jakmile jsme zase mohli ven, tak jsme si vzali vzduchový pistole. Ty nám dal děda. Pod stromeček.“
„Pistole?“ divila se Aneta.
„Ale jenom takový ty vzduchovky. Do nich byly jenom diaboly. Nebyly to opravdový náboje.“
„To už snad ani neexistuje,“ přemýšlela.
„Nevím. Nicméně, my jsme vylezli na lešení, který bylo postavený kolem zámecké věže, když jí opravovali. Odtud jsme měli pěknej výhled dolu na ulici. A pak jsme stříleli po lidech. Mířili jsme jim spíš na nohy. A někdy se i trefili. To jsme pak viděli, jak ten člověk najednou nadskočil a chytal se za zadek,“ smál jsem se.
„To jste ale mohli někomu i ublížit,“ zlobila se Aneta.
„To udělalo jen takovou modřinu. A na tu dálku to stejně ani neublížilo. Spíš jsme se smáli, jak se ty lidi lekli.“
„No, ty jsi byl tedy pěkný číslo,“ zhodnotila Aneta.
„Byli jsme malý. A hloupý. Dneska se s tim už nikde nechlubím.“
„A nějakou hezkou příhodu nemáš?“ opřela se mi o rameno.
„Ale jo. Třeba když měli medvědi medvíďata. A ony, jak byly malinkatý, tak prolezli mřížema a procházeli se po nádvoří.“
„Fakt? A co máma medvědice?“
„Ta vyváděla. Asi si myslela, že jí je někdo ukrad. Ale my jsme je chytali, byli jsme tak domluvený s medvědářem. Ten se tam o ně staral. Tak jsme je vždycky pochytali a odnesli tomu medvědáři.“
„Nepoškrabali vás?“
„Kdepak. Pro ně to byla hra. Jen tak srandovně mručeli. Ale byly nádherný. Jako malý pejsci. Jejich máma mlátila do mříží, když jsme je nesli. Ale medvědář nám říkal, že se nemusíme bát. Že ty mříže jsou pevný.“
„To bych se asi bála.“
„Ale nebylo čeho. Ti prckové nic neudělali.“
„Tý mámy bych se bála,“ řekla Aneta.
„To jo. Ta byla obrovská. A když se postavila na zadní nohy, tak to byl fakt pořádnej obr,“ uznal jsem.
„Ale trochu ti závidím,“ přiznala se. „Já asi nebudu mít takovou příležitost, pohladit si malýho medvídka. To muselo bejt krásný,“ zasnila se.
„Tak popojdem. Vyfotíme si nějaký vláčky,“ mrknul jsem na ni.

„Tady?“ divila se.
„No. Kudy myslíš, že vedou koleje?“ smál jsem se na ní.
„To nevím,“ přiznala.
„Budeš koukat. Jsou kousek odtud.“
Po několika minutách jsme došli k viaduktu, který vypadal jako obyčejné pokračování cesty. Až když si člověk všiml, že má pod nohama kamennou dlažbu a rozhlédl se okolo, uviděl, že tam dole, v hloubce mezi skalami vedou rovnoběžné stužky kolejnic.
„Tak tohle by mě teda nikdy nenapadlo,“ přiznala Aneta. „Že tady bude takovejhle zářez. A jak je to vysoko!“
„Bohužel tady taky několik nešťastníků spáchalo sebevraždu,“ podotknul jsem. „Ale my si tu teď pěkně počkáme, až pojede nějakej zajímavej vláček a vyfotíme si ho,“ snažil jsem se změnit téma. Netrvalo to dlouho a za chvíli se z oblouku vynořil těžký, dunící nákladní vlak, vpředu měl dvě elektrické lokomotivy, jednu na konci. Po něm projel rychlík, osobní vlak, pak zase nákladní. Anetu to bavilo. Ale pak už téměř zaprosila: „Nepůjdem už zpátky? Nějak dostávám hlad,“ usmála se.
„Kdepak! Zpátky v žádném případě nepůjdem,“ zavtipkoval jsem.
„Cože? Kam mě to tedy vedeš? Vždyť já bych už nikam netrefila!“
„Nech se vést,“ mrknul jsme na ni.
Popošli jsme několik metrů. Zastavil jsem. A ukázal mezi stromy.
„Koukej. Támhle je náš barák.“
„Kde?“ snažila se Aneta, ale dům neviděla.
Vzal jsem její ruku do své, natáhl ji tím směrem a řekl: „Támhle. Vidíš?“ a přitiskl jsem svou tvář na její. Abych ji nasměroval, kam má koukat. Ona ale otočila svoji tvář k mojí. A chvíli si mě prohlížela. A pak, místo, aby koukala, kam jí ukazuju, se dívala do země. A nervózně si mnula prsty.
„Petře. Já už nechci k sobě domů. Já už chci zůstat u tebe,“ řekla, na nic nečekala a dala mi pusu.
Chvíli jsem stál jako opařený. Než jsem si uvědomil, že vlastně chci to samé. Chci, aby už ode mě nikam neodcházela. Abychom zůstali napořád už jen spolu.

Díl druhý
Monika

kapitola 9
Destičky

Byl to jejich svět. Svět dvanáctileté Anety, její o dva roky mladší sestry Moniky a jedenáctiletého kamaráda Daniela. Poslední ulice na malém městě, dál už nic. Jen garáže, kopec, louky a les.
Všechny děti tam měly zakázáno chodit. Ale když se dětem něco zakazuje, tak je to o to více lákavé. A navíc, v tom lese bylo něco, co děti přitahovalo. I když to neuměly pojmenovat.
Hluboko, u potoka mezi stromy, stály zbytky starých mlýnů. Jeden z nich byl zaplavený tůněmi, které vytvořili bobři. K nebi trčely ohlodané kmeny. Jako prsty, které varovaly.
A taky tam byla stará, dávno nefunkční, betonová trafostanice. Temnota lesa ji pohlcovala a její odraz se blyštil na hladině tůní.

Aneta přišla ze školy, rychle udělala domácí úkoly a běžela s prosíkem za mámou: „Mami, můžem jít ven?“
„Ale Monu vezmeš s sebou, jasný?“ kladla podmínky máma. „A víš jak…“
„…jenom ke garážím a dál ani krok. A do tmy doma,“ skočila jí Aneta do řeči. „Jasný, mami.“
Při přezouvání přiběhla Monika: „Dělej, ségra, Daniel už čeká!“
„Jak vy to děláte?“ divila se Aneta, „si posíláte kouřový signály?“
Vyšly před vrátka a Daniel se k nim hned připojil. „Ahoj,“ tiše pozdravil. A pak mlčky, pomalu, skoro jako rozvážný velbloud na poušti, se sunuli všichni tři ke garážím. Tušili starostlivý pohled mámy v zádech, tak se ani neohlíželi. Zahli za garáže, k plácku, kde byl v zemi důlek, Okolo něj šest dětí ze sousedství hrálo kuličky. Chvíli je sledovali, a první se ozvala Monika: „Jdem, ségra?“ koukla se spiklenecky na Anetu.
„Dneska ne. Máma by se zlobila,“ odpověděla rozhodně Aneta.
„Séééégra… Prosím. Vždyť se to nikdo nedozví,“ snažila se Monika Anetu přesvědčit.
„Jak jsem řekla. Dneska ne,“ rozhodla Aneta.
„Ale my s Danym jdem. Že jo?“ houkla Monika na Daniela. Ten souhlasně přikývl a jen udělal: „Hm…“
Monika chytla Daniela za ruku a už utíkali směrem k lesu.
„Mony, Mony,“ křičela Aneta, ale ne moc nahlas. Co kdyby ji máma slyšela? „Já tě přerazím,“ křičela. Ale nezbývalo nic jiného, než se za mizející dvojicí rozběhnout. Věděla moc dobře, kam Mona s Danym letí. Chodili si tajně hrát ke starým mlýnům. Ale to místo bylo tak strašidelné.

Dřív tam chodily všechny děti. Ale bály se tak, že postupně odpadávaly. A zůstaly jen tři. Aneta s Monikou, a Daniel. A Monika, ta se nikdy nebála. Když proběhla Monika s Danielem pod prvními stromy, zpomalili. Monika kráčela vpředu. Jako vždycky. A Daniel šel pomalu, nikdy neměl rád běh na dlouhou trať. Aneta je dohánělа, a přitom se dlouho ohlížela, jestli je někdo nesleduje.
Když došli k místu, kde se stromy skláněly nad tůní, Monika se zastavila. „Tohle tu včera nebylo," řekla tiše. Na větvi visel provázek. A na něm malá dřevěná destička. Visela tam a občas se zahoupala.
Daniel zbledl. „To… je… znamení," zašeptal, skoro s úctou.
Aneta protočila oči pohrdáním: „Prosím tě, vždyť je to jen kus dřeva."
Ale Monika natáhla ruku. A v tu chvíli se malá destička znovu pohnula. Tentokrát prudčeji. Jako by do ní někdo vrazil. Ale to si s lehkou destičkou pohrával jen lesní vánek. Přiblížila se k ní, jak nejvíc to šlo, a prohlížela si ji z obou stran. Byla hladká, trochu se leskla, a něco na ní bylo vyřezáno. Nějaký symbol. ‚Ale čeho?' přemýšlela Monika.
„Kdo to sem asi dal?" řekla už nahlas.
Daniel stál kousek za ní, koukal se jí přes malé rameno do temně zelené tůně, a jakoby mimochodem řekl: „Oni…"
Aneta si povzdechla: „Danieli, kdo oni?"
Daniel ale už neodpověděl. Vypadal jako by poslouchal něco, co slyšel jen on. Monika se zasmála: „Ale je to jen hra, že jo?"
„Jasně," přikývla Aneta: „Je to jen něčí pitomá hra."
Daniel, pozorující houpavé odlesky hladiny, se k nim pomalu otočil: „Každá hra má svoje pravidla." Monika se k němu naklonila a skoro šeptem se ho zeptala: „A jaký jsou ty pravidla? Ty je znáš?"
Daniel ukázal na destičku: „Když ji najdeš, musíš ji pověsit dál. Na jiný strom. A musíš jít tam, kam ukazuje."
„A co když nechci?" vmísila se do jejich hovoru Aneta.
Daniel jen pokrčil rameny: „Tak tě nenajdou…"
Monika se zvědavě, ale tišeji rozesmála: „A kdo koho hledá?"
Daniel se zadíval tajemně do lesa: „To záleží na tom, kdo začne."
Monika sundala ze stromu destičku i s provázkem a pověsila si ji na krk: „Tak začnu já."
Aneta ucítila, jak se jí najednou stáhl žaludek úzkostí:
„Mony, je to jen kus dřeva."
„Ale je to zábava," odpověděla jí s pocitem výjimečnosti Monika.
Daniel se usmál a rozhodně ukázal do hloubi lesa: „Tak jdeme."
Aneta by se nejradši otočila. Ale přece tu nemůže nechat sestru samotnou. To by dostala od mámy vynadáno. A tak se přidala. Ale s pocitem, že les už není tichý jako dřív. Měla pocit, že les je sleduje a poslouchá.

Cesta vedla po pěšině mezi tůněmi, úzká a zarostlá. Monika šla první a větve jí šustěly, jak se prodírala skrz. Daniel jí byl v patách, v ruce destičku, jako kdyby to bylo něco tuze vzácného. Aneta uzavírala řadu. Snažila se nedívat do tůní…
„Tady to voní nějak jinak," řekla Monika a zastavila se. Nadechla se: „Jako kdyby to bylo shnilý dřevo."
„To je přece normální, vždyť je všude kolem voda," snažila se Aneta být nad věcí. Ale jistá si nebyla.
Daniel se sklonil až skoro k zemi, něco tam zkoumal a potom objevitelsky prohlásil: „Někdo tu byl…"
„Kdo?" zeptala se Monika.
Daniel ukázal na otisk stopy v blátě. Nebyl velký. Ale nebyl ani dětský: „Někdo, kdo sem chodí taky…"
Anetě přeběhl mráz po zádech: „To může být kdokoliv," řekla rychle. „Houbař, pejskaři, někdo z města…"
Ale Daniel zakroutil hlavou: „Ne, ne. Tohle je jejich."
Monika je chvíli sledovala a pak řekla: „Tak jdeme dál."
A šla. Beze strachu, bez obav, bez zaváhání. Jako by ji les volal.
Aneta si ještě jednou prohlédla otisk v blátě. A pak se rozběhla za nimi.

kapitola 10
Stopy

Trafostanice stála mezi stromy jako stará betonová krabice už desítky let. Nikdo ji neopravoval, nikdo ji nehlídal. Byla stará, zarostlá, popraskaná, a kolem ní rostly křoviny, které se k ní tiskly, jako by ji chtěly spolknout.
„Tady to mám ráda," řekla Monika a položila dlaň na zašlý beton. „Je studenej," dodala.
Aneta se zastavila o krok dál: „Mony, fakt sem musíme chodit?"
„To je jasný," usmála se Monika. „Tady je to nejlepší."
Daniel nic neříkal. Obcházel trafostanici pomalu, jako by něco hledal. Pak se sehnul a zvedl ze země destičku. Byla špinavá, obalená jehličím.
„Další," řekl.
Aneta si povzdechla. „To sem někdo zahodil. Je to prostě staré dřevo."
Daniel zavrtěl hlavou. „Ne, ne. Někdo to sem dal."
Monika si destičku vzala. „Ta je jiná než ta předtím," řekla. „Je tmavší."
„A symbol je taky jinej," dodal Daniel.
Aneta se podívala na betonovou stěnu. „Hele! Tohle… to tu bylo?" Ukázala na pár škrábanců. Nic výrazného. Jen rýhy v betonu, jako když někdo zkouší nožem něco vyrýt do tvrdého povrchu.
„To je starý," řekl Daniel. Ale bylo to spíš přání, než pochopení.
Monika se dívala na rýhy dlouho. „Kdo sem asi chodí?" přemýšlela.
„Kdo asi," odsekla Aneta: „Blázni. Bezďáci. Kdoví, kdo všechno."
„To ne," řekl Daniel: „To jsou ti, co sem dávají ty značky."
Monika se zasmála, ale jen krátce: „Tak ať je sem dávají. Aspoň si máme s čím hrát." A pověsila destičku na rezavý hák, který trčel z betonu. Jako by patřila právě tam.

V tu chvíli se uvnitř trafostanice ozvalo tiché ťuknutí. Takový zvuk, jako když spadne malý kamínek.
Všechny tři děti ztichly.
„To byl plech," řekla Monika. Ale tentokrát se ani nepohnula.
Daniel se díval na dveře trafostanice. „Někdo je uvnitř," řekl už polohlasem.
„Danieli, prosím tě," vydechla káravě Aneta. Ale i ona se zvědavě dívala.
„Podíváme se tam?" skoro šeptem se ptala Monika. Ale nikdo neodpovídal.
Naštěstí Daniel dostal nápad: „Půjdeme dál."
Aneta se zamračila: „Kam dál zase?"

Jenže Monika si všimla další destičky. Opět visela na provázku a pohupovala se. „Ukazuje tam," ukázala mezi stromy. Daniel se přiblížil nejvíc a sundal ji z větve. „Stejný symbol," zhodnotil.

Destiček přibývalo a vedly trojici dětí přes staré pařezy, mezi tůněmi, dál do hloubi lesa. Daniel bedlivě prohledával očima okolí, ale nenarazil na nic znepokojivého. Monika poskakovala radostí, smála se, milovala hry.
Najednou si Aneta uvědomila, že cesta, po které šli, se ztrácí a vypadá to, že už tudy dávno nikdo nešel. Stočili se někam, kde nikdy nebyli.
„Mony, počkej!" zvýšila trochu hlas: „Cesta se ztratila."
„A co má bejt? Destičky nás vedou. A je to zábava," usmívala se Monika.
I Daniel to uznal: „Tady jsme ještě nikdy nebyli…"
Jenže pro Moniku to pořád byla jen hra. A šla dál. A než se Daniel a Aneta nadáli, byla Monika pryč.
Aneta ztuhla: „Moniko?" zavolala, jako by ani nečekala, že jí někdo odpoví. Les si spokojeně šuměl, občas spadla šiška, praskla suchá větev. Ale po lidském mláděti nebylo ani vidu, ani slechu.

Daniel se rozběhl, Aneta s ním. Když doběhli k místu, kde Moniku viděli naposledy, uviděli jen lesklou hladinu tůní. A všude okolo neprostupné ticho lesních stromů.
„Mony?" zavolala Aneta znovu, tentokrát už zlomeným hlasem.
Žádná odpověď. Všude dokola ticho. Nic jiného.
„Ona šla dál," díval se Daniel hluboko do lesa.
„Kam dál?" vyjekla Aneta: „Vždyť tu nic není! Nic!"

Daniel ukázal na zem. V blátě, promíseném s jehličím, objevili otisk boty malého dítěte. Stopy vedly dál. Pryč od tůně.
Aneta polkla a skoro plačtivě řekla: „Co když je to někdo jiný. Někdo, kdo tu šel dřív."
Jenže Daniel je poznal: „To jsou stopy Mony," řekl rozhodně.
„Moniko!" křičela už vyděšená Aneta.
A pak se to ozvalo. „Tady!"

Monika stála kousek od nich. Za stromem, odkud je pozorovala. Usmívala se: „Hrajem na schovku?" navrhla, jako by se vlastně nic nestalo.
Aneta u ní byla, jak nejrychleji mohla, a chytla ji za ruku: „Kde jsi byla? Já ti fakt jednu vlepím!"
„Co děláš, ségra?" koukala na ni Monika uraženě: „Byla jsem tady. Jen jsem šla dál," vzdorovala Anetě: „a koukej, našla jsem další!" vytáhla jinou destičku z kapsy.

Daniel si destičku zaujatě prohlížel: „Kde byla?“ obrátil se na Moniku.
„Tady. Visela zase na tom provázku,“ ukázala.
Daniel koukal na destičku a ukázal do tmy mezi stromy:
„Ukazuje tam. Musíme jít.“
Aneta se ale podívala mezi stromy nahoru, do nebe, a poznala, že se začíná stmívat. „Ne, dneska už jdeme domů. Jinak nás máma seřeže. A budeme mít zaracha.“
Monika ještě chvíli protestovala, ale pak chytla Daniela za ruku a běželi zpátky. Do bezpečí domova.

kapitola 11
Tůně

Příští den šly děti do lesa znovu. Máma nic netušila. A Monika to navrhla, jako by to bylo už normální. Daniel se přidal, když řekl, že „musí pokračovat“. A Aneta šla s nimi, protože měla pocit, že když nepůjde, dopadne to ještě hůř.

Les byl po dešti těžký a vlhký. Vzduch voněl mokrým jehličím a hlínou. Tůně byly plné kalné vody a odrážely šedou oblohu.
„Dneska půjdeme jen k tůni,“ řekla Aneta. „Nikam dál.“
„Jasně, ségra,“ řekla Monika. Ale Aneta jí to stejně nevěřila.
Když došly k místu, kde se včera Monika ztratila, bylo tam ticho. Až nepříjemné.
Daniel se zastavil. „Tady,“ řekl.
Na větvi visela další destička. Čistá. Suchá.
„Tohle už není sranda,“ řekla Aneta.
„To je ta hra,“ opravila ji Monika. A nadšením poskočila.
Daniel vzal destičku do ruky, prohlížel si ji a pak řekl: „Ukazuje tam, dál do lesa,“ a ukázal do tmy.
„Tak tam v žádným případě nepůjdeme,“ zhodnotila situaci Aneta.
Monika se na ni posměšně podívala. „Tak si tu klidně zůstaň.“
A než Aneta stihla cokoliv říct, udělala krok směrem, kterým destička ukazovala.
Daniel šel za ní.
„Počkejte, doprčic!“ zaklela Aneta. Ale ti dva už byli mezi stromy.
Aneta se rozběhla. Větve jí škrábaly po rukou, boty klouzaly.
Dohnala je až u starého, rozpadajícího se stromu.
„Mony, prosím…, nechoď tak daleko,“ prosila zadýchaně.
Monika se otočila. „Vždyť jsem tady.“
„Ale já jsem tě neviděla,“ řekla Aneta. A v hlase měla víc strachu, než si vůbec připustila.
Daniel ukázal na zem. „Hele, tady jsou další,“ řekl.
V jehličí ležely tentokrát dvě dřevěné destičky. Vedle sebe.
Jako by je tam někdo položil schválně.
„To už je fakt divný,“ řekla Aneta.
„To je cesta,“ řekl Daniel.
„Blbost,“ řekla Aneta. Ale neznělo to moc přesvědčivě.
Monika se sehnula, zvedla jednu destičku a prohlížela si ji:
„Tahle ukazuje tam,“ řekla.

Daniel zvedl druhou: „A tahle taky.“
Obě ukazovaly do hustého lesa. Tam kde bylo šero a temno i přes den.
„A už mě neštvěte! Tam prostě nepůjdeme,“ řekla Aneta tvrději.
Monika se na ni podívala:
„Vždyť s náma nemusíš. Si tu zůstaň,“ řekla bez jakékoliv bázně.
A udělala krok dopředu.
V tu chvíli se ozvalo žbluňknutí. Krátké. Tiché. Jako když skočí žába do vody.
Všechny tři děti ztuhly.
„Co to bylo?“ zašeptala Aneta.
Daniel ukázal k tůni, kterou přes větve skoro neviděli: „Přišlo to odtud.“
Monika udělala krok směrem k tůni. Aneta ji rychle chytla za ruku. „Ne.“
Monika se jí vztekle vytrhla: „Pusť mě, nejsi moje máma!“ A šla.
Zmizela mezi stromy. Rychleji než minule. Tak rychle, že ji Aneta okamžitě ztratila z dohledu.
„Mony!“ zakřičela zoufale.
Nic.
„Moniko!“ Hlas se jí zlomil.
Daniel mžoural do tmy mezi stromy: „Ona tam je.“
„Jak to víš?!“ vyjekla Aneta.
Daniel pokrčil rameny: „Prostě to vím.“
Aneta se rozběhla. Srdce se jí rozbušilo, ruce se jí třásly. Běžela k tůni. Tam, kde slyšela ten zvuk.
A pak ji uviděla.
Monika stála na břehu. Boty měla mokré. A v ruce držela další destičku.
„Tohle jsem našla,“ řekla vyzývavě.
Aneta k ní doběhla a objala ji: „Kam jsi zmizela?!“
Monika pokrčila rameny: „Nikam. Jen jsem šla dál.“
Daniel se díval na destičku: „Ukazuje tam,“ řekl.
A ukázal do směru, kde už byla jen tma.
„Jen se tam podíváme,“ navrhovala Monika. „A hned potom pudem domu.“
Aneta tomu nevěřila. Daniel jen mlčky koukal.

Cesta byla mokrá, kluzká. Tůně temné, skoro až černé. A les byl tichý. Kdyby spadlo smítko, bylo by určitě slyšet. Monika nečekala na souhlas Anety a šla. Daniel samozřejmě za ní. Kamkoli šla Monika, tam šel Daniel. Důvěřoval jí, skoro na ní visel a bez ní neudělal krok. Ale věděl, že Aneta na ně dává pozor. Rozhlíželi se, prozkoumávali okolí, větve stromů. Ale destička nikde žádná nebyla.
„Tak dneska už nic nebude,“ řekla Aneta. „Vidíš? Jdeme domů.“
Monika se ušklíbla: „To nevadí…“
Jenže Daniel rozhodl: „Oni to dávají zase jinam.“

„Dane, prosím tě," unaveně se na něj Aneta podívala. „Kdo oni? Vysvětli mi to. Kdo jsou oni?"
Daniel ale ukázal na strom o několik metrů dál: „Tam."
Na větvi visela další destička. Na první pohled nebyla viditelná, sklánějící se větev ji skrývala. Ale Daniel věděl, že tam někde musí být.
Aneta zavřela oči: „Ne. Dneska už ne," skoro prosila.
Monika přišla ke stromu, natáhla se a destičku sundala:
„Tahle ukazuje tam," napřáhla ruku daleko do lesa za tůněmi.
„Ale koukni. Vždyť tam už je tma jak v pytli!" bránila se Aneta.
„Tak si posvítíme," culila se Monika a vytáhla z kapsy malou baterku.
Daniel se usmál: „Skvělý!"
Aneta se nadechla k odporu: „Mony, dneska už ne. Stačilo to. Prosím…"
„Nikdo neříká, že s náma musíš jít," drze jí Monika oponovala: „Klidně tu můžeš počkat. Jsme hned zpátky." A udělala krok do temnoty. A další. Další. A Daniel kousek za ní.
Aneta zůstala bezmocně stát. „Já ji zabiju, potvoru," procedila skrze zuby. Ale nebylo to už komu říct. Monika s Danielem byli pryč. Rozběhla se, srdce jí bušilo, potila se.
„Moniko!" křičela.
„Dane!" zkoušela to.
Ale všude okolo bylo ticho a nikdo se neozýval.
Běžela se srdcem až v krku, udýchaná, boty jí klouzaly na mokrém jehličí, větve rozškrabávaly kůži na rukou do krve.
A pak uviděla záblesk. A ještě jeden. Baterka! Monika!
„Mony!" snažila se Aneta překřičet všude se rozprostírající ticho. Kužel světla se zastavil. A zmizel.
Aneta ztuhla: „Moniko?!"
Nikde nic. Všude byla jen neproniknutelná tma.

A pak se ozvalo zlověstné šplouchnutí. Tentokrát to nebyla žabka. Byl to větší předmět. Aneta vytřeštila oči a ze všech sil běžela k tomu místu.
„Mony! Moniko!" žalostně vykřikovala: „To ne! Ne!"
Tůňka byla tichá, hladina tmavá, poklidná.
Aneta si sedla na břeh a po tvářích se jí koulely slzy velké jak hrachy: „Moniko… Tohle ne… Ne…" Slzy už se slily v jeden proud.
A najednou se vedle ní ozvalo: „Co tu bulíš?"
Aneta se otočila. Monika byla mokrá až po kolena, boty zabahněné, ale v tváři šťastný výraz: „Vidíš? Našla jsem ji," ukazovala další pitomou destičku.
„Já tě…" nedořekla, objala sestru kolem ramen, přitiskla ji k sobě.
„Já jsem se bála, že…"

„Vždyť je to hra, Anet. Neboj, nic se mi nestane. Chápeš?“ culila se jak letní měsíček.
Daniel stál o kus dál. Díval se na Moniku zvláštním pohledem.
„Oni jí vedou…,“ řekl tajemně a skoro neslyšitelně.
„Dane, ty mlč!“ vyjela na něj Aneta. Ale byla šťastná. Že Moniku našla.
„Tak a jdeme domů. Teď už doopravdy. Nebo přijdeme pozdě a zítra nás máma nikam nepustí!“
Monika se jen usmívala, Aneta ji chytla za ruku. A odcházeli. Nikdo neprotestoval. Ale když se Aneta ohlédla zpátky k temnotě, zdálo se jí, že tam něco vidí. Nebo někoho.
Ale možná to byl jen stín.

kapitola 12
Moničin smích

Sobota ráno.
Přes noc pršelo, ale odpoledne se vyjasnilo. Vzduch byl těžký a les voněl mokrým jehličím.
Aneta ležela na posteli, na břiše, četla si v knize, rozhodnutá strávit dnešní den doma.
Monika si hrála někde v domě.
Ale najednou se objevila. Přímo před tváří Anety: „Půjdeme ven?“ zeptala se, jako by to byla samozřejmost.
Aneta se podívala na hodinky: „Koukni,“ ukázala na ně: „Je pozdě.“
„Nejni,“ řekla prosebně Monika. „Je ještě světlo.“
Aneta se zamyslela: „Tak jo. Nebo bych tu shnila.“
U garáží se k nim přidal Daniel: „Jdeme do lesa?“ zašeptal.
Monika si dala prst na rty, udělala: „Pssssst,“ a mrkla na něj.
„Je už dost hodin, nechcete to nechat na zejtra? Bude neděle, můžem bejt venku celej den,“ pokusila se Aneta zvrátit jejich rozhodnutí.
Nebylo to ovšem nic platné. Monika se u garáží už nudila.

Cesta do lesa byla tichá a rychlá. Monika šla první. Daniel za ní. Aneta vzadu. Jakmile došli k místu, kde toho včera tolik zažili, všimli si, že tam bylo něco nového.
Nová destička. Visela nízko, skoro až u země. Jako by ji tam pověsilo malé dítě.
„To je hloupý,“ řekla Aneta: „Tohle už někdo dělá schválně.“
Monika ji sundala: „Ukazuje tam.“
„Tam to neznáš,“ upozornila Aneta.
„Když se bojíš, tak tam nechoď,“ pošklebovala se Monika.
Daniel zíral směrem, kam destička ukazovala: „Dneska to bude dál.“
„Danieli, nech toho,“ řekla Aneta: „Nikam dál nejdem.“
Ale Monika nečekala. A už šla. Šli dlouho. Dál, než kdykoli předtím. Les byl tichý. Až nepříjemně. Aneta se několikrát otočila. Měla pocit, že slyší kroky. Ale když se zastavila, bylo všude ticho a klid.
„Mony, to už stačí,“ řekla.
„Ještě kousek,“ žadonila Monika.
Udělala krok mezi dva smrky. A zmizela. Najednou tam nebyla.
„Mony?“ snažila se zakrýt nervozitu Aneta.
Nic.
„Mony!“ Už neovládala hlas.

Daniel se snažil koukat mezi stromy. „Ona šla dál.“
„Jak to můžeš vědět?!“ vyjela na něj rozzlobeně Aneta.
„Jednoduše to vím,“ řekl.
Aneta se rozběhla tam, kde Monika zmizela.
Ale byla tam jen tůň. Velká. Tmavá. Lesklá. A tichá.
„Mony!“ zakřičela. Tentokrát už zoufale.
Nic.
Okolo byla jen voda. Les. A ticho.
Daniel stál vedle ní: „Oni ji vedou,“ řekl tiše.
„Danieli, už drž hubu,“ obořila se na něj Aneta.
Teď už měla opravdový strach. Skutečný strach.
Hledali ji dlouho. Volali na ni. Běhali mezi stromy.
Obcházeli tůně. Prodírali se křovinami.
Nic. Monika tam nebyla.
A když se začalo stmívat, Aneta věděla, že teď už je doopravdy zle.
„Musíme domů,“ řekla třesoucím se hlasem.
Daniel nemluvil. Mlčel. A to bylo nejhorší.

Když doběhli k domu jejich rodičů, Aneta už brečela.
Tak, že jí tekly slzy v jednom proudu a nedokázala je zastavit.
„Kde je Monika?“ divila se máma.
Aneta nedokázala hned odpovědět.
Jen mezi štkaním vzlykala: „Mami, promiň… ona, ona se nám ztratila…“
Máma ji objala: „Co se stalo, holčičko moje?“
„Já, já nevím…“ vzlykala Aneta: „Ona šla pořád dál… a já, já jsem jí nedohonila…“

Máma ztuhla.
A pak rozhodla: „Musíme ji najít. Ať je, kde chce. Nemůžeme ji tam nechat.“
Aneta se snažila pomáhat: „Byli jsme daleko v lese. Tam u starých mlýnů. A ona pořád šla, pořád dál…“
„Volám policii,“ rozhodla se máma.

Než dorazila dvě policejní auta, zdálo se to jako věčnost. Jedno bylo osobní, druhé větší, nákladní, ze kterého vyskákal tucet policistů v polních uniformách. Ale pak už to šlo ráz na ráz. Psovod dal svému stopaři očichat Moničiny věci, a ten vyrazil. A za ním desítky policistů. Sousedé se shlukli u domu, a když jim Anetina máma vysvětlila, co se děje, vydali se všichni do lesa. Chtěli pomoct.

Aneta seděla na schodech a třásla se. Máma ji držela kolem ramen, ale potoky slz se jí ani tak zastavit nedařilo. Starší policista si před Anetu poklekl a snažil se ji uklidnit: „Ahoj. Já jsem Roman. Potřebuju, abys mi řekla, kde jste přesně byli. Zvládneš to?“
Aneta polkla a roztřeseným hlasem odpovídala: „V lese…“
„A vzpomeneš si, kde přesně?“
„U tůní… a pak, ještě dál,“ rozeštkala se Aneta.
„Neplakej, to bude v pořádku, uvidíš,“ snažil se ji starší policista zklidnit: „A viděla jsi, kam šla Monika?“
„Ona šla mezi stromy, a pak…“ neudržela Aneta pláč: „pak tam najednou nebyla…“
Policista přikývl, a vše si zapisoval. „Dobře. Tady kolega má čas,“ obrátil se na policistu v civilu: „on si s tebou bude povídat. A my tam teď půjdem. Najdeme ji. Neboj se,“ pohladil Anetu po dlouhých vlasech.

Les už byl plný policistů se svítilnami. Prohledávali systematicky okolí starého transformátoru, postupovali dál, kolem tůní, stále hlouběji do lesa. Máma měla ruce na ústech, asi se modlila. Daniel se vmísil mezi sousedy a sledoval kužely světel. Když se ale podíval bokem, měl pocit, že tam něco je. Něco ve stínech. Něco, co je všechny sleduje. Ale v lese bývá plno stínů. A možná to je jen nějaké zvíře. Které se diví, co se to v jejich lese děje, snažil se uklidnit Daniel.

Za chvíli přijelo další velké auto. A pak další. Hasiči s obrovskými reflektory. Dobrovolníci. Lesem se ozývalo volání: „Moniko!“ „Mony!“ „Ozvi se!“ „Moniko!“ Ale nikdo neodpovídal. Bylo slyšet jen občasné šustění větví. A jinak nic. Ani větvička nepraskla. Žádný zvuk, který by cokoliv prozrazoval. Nic.

Když noc pokročila a lidé už byli unavení, přišel k mámě starší policista, velitel zásahu: „Budem pokračovat zítra přes den. Tady jsme to celé prohlídli. Ale mohli jsme něco přehlédnout. Ve dne toho bude vidět víc.“
Máma se rozplakala. Aneta stála vedle mámy a měla pocit, že se jí svět rozpadá pod nohama.
„To je moje vina,“ zašeptala a hned se zase rozplakala.
Máma ji objala: „Není, Anetko, není to tvoje vina. Ty za nic nemůžeš.“
Ale Aneta tomu neuvěřila. Kdyby poslechla…
To byla první noc, kdy Monika nespala doma.

Ráno bylo šedé. Těžké mraky se sunuly oblohou. Ve vzduchu byla cítit voda. Aneta se vzbudila dřív, než byla zvyklá. Máma seděla v kuchyni, táta,

který se nad ránem vrátil z dlouhé cesty, hovořil u dveří s velitelem zásahu. Všichni mluvili tiše, jako by se báli, že hlasitou rozmluvou něco pokazí.

„Musíme jít," řekla rozhodně máma a opřela se o stůl.
„Jdeme," souhlasil velitel zásahu.
Když vešli do lesa, byl už plný. Policisté, hasiči, dobrovolníci, i někteří sousedé. Anetu a Moniku někteří znali, ale většina chtěla prostě pomoct. Byly tam i ženy z Červeného kříže a rozdávaly horký čaj. Všichni se dívali podobně. Soucitně, ale vlastně spíš bezmocně.
Policista ze včerejška se znovu vyptával, snažil se být vstřícný, empatický: „Kde jste viděli Moniku naposledy?"
Aneta je dovedla na to místo: „Tady."
Policista přikývl: „Dobře, projdeme to znovu. A budeme dávat větší pozor."

Hledali dlouho. Hodiny. Procházeli okolo tůní, prodírali se skrz křoviny, dívali se pod spadlé stromy, prohlédli i starý transformátor. Psi pobíhali sem a tam, štěkali, ale nic nenašli.
Máma se držela s tátou za ruce. Oba byli bledí. Unavení. Zlomení.
Aneta byla s nimi. Chtěla něco říct, ale nemohla. Nenapadlo ji nic, co by pomohlo. Všechno, co ji napadalo, bylo špatně. Jen z očí se jí neustále hrnuly slzy.
Daniel se objevil vedle ní. Byl zdrcený.
„Ahoj," pozdravila ho Aneta, „kde jsi byl?"
„Doma," odpověděl.
„A proč nejsi tady?" podrážděně na něj Aneta vyjela.
„Protože…" odmlčel se. Jeho pohled vedl do lesa: „Protože oni ji mají."
Aneta ztuhla: „Dane, přestaň už s tím!"
„Já to vím," řekl tiše: „Oni ji vedli. A ona se nechala vést…"
„Kdo oni?" rozplakala se Aneta znovu.
Daniel se na ni podíval. Oči měl zvláštně rozšířené: „Ti, co dávají značky. Na těch tabulkách…"
Aneta couvla. A najednou mu začala věřit. Ale část jejího já se začala bát. Že Dan mluví pravdu.
V podvečer se policista vrátil k rodičům: „Dnes končíme. Budem zase pokračovat zítra ráno. Přiletí i vrtulník s termovizí. Omlouvám se."
Máma se rozplakala. Táta ji objal. Aneta stála vedle nich. Cítila, jak se jí bezmocí třesou ruce. Jak se jí stahuje hrdlo. Jak se jí chce křičet.
„Najdete ji?" zašeptala spíš pro sebe.
Policista se na ni dlouze díval. Pak řekl: „Uděláme všechno, co je v našich silách."
Ale Aneta věděla, že to není odpověď.

Když odcházeli z lesa domů, obrátila se k lesu. I když je nemohla vidět, měla před svýma očima tůně, stromy, transformátor. Viděla i místo, kde Monika zmizela. A měla pocit, že v tom lese něco je. Něco tichého, něco, co se nehýbe, ale čeká.
Ale možná, že to byl jen stín.

Doma se sesunula na postel. Na nohou měla pořád zablácené boty. Ruce měla špinavé od hlíny. Vlasy vlhké od deště.
Do jejího pokoje vešla máma. Sedla si vedle ní. Nic neříkala. Jen chytla Anetu za ruku a stiskla ji.
V tu chvíli Aneta pochopila. Pochopila, že Monika se nikdy nevrátí.
Ale nikdo to nechtěl říct nahlas.
Dny plynuly. Pak týdny. Potom měsíce.
Les byl prohledán několikrát. Tůně prohlédli potápěči. Nad lesem létal vrtulník s termovizí. Ale ani náznak. Nikdy už nikdo nic nenašel. Lidé ze sousedství se přestali ptát. Policie přestala jezdit.
A doma se přestalo mluvit nahlas.

* * *

Jen Aneta chodila kolem lesa dál. Dovnitř už se neodvážila. Obcházela les a dívala se, zda se něco nepohne. Jestli se něco neozve. Jestli se něco nevrátí.
Ale nic se nestalo. A jednoho dne si uvědomila, že už si nepamatuje Moničin smích. A to bolelo víc než ticho. Ticho lesa, který jí sebral sestru.

Díl třetí
Petr a Aneta

kapitola 13
Lavička

Probudil jsem se a chvíli jen tak ležel. Oči jsem měl otevřené, ale hlava byla pořád mezi snem a skutečností. Aneta ještě spala. Klidně, jako by se jí nic z toho včerejška netýkalo. Zavřel jsem oči a hned to zase bylo zpátky. Mašina, která jede proti rychlíku. Otřásl jsem se. A uvědomil si, jak mi Aneta ohromně pomohla. Ucítil jsem, jak se pohnula. Ale oči jsem ještě nechal zavřené. Vzápětí se nade mnou nahnula, jemně mě pohladila po vlasech a tiše řekla: „Dobré ráno."

Otevřel jsem oči. „Dobré ráno," usmál jsem se: „Jak jsi se vyspala?"
„Nádhera. Ale ty jsi mluvil ze spaní. Je všechno v pořádku?" starostlivě na mě koukala. „Asi následek toho včerejška," přemýšlel jsem. Vlastně si ani pořádně nevybavuju, jak jsem se dostal domů. A že mě Aneta nenechala jet samotného, to si vzpomínám hodně matně.
„Co podniknem, když máme ten volný den?" zeptala se Aneta.
„Budem se celej den válet v posteli," rozesmál jsem se na celé kolo.
Aneta se na mě dlouze podívala: „To jsem ráda, že se zase směješ. Včera jsi byl…"
„Na dně," doplnil jsem a podíval se do jejích zelenomodrých očí.
„Děkuju, že jsi tam byla."
„Půjdem se někam projít, jo?" sladce zaprosila.
Souhlasil jsem. Po náročném dni je nejlepší si hlavu vyčistit procházkou. A už jsem věděl kam.

Kočičáci zjistili, že už nespíme. To oni umí. Hned taky začali za dveřmi mňoukat a dožadovat se naplnění misek. Jako by nejedli alespoň rok.
„Dáš si vajíčka?" obrátil jsem se na Anetu.
„Ráda. S kávou, a prosím i mléko," požádala.
„Hm, kávu nemám. Tu klasickou. Mám jen rostlinnou. A mléko u mě taky nenajdeš," odpověděl jsem s úsměvem.
„Rostlinnou? No, dobrá, tak ji ochutnám. Ale ty nemáš mléko?" divila se.
„Mám, ale jen sójové," pronesl jsem tajemně.
„To teda nevím," zamyslela se Aneta, „nikdy jsem to nezkoušela."
„Zkusíš a už nebudeš nic jiného chtít," pokusil jsem se o legrační tón.
Po snídani jsme se rozhodli, že půjdem někam, kde je opravdu hezky. A kam moc lidí nechodí.

Sešel jsem ze schodů a čekal na Anetu před domem. Potřebovala si zavázat tkaničku svých nezbedných bot, jež se jí z jakéhosi tajemného důvodu neustále rozvazovala. Uvědomoval jsem si, jak ji vlastně obdivuji.
Nejen jako ženu, která má zájem o můj pracovní svět. Ale jako ženu, která mi vstoupila do života tak, jak se to ještě nikomu nepovedlo.
Když scházela ze schodů, nemohl jsem z ní spustit oči. Sledoval jsem její malý nos, který jí dodává mladistvý, skoro až dětsky nevinný výraz. Oči, které nejsou úplně modré, ale ani úplně zelené. Jejich barva a lesk se mění podle světla a nálady. Drobná, ale přitom pevná postava. A současně ladná. Taková, jakou mají ženy, které, pokud chtějí, se mohou stát muži oporou. Její pohyb byl jistý, ale ne okázalý. A přitom tím mě právě okouzlila. Tenkrát, když jsem ji poprvé uviděl. Malou, zpočátku trochu bázlivou, ale něčím přitažlivou.
A teď tu byla vedle mě. V tu chvíli jsem měl pocit, že svět je přece jen najednou o něco přívětivější a jednodušší.

Vyšli jsme z města. Drželi jsme se za ruce, jako lidé, kteří ví, že patří k sobě. Pomalu jsme procházeli kolem řeky. Přes široký betonový most. Potom pěšinou vedoucí lesním porostem vzhůru. Tam, kde se člověk zadýchá, ale po výstupu nahoru je mu příjemně. A když se stromy nahoře rozestoupily, objevil se kolem nás velký park, který většina turistů míjí, protože leží stranou od zámku. Přitom je to ta nejkrásnější část celého areálu. Vzduch voněl akátem. Listy šeptaly. Ptáci zpívali tak hlasitě, jak je to jen v tomhle parku možné. A člověk si uvědomil, že je to povznášející. Že i on je součástí té nádherné a obrovské, živé přírody. Že tady je klid. Tady může rozjímat. Tady může dýchat.

Když jsme došli k místu, kde se les otevřel do mýtiny s lavičkou pod starým jilmem, zastavil jsem se.
„Sem chodím," řekl jsem. „Když potřebuju být sám. Když potřebuju vydechnout. Když potřebuju rozjímat. Zkrátka, když potřebuju žít."
Aneta se rozhlédla. A já uviděl, jak se jí v očích objevil ten zvláštní lesk. Jako když člověk najednou pochopí, že stojí na místě, které je pro druhého posvátné.
„Je tu nádherně," řekla tiše s přivřenýma očima.
Sedli jsme si na lavičku. Na tu, kterou mám rád. Dávno už by potřebovala natřít. Ale ani údržbáři zámku nemají čas. A tak tu stojí. Tiše. Schovaná ve stínu rozložitého jilmu. A čeká na své návštěvníky. Na veverky, ptáky, sem tam na zbloudilé turisty.
Kolikrát už jsem na ní seděl. Kdyby mohla, vyprávěla by.
„Mám to tu opravdu rád," přiznal jsem. A pak jsem se nadechl.

A začal jsem vyprávět.
Pomalu, abych Anetu nezahltil přívalem nových informací. Tak, jak člověk vypráví příběh, který nosí v sobě celé roky.
Vyprávěl jsem jí o dětství. O tom, jak jsem poprvé viděl vlak a věděl, že to je svět, který mě bude provázet celý život. O školních letech. O tom, jak jsem jezdil jako táborový vedoucí s dětmi na letní tábory. Jak jsem měl na starosti děti z první až čtvrté třídy. Jak jsme brečeli při loučení, protože jsme tušili, že se už nikdy neuvidíme. O tom, jak jsem se učil být oporou druhým, i když jsem sám občas nevěděl, jak být oporou sám sobě.

Aneta poslouchala a držela mě za ruku.
Potom jsem ale přešel k tomu těžšímu. Vyprávěl jsem jí o manželství. O krásných letech. O dětech. O radosti. O tom, jak se člověk cítí, když má pocit, že vybudoval domov. A pak o tom, jak se ten domov začne pomalu rozpadat. Postupně. Ale tiše. Jako když voda pomalu podemílá břeh. Vyprávěl jsem o alkoholu, kterému propadla má bývalá manželka. O tom, jak jsem se snažil. O tom, jak jsem selhal. O tichu v bytě. O nocích, kdy jsem seděl sám a dlouho přemýšlel, kde jsem udělal chybu. O ženách, které přišly a odešly. O tom, jak jsem si řekl, že už nechci nikoho milovat. Protože odchody bolí víc než samota.

Neříkal jsem to smutně. Byla to obtížná doba. Ale vnitřně už jsem to měl vyřešené. Vyprávěl jsem to tak, jak to bylo. Pravdivě. Bez příkras.
Aneta poslouchala. Pozorně. S pochopením. S něhou, kterou jsem nečekal.
Když jsem domluvil, byli jsme chvíli potichu. Vnímali jsme přírodu kolem sebe. Nechal jsem Anetu, ať má čas všechno vstřebat, promyslet. Nechtěl jsem na ni tlačit. V ničem.
Když mi dá teď košem, nebudu se zlobit. Měla by na to právo.
Ale ona se ke mně přitiskla. Cítil jsem její teplo, její dech, její tichou pozornost. A tak jsem pokračoval.
„Víš, po rozvodu jsem byl nějakou dobu sám. Smutný. Zničený. Člověk si říká, že to přejde. Ale ono to nezmizí. Jen se to usadí někde hluboko a čeká. A pak, po čase, se to ozve znovu.“
Aneta neodpovídala. Jen poslouchala. A já mluvil dál.
„Po nějaké době jsem poznal Hoang,“ mluvil jsem dál. „Ženu z Vietnamu. Pracovala ve večerce, kam jsem chodil nakupovat. Usmívala se na mě takovým tím jemným, tichým způsobem, který člověka zahřeje.“
„A byli jste spolu?“ zašeptala Aneta.
„Byli. Něco přes půl roku. A pak,“ nadechl jsem se. „Pak za mnou přijeli nějací chlapi. Řekli mi, že mám dát Hoang pokoj. Že má ženicha. Že není pro mě. A že kdybych to nepochopil, umí mi znepříjemnit život.“

Aneta ztuhla. „To myslíš vážně?“
„Jo,“ přikývl jsem. „A věř mi, tohle si nevymýšlím. Byla to tehdy krutá realita. A tak jsem ji nechal jít. Bolelo to. Hrozně moc. Pak jsem byl zase sám. Koupil jsem si foťák,“ pokračoval jsem. „Pořádnej, zrcadlovku, skoro profesionální. Začal jsem jezdit do přírody. Fotit ptáky, zvířata, krajinu. Ale taky železnici, vlaky, stavby. A objevil jsem partu lidí, kteří na tom byli podobně.“

Usmál jsem se. „A víš co? Mých fotek si všimly dvě velké stavební firmy. Jedna dokonce z Itálie. Napsali mi, jestli je můžou použít ve svých prezentacích. A pak mi poslali balík. Vytištěné materiály, reklamní předměty, kde ty moje fotky použili, hromadu propisek. A taky poukázku na několik tisíc. Byl jsem na sebe pyšný. Poprvé po dlouhé době.“
Aneta se usmívala a koukala do dáli. „To je krásný.“

„No, a pak jsem poznal Božidaru. Smutnou holku ze západního Slovenska. Psali jsme si o focení, o životě, o všem možném. Párkrát jsme se setkali. Zamilovali jsme se. Jezdili jsme potom fotit spolu. A já si myslel, že jsem našel partnerku pro život.“ Odmlčel jsem se.
„A pak mi před Vánocema napsala, že se vrací k manželovi.“
Aneta zvedla překvapeně hlavu. „Manželovi?“
„Jo. Já vůbec nevěděl, že je vdaná. Tvrdila, že je sama. A tak to zase skončilo. Další pád. Další rána.“
„Povídej dál,“ řekla Aneta tiše. Chytila mě za rameno. Ještě víc se přitulila.

„Začal jsem se scházet s lidmi, kteří mají rádi železnici. I když mnozí na ní nepracují. Jezdili jsme na historické akce s párovkama, fotili, promítali si fotky a diapozitivy v pronajatých sálech. Byla to fajn parta.“
„A tam byla Judita,“ doplnil jsem. „Štíhlá, vyšší, kudrnatá černovláska. Zajímala se. Hlavně o mě a mé fotky. Vzal jsem ji na fotovýlet. Tehdy jsem jezdil hodně do Švýcarska. A pak jsme spolu trávili víc času.“
Aneta mlčela. Čekala.
„Zpočátku bylo všechno v pořádku. Ale pak začala naléhat, abych se k ní nastěhoval. Že prej jinak se mnou nemůže být. Já si nechal svůj byt. Vlastně naštěstí! Po nastěhování k ní ale začal psychický teror. Dávala mi všemožně najevo, že jsem u ní jen na návštěvě. A proto bude ona rozhodovat. O všem. Jednou mi pak řekla, že dům přepsala na dceru, abych neměl třeba choutky si ho přivlastnit.“
Aneta zalapala po dechu. „To snad ne!“
„Jo. A potom jsem jednou přijel z práce a za dveřmi byly cizí pánské boty. V obýváku seděl neznámej chlap. Ona tvrdila, že je to kamarád. A později

vyměnila zámek. Napsala mi, že si nepřeje, abych už k nim chodil. A to byl další konec.“

„Vrátil jsem se domů. Pobrečel si. A pak jsem se rozhodl, že už nikdy nechci potkat žádnou lásku. Ze začátku je to krásný, ale když skončí, je to utrpení,“ odmlčel jsem se. „Samozřejmě ale taky vím, že chyba je vždy na obou stranách.“
Aneta mi stiskla ruku. Pevně. Jako by mi chtěla pomoci, aby se podobný příběh už nikdy nevrátil.

„Oporou mi byly moje kočky,“ pokračoval jsem. „Zachránil jsem je. Všechny. Byly vyhozené v krabici, kterou někdo přelepil izolepou. Nebo vyhozené někým z auta před barákem. Pak bloudily kolem domu a žalostně mňoukaly. Nechápaly, proč jsou najednou někde, kde to neznají. Ty mě nikdy neopustily. A dodávaly mi sílu žít dál.“
„Zařekl jsem se, že už se nikdy nezamiluju.“

Odmlčel jsem se. A pak jsem se k Anetě otočil.
„A najednou si přijdeš ty,“ pousmál jsem se.
Podívala se na mě. Dlouze si mě prohlížela. Jako by se dívala až do míst, kam jsem nikdy nikoho nepustil.
„Neboj,“ řekla tiše. „Já tě neopustím. Nikdy.“
Cítil jsem, že to myslí naprosto vážně.
Ale nemohl jsem si odpustit svoje typické žertování. To, které mě provází celý život, dodává mi sílu stát pevně na zemi a jít životem dál. Možná proto si se mnou lidé tak rádi povídají.
„No, tak to se mám na co těšit,“ rozesmál jsem se na celé kolo.
Aneta mě dloubla pod žebro a přidala se. Smáli jsme se jako blázni. V parku, který může vypadat opuštěně, podobně jako ta stará, ale pořád svému účelu sloužící lavička. V parku, který může působit tiše, ale přitom je plný života.
Skutečného života.
A já věděl, že tohle má konečně smysl.
Když jsem dopovídal svůj příběh, Aneta chvíli mlčela. A pozorovala mě. Nebyl to ten pohled, kdy strojvedoucí pozoruje návěstidlo. Dívala se jako žena, která se dívá na muže, kterému začíná rozumět.
„Víš,“ zamířila svůj pohled do dáli. Někam, kde jsou uložené dávno zapomenuté věci. „Taky ti něco povím. O sobě…“

„Byla jsem zamilovaná dvakrát," pokračovala. „Poprvé, to jsem byla fakt mladá. Franta byl kluk z vedlejší ulice. Krásný. Vysoký. Oči jsem na něm mohla nechat, chtěla jsem být pořád s ním," odmlčela se.
„A dál?" vyzvídal jsem.
„Přišla jsem na to, že měl víc holek najednou. A myslel si, že to tak je v pořádku. A že se to vzájemně asi nedozvíme. Pak jednou nepřišel, podruhý taky ne. A pak už nikdy." Položila si hlavu na mé rameno. „Byla jsem z toho dlouho rozhozená. Dlouho jsem to nechápala. Byla jsem do něj úplně zblázněná. Až po uši."
„To se stává," utěšoval jsem ji. „Ale čas všechno zahojí."

„A později byl druhej. Pracoval u táty ve firmě. Jmenoval se Tonda," doplnila po delší pauze. „Ten byl už starší. Prošedivělej. Hezky vyprávěl. A najednou. Ani nevím jak a byla jsem u něj v posteli. Zamilovala jsem se víc, než do toho Franty. Bral mě do drahých restaurací, vozil mě Mercedesem. Připadala jsem si jako princezna! Jenže…" odvrátila hlavu. A když jsem se podíval, tak po její tváři stékaly slzy jedna za druhou. Chytla se mě za ruku. Jako by se potřebovala něčeho pevně držet.
„Byla jsem s ním ve Vegas. A tam mi to došlo. On nechtěl mě jako člověka. On chtěl pouze moje tělo. Chtěl mě vlastnit. Chtěl, abych byla jako ta kytka. Kterých mi dával tolik, až jsem je neměla kam dávat. Chtěl, abych byla vždycky po ruce. A zůstala tam, kam mě postaví. Jako kytice ve váze. A tak jsem mu řekla," otočila se ke mně uslzenýma očima, „že nejsem věc, a že mu nehodlám dělat holku pro všechno." To řekla už pevným, odhodlaným hlasem.

„Anet, nechci ti nic slibovat. Nic, co bych nemohl dodržet. Ale takovej já snad nejsem a nebudu," řekl jsem.
Stiskla mi ruku ještě víc. Přimhouřila oči a dívala se do dáli. A pak se ke mně otočila! „To já vím."

Po chvíli pokračovala: „Víš, a ještě něco bych ti chtěla říct. Něco, co jsem si uvědomila teprve nedávno. Ale teď to vidím úplně jasně."
Trochu si odsedla, nohy složené pod sebou, ruce v klíně. A dívala se na mě tak dlouho, až jsem měl pocit, že vidí všechny moje myšlenky.
A pak začala: „Víš, co mě na tobě zaujalo jako první?" řekla tiše. „Nejdřív hlas. Dokud jsem tě neviděla. A pak tvoje oči."
Zarazil jsem se. Nikdy jsem si nemyslel, že na mně je něco tak zvláštního.
„Nejenom barva," pokračovala. „Ale to, co v nich je. Taková zvláštní směs klidu a smutku. Jako když se člověk dívá na koleje, které vedou někam hodně daleko. A ví, že vedou pořád dál. A nikde nekončí." Usmála se.

„A taky to, že se díváš lidem přímo do očí. Neuhýbáš. Ani když mluvíš o věcech, které bolí.“
„Jsi trochu vyšší než já,“ řekla. „Ale ne tak, že bys působil mohutně. Spíš pevně. Jako někdo, kdo se naučil stát nohama na zemi, protože život ho už párkrát srazil k zemi.“
Pohladila mě po ruce. „A přitom je v tobě tolik jemného. To je něco, co člověk nečeká. Taková zvláštní kombinace síly a křehkosti.“
„A tvoje vlasy,“ pousmála se, „možná už nejsou tak tmavé jako kdysi. Těch šedivých je už dokonce víc. Ale víš co? Podle mě jsou krásné. Protože to není stáří. To je celý tvůj život.“
„A úsměv,“ zaklonila hlavu. „Ten tvůj úsměv, ten mě dostal ze všeho nejvíc. Nejen ten široký, když se směješ jako blázen a dokázal bys zbourat barák. Ale ten malý, nenápadný, který se objeví, když chceš odlehčit situaci. Ten, kterým dokážeš zastavit i rozjetý vlak,“ zasmála se. „A vůbec, taky ten tvůj humor. Ten je, no, ten je prostě tvůj. A já ho miluju.“

„Nejsi kulturista,“ řekla. „A díkybohu za to,“ zasmála se. „Je znát, že jsi pracoval rukama, že se umíš postavit k práci čelem, že si dokážeš poradit, když je potřeba něco opravit, že umíš pomoct, když je to potřeba. Poznám to. Vidím to na ramenou, na rukou, na tom, jak chodíš. Vidím, že jsi člověk, který ví, co je práce. A kdo se jí nebojí.“
„Nepřeháněj, nebo se začnu červenat,“ zlehčoval jsem situaci.
„A pak,“ řekla tiše, „je tu tvoje hlava.“
Podívala se mi do očí. „Ty přemýšlíš jinak než ostatní. Hlouběji. V širším kontextu. Vidíš souvislosti, které jiní nevidí. Nebo je přehlíží. A přitom se nikdy nepovyšuješ. Nikdy neříkáš: já to vím líp. Jen trpělivě vysvětluješ. A člověk má pocit, že je na stejné vlně, že mu rozumíš,“ krátce se odmlčela. „A nakonec,“ položila mi ruku na hrudník, „je tu tvoje srdce. Které zažilo tolik bolesti, že by už dávno mohlo být tvrdé. Ale není. Je pořád otevřené. Pořád připravené milovat,“ nadechla se.
„A já si toho vážím víc, než dokážu říct.“
„Takže,“ mluvila dál, „když se mě někdo zeptá, jaký jsi,“ řekla na závěr, „nebudu popisovat, že jsi vysoký, nebo že máš šediny. Ale řeknu, že jsi člověk, který přežil. A přesto nezatrpknul. Člověk, který umí milovat. A který si zaslouží, aby taky někdo miloval jeho.“
Odmlčela se. Pak se ke mně naklonila. Opřela si o mě hlavu. A dodala: „A já, já chci být ta, která tě chce a bude pořád už jen milovat.“

Chvíli jsme jen tak seděli. A vstřebávali všechno, co jsme si řekli. Příroda si dál žila svým způsobem a dva lidé na lavičce ji vlastně ani moc nezajímali.

„Půjdem?“ obrátila se po chvíli ke mně. Vzali jsme se za ruce, přehlédli očima okolí, otočili jsme se k lavičce, jako bychom se s ní loučili. A šli cestou zpátky. Sledovali jsme veverky, které se bezstarostně proháněly po kmenech stromů. Byly dole a vzápětí vystrkovaly hlavičku nahoře, v koruně stromu. Jejich mrštnost a rychlost byla úžasná. Aneta zářila štěstím. Ukazovala na ně, do lesa, smála se a vypadala jako šťastné malé děcko. Větřík si pohrával s jejími dlouhými vlasy, ale nechala ho být a neupravovala si je.
Takhle vypadá spokojený život, pomyslel jsem si.

„Něco bych snědla,“ oznámila mi Aneta po příchodu domů.
„A co by si dáma tak dala?“ usmál jsem se.
„Něco rychlýho a lehkýho,“ mrkla na mě Aneta.
„Tak třeba těstoviny?“ nejistě jsem se zeptal.
„Jo! Ty miluju!“ skoro zakřičela.
Vytáhl jsem větší hrnec, napustil do něj vodu, osolil ji a dolil jsem trochu oleje. Aneta rozstřihla otvor na pytlíku. Mezitím jsem nakrájel cibulku a klobásu. Dal to na pánev a Aneta se toho hned ujala. Když voda začala vřít, nasypala do hrnce těstovinové vrtule. Chovala se nenuceně a vypadalo to, jako by sem odjakživa patřila. Když jsem oplachoval talíře, zjistil jsem, že na věšáku nevisí utěrka.
„Anet, mohla bys přinést čistou utěrku?“ poprosil jsem.
„Jasně. Ale kde ji najdu?“
„Otevřeš první skříň v pokoji, a dole v šuplíkách najdeš ručníky a utěrky.“

Za chvilku se vrátila. V jedné ruce utěrku. V druhé gramofonovou desku.
„Ty máš gramofon?“ údivem rozšířila oči a prohlížela si desku, jako by to byl artefakt z doby starověkého Egypta.
„Jasně, že mám,“ mrknul jsem na ni, „až se najíme, můžem si něco pustit.“

Otevřel jsem skříň a objevila se řada dlouhohrajících gramofonových desek. ABBA. Jethro Tull. Pink Floyd. Jean Michel Jarre. Mike Oldfield. Progres 2. Marsyas. Hoboes. Enya. A mezi tím pohádky, mluvené slovo, staré rozhlasové hry.
Aneta se na mě otočila, oči velké jako měsíc v úplňku: „Proč to máš schované?“
„Už dávno jsem nic neposlouchal. A není to schované, je to uložené,“ zasmál jsem se a cvrnknul ji do malého nosu.

A pak jsem udělal něco, co už jsem dávno neudělal. Zmáčkl jsem malé tlačítko na boku skříňky. Z horní desky pomalu vyjel kovově lesklý, tichý, elegantní přístroj. Jako by čekal roky jen na tenhle okamžik.
Aneta vydechla: „To je nádhera…“
Zavřel jsem dveře do Kočičího ráje. „Kočky mají jemný sluch. Tohle by je zabilo,“ vysvětloval jsem.
„Co si pustíme?“ zeptal jsem se.
„Já nevím. Třeba tohle?“ vytáhla z řady obal s deskou.
„Tak jo. Sedni si doprostřed gauče,“ řekl jsem. „A nehýbej se.“
„To zní nebezpečně,“ zažertovala.
„Nebezpečný to teprve bude,“ mrknul jsem na ni.
„Nemáš sluchátka?“ ptala se.
„Mám. Ale bez nich to je o hodně lepší. Uvidíš,“ rozmlouval jsem jí to.
Otevřel jsem tmavé skříňky ve všech rozích místnosti. Objevily se čtyři vysoké reprobedny, jedna celá série, ze stejného dřeva, stejného designu. Jako jedna rodina. Stály tam tiše, ale bylo v nich něco majestátního. Pod gramofonem se rozsvítil barevný ekvalizér, desítky světýlek, které čekaly na první tón. „Tohle,“ řekl jsem, „je kvadrofonní systém. Dvě stě wattů. Když zavřeš oči, budeš si připadat jako na koncertě.“
Aneta se zasmála, ale bylo v tom i napětí. „Doufám, že neohluchnu?“ obávala se.
Ta deska pro mě znamenala mnohem víc, než si může většina lidí v mém životě představit. Byl to vstup do žánru rockové opery. Který významně ovlivnil mé pozdější chápání muziky.
A Aneta vybrala právě ji.
Progres 2 - Dialog s vesmírem, stálo na obalu.
Poloautomatický gramofon se pohnul. Raménko se zvedlo, natočilo a pomalu se spouštělo dolů. Jehla se dotkla drážky. První tón se ozval skoro nesměle. Vysoký. Čistý. Jako kdyby se otevřel celý obrovský prostor.

Aneta se opřela, položila si ruce vedle sebe a zavřela oči.
Hudba se rozlila po místnosti. Valila se ze všech stran. Vypadalo to, jako by se muzikanti na chvíli objevili v našem pokoji. Místností se rozléhaly hluboké basy, ale i nebeské výšky. Chvílemi hudba burácela tak, že by zbořila i most, a vzápětí se stáhla do ticha, kde zůstal jen zpěvákův, až neuvěřitelně vysoký a přitom čistý hlas.
Doposlouchali jsme celou desku. Ani jeden z nás chvíli nepromluvil. Aneta seděla, oči zavřené, ruce v klíně, pomalu dýchala.
A když oči otevřela, podívala se na mě.
„To je úchvatný,“ řekla tiše. „Tohle jsem ještě nikdy nezažila.“ Pak se usmála. „To je hudba, kterou jsem neznala. Jako tebe.“

kapitola 14
Ředitel

Ráno Aneta už nebyla v posteli. Za chvíli přišla, na sobě květované šaty, a když zjistila, že už jsem vzhůru, tak si ke mně sedla: „Jsem hrozně nervózní."
„Neboj," uklidňoval jsem ji. „Náš ředitel nekouše."
„Sluší mi to?" stoupla si a zatočila se jako malá holka.
„Jsi krásná," řekl jsem jí popravdě.
„Budu tam s tebou, tak se uklidni, jo?" Přitáhl jsem ji jemně k sobě a pohladil po vlasech.
„Zmačkáš mi šaty," hihňala se. Vzápětí se vysmekla a odběhla.
„Udělala jsem snídani," pochlubila se.
„No to je servis. Ale pozor, abych si na to nezvyknul," mrknul jsem.
„To je jen dneska, zejtra už jí budeš dělat zase ty," usmívala se.
„A už vylez! Nebo to nestihnem!"
„A jéje. Generál promluvil," dělal jsem si z ní legraci.
Vzala polštář a hodila ho po mně. Kočky vycítily, že se děje něco mimořádného, tak se nahrnuly do ložnice a sledovaly polštářovou bitvu. Kristýna s Kateřinou se okamžitě vrhaly na létající polštáře a pokoušely se je chytat. Kulíšek, pořád v bezpečné vzdálenosti, jen sledoval, co se to děje. A Týna s Ferdou se posadili na práh, chvíli koukali a asi si říkali: ‚Co ti dva blázni tady po ránu vyvádějí?' Po chvíli se obrátili a s grácií odešli sledovat ptáky na blízkém stromě. To byla pro ně lepší zábava.
„Pojď už. Nebo nám ten vlak fakt ujede," popohánělа mě Aneta.

Trasu na nádraží bych prošel i poslepu, kdyby to někdo vyžadoval. Takže nám zbývalo hodně času do odjezdu vlaku. Našli jsme kupé, kam jsem předešlý den koupil místenky. Aneta si sedla proti mně a položila ruce dlaněmi na moje kolena: „Půjdeš tam se mnou, jo?" ujišťovala se.
„Jasně, že půjdu. Ale máme přijít až po desáté hodině."
Navenek působila klidným dojmem. Ale kdo by nebyl nervózní, když jej čeká takový životní krok. Aneta už nebude strojvedoucí. Bude dispečer dálkového řízení provozu. Rozhodla se sama. Ale dnes to musí oficiálně oznámit a ředitel určí, jaký bude další postup.

Koukal jsem z okna a Aneta najednou do mě drbla: „Viděl jsi ho? Toho kluka?" Nic jsem neviděl: „Co jsem měl vidět?"
„No, ten kluk. Bloudí po vlaku a kouká do každého kupé. Jako kdyby někoho hledal," řekla Aneta a vyklonila se do uličky.

„Už jde zase," řekla polohlasem.
„Chlapečku, ty něco hledáš?" opatrně se ho Aneta zeptala, když se blížil chodbičkou.
„Maminku," ozval se plačtivý dětský hlásek.
„Pojď k nám," rozhodla Aneta. Ve dveřích se objevil asi pětiletý, baculatý chlapeček, který si cuchal nervózníma ručkama krátké světlé vlásky.
„A odkud jsi?" vyšetřovala Aneta.
„Z Vrchnína, Jenda Marků," vrazil nervózně ruce do kapes kalhot.
„A já nevím, kde je maminka. Ona bude smutná. A bude plakat, že jsem se jí ztratil," natahoval moldánky.
„Z Vrchnína? Ale tenhle vlak jede do Prahy," divila se Aneta, „a jak jsi se ztratil?"
„Já jsem se chtěl podívat na mašinku. Maminka na mě koukala z okna. A jak jsem se otočil, tak už jsem maminku neviděl. Já nevím, kde je," divil se malý Jenda se slzami v očích.
„Tak, teď tady s náma počkáš a my to zařídíme, jo?" Překvapilo mě, jak se Aneta až skoro mateřsky starala o ztracené dítě. Ale to už jsem na mobilním telefonu vytáčel číslo našeho vedoucího: „Zdendo, máme tady případ pro tebe," usmíval jsem se do telefonu. Vysvětloval jsem mu situaci, ale Zdenda mě ani nenechal domluvit: „Hele, máma na něj už čeká ve Vrchníně. Volala na info linku a tam jí přepojili k našemu ústřednímu. Nikam kluka nepouštějte, já za chvíli zavolám!"
„Zdenda už to organizuje," obrátil jsem se na Anetu. A ta Jendovi vysvětlovala: „Maminka už na tebe čeká. Teď počkáme a pak budete s maminkou spolu. Jo?"
Chlapeček hltal každé slovo a pak přikývl.

„Pojď, sedni si," pokynula mu Aneta. Jenda to pochopil po svém a uvelebil se Anetě na klín. A byl najednou úplně v klidu. Kouknul se na mě, pak se obrátil na Anetu, a po chvíli povídal: „Vy jste andělé?"
„Cože?" otevřela Aneta překvapením pusu.
„Maminka mi říkala, že mám dávat pozor. Ale kdybych se někdy ztratil, tak že mě zachrání andělé," vyprávěl Jenda bezelstně.
Ani jeden z nás nevěděl, co říct. Situaci zachránil zvonící telefon. Volal Zdenda: „Tak hele, vy dva únosci," chechtal se svému vtipu do telefonu, „kluka v Radíně předáte průvodčí z osobáku do Písnic. Ta ho pak předá průvodčí osobáku do Vrchnína. A za dvě hodiny bude kluk zase u mámy. Dobře, že jsi zavolal. My jsme sháněli, kde kluk je, ale nikde si ho nikdo nevšim. Tak dobrý," ukončil Zdenda hovor.

Jak Zdenda řekl, tak to i bylo. Malého Jendu jsme předali v Radíně. Stál potom na peroně, držel se za ruku průvodčí a mával. A mával. A mával. Dokud se mu vlak neztratil z očí.

Po příchodu na sál nás všichni vítali: „Čau, únosci dětí!“
„Tak vezměte místo a do práce, vy dva zachránci,“ překřikoval je Zdenda. Před desátou hodinou jsme předali pracoviště záložnímu dispečerovi a vydali se dolů, do kanceláře ředitele. Šli jsme dlouhou chodbou s Anetou. Já vedle ní. Ona vedle mě. A bylo to poprvé, kdy jsem si uvědomil, že tohle je naše společná cesta.

Zaklepali jsme.
„Dál,“ ozvalo se.
Ředitel ve světlém, pečlivě vyžehleném obleku seděl u stolu, stohy papíru všude, typický dopolední chaos.
„Nazdar,“ kývl na mě. A pak si všiml Anety.
„Aha,“ kouknul na hodinky. „Tak tohle bude zajímavé,“ řekl s úsměvem.
„Pane řediteli,“ začal jsem, „slečna Birgrová by s vámi chtěla mluvit.“
„Tak povídejte,“ otočil se k ní.
Stála rovně. A mluvila jasně.
„Chtěla bych tu pracovat,“ řekla bez otálení. „U vás. V téhle partě.“
Ředitel se opřel o stůl. „A proč?“ zeptal se zvídavým tónem.
Aneta se nadechla: „Protože jsem tady našla něco, co jsem dlouho hledala. Smysl. Rytmus. A pocit, že to, co tady děláte, je skutečné a má to opravdový smysl.“
Ředitel přikývl: „A kde jste pracovala doteď?“
Aneta odpovídala: „Jsem strojvedoucí,“ řekla. „Ještě pořád. Ale už nějakou dobu cítím, že mě to táhne jinam.“
Ředitel udiveně zvedl obočí: „Strojvedoucí? A proč chcete k nám?“
Aneta se podívala na mě. Ujišťovala se, že má moji podporu.
„Protože jsem měla STOP,“ přiznala, „a on,“ kývla hlavou ke mně, „mě tím provedl. A já jsem potom poprvé viděla, jak to funguje z druhé strany. A od té doby mě to nepustilo.“
Ředitel se opřel o opěradlo židle: „Jste si jistá, co vás čeká? Zvládnete to? Víte, nerad bych, abyste si to za dva měsíce rozmyslela a šla zase pryč. Potřebujeme odborníky. Ale taky srdcaře. Kteří se při prvním problému nezhroutí a pojedou dál,“ vysvětloval.
Aneta byla trochu zaskočená. „Vím, že to nebude žádná legrace. Ale taky vím, že tohle je práce, kterou chci doopravdy dělat. Navíc,“ podívala se na mě, „jsem mladá a myslím, že takové zaměstnance potřebujete.“
„Dobrá,“ řekl ředitel.

„Takže strojvedoucí," přemýšlel. „Co vaši nadřízení? Domlouvala jste se s nimi?"
„Ano," odpověděla, „vedoucí slíbil, že mi nebude bránit."
Ředitel zopakoval: „Strojvedoucí, co chce na dispečink. No, není to časté. Ale je dobré, že poznáte provoz z obou stran."
A pak dodal: „Tak dobře," řekl. „Začneme jednoduše. Dostanete seznam předpisů, některé už znáte. Aplikace, které používáme, vám ukáže on," ukázal na mě rukou. „A stanice, ty si projdete taky spolu."
Aneta se usmála.
„Děkuju."
„Neděkujte," mávl rukou. „Tohle je teprve začátek."
Když už jsme vycházeli ven z kanceláře, ředitel nás zastavil: „A ještě něco. Vedoucí mi před chvílí říkal o tom ztraceným klukovi. Dobrá práce! A teď už jděte."

Aneta se zastavila na chodbě.
„Tohle jsem chtěla už dlouho udělat," spadla z ní veškerá nervozita. „Jsem ráda, že jsi tam byl se mnou," vlepila mi pusu.
„Vždycky budu," odpověděl jsem.
A ona se usmála tím svým tichým, jemným úsměvem, který jsem si oblíbil víc, než bych čekal.

Seděli jsme potom spolu v šatně. Hromady předpisů na stole. Seznam aplikací. A můj poznámkový blok, kam jsem jí začal psát první úkoly.
„Takže," řekl jsem, „začneme jednoduše. Zítra si projdeme stanici. Ukážu ti výhybky. Zámky. Vlečku. A všechno, co k tomu patří."
„A pak?" zeptala se.
„Pak se pustíme do předpisů," usmál jsem se. „A to teprve bude jízda."
„Těším se," řekla.
To už jsem věděl, že to není jen nadšení. Je to rozhodnutí.
Když jsme odcházeli na vlak, řekla: „Víš, já nechci být jen s tebou. Já chci být i v tom světě, ve kterém žiješ."
Uvědomil jsem si, že tohle asi změní všechno.

kapitola 15
Revizor

Když jsem si poprvé jako malý kluk přečetl, že v Praze bude metro, úplně mě to pohltilo. Začal jsem sledovat články v novinách a časopisech, vystřihoval si je a lepil do sešitu, který mi máma k tomu účelu koupila. Sešit byl za pár let plný, tak přišel druhý, třetí. A když se rozjely první vlaky, musel jsem to vidět.
Přemluvil jsem dědečka a ten vymyslel výlet spojený s projížďkou vlakem metra v celé tehdejší trase. A potom návštěvu ZOO. Byl jsem ve svém živlu. Ale nikdy by mě nenapadlo, že o desítky let později pro mě podobný výlet vymyslí i někdo jiný.

Aneta. Když si prohlížela upoutávku na výstavu korunovačních klenotů, rozhodla se, že by je chtěla vidět. A s tím i celý areál hradu a katedrálu svatého Víta, Václava a Vojtěcha. Měli jsme oba volno, tak jsme vyrazili. Vlakem do hlavního města, skoro jako bychom jeli do práce. Tentokrát jsme ale nevstávali tak brzy a do vlaku jsme nastoupili krásně odpočatí. Cesta byla jiná jen v tom, že nás nevezla známá vlaková četa a ani v jídelním voze nebyl nikdo známý.

Po příjezdu na Wilsonovo nádraží jsme sestoupili po schodech do vestibulu zastávky metra. Ani ne po minutě přijela souprava.
„Já nemám jízdenku!“ vyplašeně vykřikla Aneta.
„Jak to, že nemáš jízdenku?“
„No… udělala jsem si tu síťovku. Ale ta mi platí až od zítřka,“ vysvětlovala Aneta.
„Hm, vystoupit už nestihnem. Tak snad,“ přemýšlel jsem jak vyřešit situaci. Jenže vtom se objevili dva muži v uniformě dopravního podniku: „Revize jízdenek, předložte své jízdenky, prosím,“ oslovovali cestující klidným hlasem. Když dorazili k nám, ujal jsem se slova: „Tady slečna zapomněla, že jí platí síťovka až od zítřka. A teď nemá jízdenku. A tady ji už nebylo kde koupit.“
Vyšší z pánů ale začal oponovat. Byl slušný, přesto tvrdý: „Nedá se nic dělat, pane. Víte, kolik lidí má pro nás podobné historky?“
„Ale vždyť si to můžete ověřit,“ napadlo mě.
„To sice můžem. Ale vaší povinností je mít jízdenku nebo doklad, který vás opravňuje k jízdě. A vy nemáte nic,“ ukázal na Anetu.
„Ale já ji zaplacenou mám, akorát jsem si spletla den!“ zrudla Aneta.
„Klid,“ obrátil jsem se k ní. „Tak prostě zaplatíme a bude to vyřešený.“

„Bohužel, taková jsou pravidla," potvrdil druhý z revizorů.
„Ale mohli byste mít trochu soudnost, ne? Když to zaplacený mám, tak proč to prostě nejde? Já nejezdím na černo!" rozčilovala se Aneta.
„Slečno, uklidněte se. Pravidla jsou daná, my nemůžeme dělat výjimky. Síťovka vám platí od zítřka, tak to prostě funguje. Dneska jízdenku nemáte," uklidňoval ji vyšší revizor.
„Samozřejmě zaplatíme pokutu, nebudem tady dělat rozruch," pokoušel jsem se o domluvu.
„Ne, nic platit nebudem. Jedna blbá jízdenka dopravní podnik nezruinuje," rozhodla se hádat Aneta.
„V tom případě si na další zastávce vystoupíte a přivoláme policii. My už to řešit dál nebudem," rozhodl druhý revizor.
„Já to zaplatím," řekl jsem a vytáhl peněženku.
„Dobře děláte," odpověděl revizor. „Kdybychom museli volat policii, stálo by vás to víc. Takhle to zaplatíte a máte pokoj. A zítra už může slečna jezdit na síťovku po celém městě," obrátil se k Anetě. Ta stála zaražená, nemluvila, ruce sevřené v pěst. Byla hodně rozčilená.

Když jsme vyšli z metra na ulici, najednou se do mě pustila: „Jsi hloupej! Byla jsem v právu a ty jsi mě nepodpořil! Nic jsi jim platit neměl! Já jsem v právu! Já nejsem černý pasažér, já jízdenku mám!" vytáhla plastovou kartičku síťovky a mávala s ní nad hlavou.
„Anet. Máš pravdu, síťovku máš. Ale platí až od zítřka," snažil jsem se ji tichým hlasem uklidnit.
„Ale mám ji! Víš, kolik jezdí podvodníků, kteří si žádné jízdenky nekupujou? A jezdí na černo? Já jízdenku mám!"
„Anet," přitáhl jsem ji k sobě: „Já vím, že jízdenku máš. Ale platí až od zítřka. Oni jen dělaji svoji práci. Zkus to pochopit. Pokuta je zaplacená a tím je to vyřešený," pohladil jsem ji po vlasech.
„Tohle mě tak štve!" rozčilovala se, „jeden podvodník vedle druhýho. A ještě se jim smějou. A já! Když to zaplacený mám, tak vypadám jak nějakej takovej?" rozhodila rukou.
Vzal jsem ji za ruku. Mlčel jsem. Aneta po chvíli zmlkla taky. Šli jsme mlčky vedle sebe.

A najednou se zastavila. A obrátila se ke mně.
„Já jsem tak blbá," rozplakala se. „Já ti dělám jen ostudu. Promiň. Já jsem zapomněla, že jedem už dneska. Omlouvám se," opřela si hlavu o moje rameno a pevně se mě chytila.

„Nejni to žádná ostuda, Anet. A už nikdy neříkej, že jsi blbá. Tohle se může stát každýmu. Víš, kolikrát se stalo něco podobnýho mně? Třeba když jsme jeli do Itálie a sedli si do vlaku, kterej jel na Šumavu," usmál jsem se.
„Cože?" koukla na mě Aneta a utírala si poslední slzy.
„No, prostě jsme si spletli nástupiště. A místo do vlaku do Rakouska jsme si sedli do vlaku na Šumavu. A ještě jsme se divili lidem, kteří si vyprávěli, jak půjdou na vyhlídku v Horní Plané."
Aneta už se smála: „A co jste dělali? Dojeli jste nakonec do té Itálie? Nebo jste se vrátili domů?"
„Vystoupili jsme na další zastávce," pokračoval jsem. „A vrátili se zpátky na nádraží. Našli jsme jiné spojení. Potom jsme jeli na Vídeň místo na Linec. Naštěstí to ještě jezdilo."
„Nádražáci," poznamenala Aneta. Slzy už jí uschly, smála se od ucha k uchu.

Chvíli byla potichu, a pak se znovu omlouvala: „Petře, já se ti fakt omlouvám. Nevím, co to do mě vjelo. Najednou jsem měla takovej vztek," ztichla. Po chvíli pokračovala: „Teď si asi o mně myslíš, že jsem pěkná vzteklina, co?"
„No, to tedy jsi! Ale pěkná," dělal jsem si z ní legraci.
Usmála se. A pak se pevně chytla mojí ruky.

Stoupali jsme vzhůru po zámeckých schodech, k hradnímu nádvoří. Zlatou uličku jsme samozřejmě minout nemohli.
„Je obrovská," zaklonila hlavu Aneta, když se snažila dohlédnout na vrcholek věží katedrály. „Nikdy jsem si nemyslela, že to je tak mohutný. Ale přitom krásný. Stejně to byli machři, viď?" obrátila se ke mně.
„Jo, byli. Konkrétně tady Petr Parléř, který převzal tuhle stavbu po Matyášovi z Arrasu. Ten stavěl katedrálu nejdřív ve francouzském stylu gotiky. Ale Petr Parléř ji okořenil německým vlivem. A potom z toho vznikla taková krása," vzpomínal jsem na dobu své stavařské minulosti.

„Cože?" zírala na mě nevěřícně Aneta. „Jak to víš? To jsi si někde přečet?"
„Jo, přečet, když jsem studoval stavařinu."
„Počkej, já myslela, že máš dopravku," zamyslela se Aneta.
„Mám. Ale taky mám stavárnu," mrknul jsem na ni. „V mládí jsem chodil na brigády, přivydělával jsem si peníze na různých stavbách. Tam jsem čuchnul k projektům, ke stavbám, k architektuře. A dostal jsem chuť zkusit si sám něco vyprojektovat nebo postavit. Jenže bez školy to nebylo možný. Tak jsem si udělal dálkově stavárnu," vysvětloval jsem. Aneta jen poslouchala. „A protože mě to fakt chytlo, tak jsem trochu studoval

i historii. Katedrála v Chartres mi učarovala. Nebo klášter Mont Saint Michel. To jsou skvosty. A pak tahle, Katedrála svatého Víta, Václava a Vojtěcha," pokračoval jsem. „To jsou stavby, které jsou ohromující. A když si představíš, že neměli žádný počítače, kalkulačky. Všechno to počítali z hlavy. Byli to frajeři!"
Aneta jen stála a zírala: „No, to je teda něco. Ty nejsi jen praštěnej kolejnicí," usmála se, „ty jsi taky stavitel." „A vidím, jak tě to fascinuje," přivinula se ke mně.

„No, ale víš, co je zajímavý? To, jak dneska katedrála vypadá, je zásluha hlavně Monsiňora Antonína Podlahy. To moc známé není."
„Představ si, že kompletní stavba byla dokončená až v roce devatenáct set dvacet devět. Po pěti stech osmdesáti pěti letech! Mezitím byla různě přestavována, bourána. A taky poničená. Teď už snad nikdo nebude vymýšlet žádný jiný přestavby. Protože takhle je nejkrásnější. Si myslím."
„I mně se tohle moc líbí. Fakt. Vždycky jsem se sem chtěla podívat. Ale nikdy to nevyšlo. Nikdo sem se mnou nechtěl jet. Každej říkal ‚normální kostel'. Na fotkách jsem ji viděla mockrát. Ale ve skutečnosti je mnohem krásnější," přemýšlivě zakláněla hlavu k nebi.
„Pojď, půjdeme dovnitř," pobídl jsem ji.

Hned po vstupu byl slyšet ten zvláštní šum, který je tak charakteristický pro podobná místa. Otevřela se před námi obrovská hlavní loď, nekonečné řady lavic s modlitebními knížkami a úplně vzadu oltář.
Aneta jen vydechla: „To je fakt úžasný." Nevěděla, kam dřív s očima. Těkala pohledem ze sloupu na sloup, nahlížela do všech zákoutí. „Úplně chápu, že věřící lidi tady padají na kolena a modlí se. Je to fakt obrovský. A ohromující. Tady člověk cítí, jak je úplně nicotnej, maličkej…"

„Víš," promluvil jsem. „Já na to koukám po stavební stránce. A pokouším se vcítit do mysli všech těch lidí, kteří se na tom podíleli. A musím se fakt poklonit. Ne církvi. Ale těm, kdo tyhle stavby vytvořil," pokoušel jsem se popsat svoje pocity. „Hele, já nikomu neberu jeho názor. Ať už si lidi věří, čemu chcou. Ale tohle musel postavit člověk. V té době neměli žádné jeřáby, jako máme dneska. A přesto dokázali postavit takhle obrovský a úžasný chrámy. Já do podobných míst nechodím kvůli tomu, že bych tam hledal Boha. Já tam, a i sem," ukázal jsem rukama okolo sebe, „chodím, protože obdivuju umění. Umění těch stavitelů."
„Jo, taky to vidím podobně," zašeptala Aneta. Protože tady se slova, i jen polohlasem pronesená, rozléhala daleko do prostoru. Akustika je tak skvělá, že je potřeba být tak potichu, abychom nerušili něčí meditaci.

Po prohlídce jsme se prošli postupně po nádvořích, až jsme došli na Hradčanské náměstí. Zrovna probíhala výměna stráží a houf lidí sledoval přesné pohyby pochodujících vojáků.
„To byl krásný výlet, viď?“ zhodnotila Aneta, když už jsme zase uháněli expresem směrem k domovu.
„A už nikdy se nebudu vztekat kvůli pitomé jízdence,“ slíbila jak sobě, tak i mně.

kapitola 16
Školení

Ten den se zpočátku podobal všem jiným všedním dnům. Od rána byla ale ve vzduchu cítit změna. Změna hlavně pro Anetu.

Posnídali jsme čaj a sázená vejce se strouhaným sýrem a chlebem.
„Nehltej tolik, nic ti neuteče," naoko jsem ji káral.
„Nech toho, chci bejt už venku," odpověděla.
„Máme času dost, uvidíš."
„Tak kde začnem?" zeptala se, když jsme vystoupili z auta u blízkého nádraží.
„Tam, kde začíná všechno," řekl jsem. „U výhybek. Ale nejdřív se musíme ohlásit Pepovi, aby na nás třeba neposlal policajty," smál jsem se. A zavolal na dispečink, že tu dnes bude probíhat výuka. Kolega Pepa se smál, ale vzal nás na vědomí. Šli jsme po peronu vedle sebe. Dva lidi, kteří se chystají rozebrat železnici na součástky.
Ukázal jsem Anetě první výhybku.
„Tohle je srdce stanice," řekl jsem. „To znáš. Kam je postavená výhybka, tam pojede vlak." Rozhlédla se, jestli nejede vlak a klekla si k ní. Dotkla se kolejnice. Viděl jsem, že ji to zajímá doopravdy.
„Tak holky, teď už nebudu přes vás jenom jezdit. Teď budeme kamarádky," promlouvala k nim, jako by to byly živé bytosti.
„A tohle je co?" ukázala k zemi na záhadnou, podivně tvarovanou a žlutě orámovanou, plechovou krabici.
„To je zámek," řekl jsem. „Ten drží výhybku, aby se nepohnula." Odklopil jsem kryt a ukázal soubor pravítek, které z pohledu strojvedoucí nemohla nikdy vidět. Prohlížela si je a uvědomovala si, že tohle je pro ni opravdu nové.
„A támhle ta odbočka?" ukázala na kolej, která vedla pryč od stanice.
„Tam vede vlečka k fabrice. Tam se nakládá a vykládá všechno možný," vysvětloval jsem. „Zajíždí tam jen vlečkový vlaky, který patří tomu majiteli vlečky. Ale protože jezdí i po našich kolejích, musí žádat o souhlas. A ten jim dáváme my, telefonicky, a tímhle zařízením," ukázal jsem na stojan, kterému vévodila potemnělá velká kontrolka a pod ní v zámku masivní klíč.
„A proč to nesvítí?" divila se Aneta.
„Právě proto, že tam teď nic nejede. Když tam bude vlečkař chtít jet, nebo naopak vyjet, zavolá ti, ty mu dáš souhlas, a žárovka se rozsvítí. On pak

vyjme ten klíč a odemkne si výhybky. Přestaví si je jak potřebuje. A než ten klíč vrátí, tak bude ta kontrolka svítit.“
„Aha. To se dělá přes ten domeček, co máme na monitoru?“ vzpomínala Aneta, „a pak po té koleji nemůžou jezdit vlaky, že jo.“
„Jo. To je přesně ono,“ pochválil jsem ji.
Šli jsme k výhybce, která vedla na vlečku. Ukázal jsem jí, jak se výhybka staví ručně. Jak probíhá kontrola, aby byla ve správné poloze. A jak se pozná, že je něco špatně. Pozorně poslouchala. Ptala se. Chtěla si to vyzkoušet. Prošli jsme celou stanici, vysvětloval jsem jí věci, které jako strojvedoucí nemusela znát. Nebo je viděla jen z okna lokomotivy.

Potom jsem vytočil na svém mobilu číslo na dispečink, ten den sloužil kolega Pepa, a požádal jsem ho o dálkové odblokování zámku do dopravní kanceláře. Hned po otevření dveří bylo cítit, že už tam dlouho nikdo nebyl.
„Teda, docela to tu páchne,“ chytla se za nos Aneta.
„Musíme vyvětrat. Protože sem už nikdo nechodí. Ale na druhou stranu je to známka toho, že nám všechno funguje, jak má,“ usmál jsem se.
Otevřel jsem skříň, která byla plná různých předpisů: „Tak. Tohle všechno se musíš naučit,“ otočil jsem se k Anetě.
„Tohle všechno?“ vyvalila oči a pokračovala: „Vždyť toho je strašně moc! To nedám!“
„Dělám si legraci,“ přiznal jsem po chvíli.
„Ty jeden…“ dloubla mě do žeber. „Ty si děláš ze všeho jenom srandu. Jsi nemožnej!“ smála se a vlepila mi pusu.
„Tohle znáš,“ ukázal jsem na velké, červené desky s nápisem Dopravní předpis. Přitakala. Je to stejné pro strojvedoucí i výpravčí a dispečery.

„Ale tyhle ostatní,“ ukázal jsem na řadu zelených, hnědých a černých desek: „ty neznáš a musíš si je přečíst. Nemusíš je umět nazpaměť. Ale měla bys vědět, kam šáhnout, když budeš potřebovat.“
Seděli jsme v malé místnosti vedle dopravní kanceláře. Na stole ležela hromada papírů, předpisů, poznámek. A můj starý sešit, kam jsem si psal všechno, co jsem potřeboval v dobách mého začátku.
„Tohle je ale taky pořádná kopice,“ zhodnotila.
„Jo,“ usmál jsem se. „Tím jsme museli projít všichni.“
Listovala stránkami. Četla. Zastavovala se u věcí, které dávaly smysl. A ptala se na věci, které na první pohled naopak moc smysl nedávaly. Vysvětloval jsem jí jednu věc za druhou. Kdy má který vlak přednost, jak funguje zabezpečovač, co dělat, když vlak uvázne na trati.
Bylo toho hodně, ale vstřebávala to rychle. A bylo vidět, jak jí postupně dochází, že svět strojvůdců a dispečerů se sice často potkává, ale většinou

je úplně jiný, než jak si mnoho kolegů představuje. Učili jsme se několik dnů. Jídlo jsme si nechávali dovézt, protože nebyl čas ani chuť něco vařit. Kočky nechápaly, proč pořád sedíme u stolu a hrbíme se nad papíry. Kristýna se chtěla podívat zblízka a skočila rovnou na stůl, očichávala stránky a pak se rozvalila přímo na předpis.
„Kristýno," káral jsem ji, „nechceš radši sledovat ptáky?" Ne, chtěla prostě být u toho. Musel jsem ji dlouze hladit. Pak konečně spokojeně zamručela, seskočila na zem a odcupitala do jejich ptačího biografu.

Po několika dnech přišly na řadu aplikace a panel.
Odjeli jsme na dispečink, na cvičný sál. Lektor nás vpustil dovnitř, mně nakázal, abych se do ničeho nezapojoval, a pak začala přednáška.
„Tohle je grafikon," ukazoval. „Tady vidíte, kdo má jet, kdy má jet a kdo musí čekat, až na něj přijde řada." Aneta seděla rovně. Jako ve škole. Brala to opravdu vážně.
„A tohle?" ukázala Aneta na druhou obrazovku, podobnou té, kterou už viděla u nás na sále. „Odtud se to celé řídí. Tady rozhodujete, který vlak kam pojede. Tady dělají ze začátku všichni chyby. Ale tady se to taky zachraňuje, když se něco pokazí," pokračoval.
Seděla jako přibitá. Pozorná. Soustředěná. Bylo jasné, že tohle není jen zvědavost. Tohle je Anetin nový svět. Lektor ji potom posadil k panelu řízení a nahodile simuloval různé poruchové stavy a vysvětloval, jak pult ovládat tak, aby počítače pochopily, co chce udělat.
Nakonec se zeptal: „Tak co, myslíte, že bysme mohli něco zkusit?"
Aneta na mě koukla, ale pak se rozhodla: „Bude to jen jako, že? Tak jo. Chci se to naučit."
Lektor simuloval horší a horší situace a Aneta se nenechala zaskočit. Řešila to tak dobře, že by i letitého dispečera strčila do kapsy.
„Velmi dobře, slečno. Tohle se mi fakt líbilo. A tady," sáhnul do police, „máte certifikát o úspěšném zvládnutí školení."

Když jsme po několika hodinách skončili, sedli jsme si v parku na lavičku. Bylo ticho. Takové to ticho, které přijde poté, kdy se člověk naučí víc, než čekal a musí to vstřebat.
„Je toho fakt hodně," řekla za chvíli.
„Jo," přikývl jsem. „Ale ty jsi chytrá, ty to zvládneš."
Chvíli mlčela. Pak se na mě podívala těma svýma hlubokýma očima.
„Ale víš co?" řekla skoro tiše. „Já už jsem si jistá, že jsem fakt na správným místě."
„Myslíš, tady?" usmál jsem se a kývl k budově dispečinku.

„Myslím tady," položila ruku na předpis. „A s tebou," dotkla se mojí ruky. Pak se otočila k budově dispečinku. „No, a taky tam."
„Já to doopravdy chci dělat," řekla. „Opravdu. Nejen kvůli tobě. Nebo kvůli tomu, že se mi to s tebou líbí čím dál víc. Ale kvůli tomu, co jsem tu dneska cítila."
A bylo jasné, že to myslí vážně.
Když jsme odcházeli, řekla: „A zítra chci pokračovat."
„V čem?" usmál jsem se.
„Ve všem," odpověděla.

kapitola 17
Jídelní vůz

Nastal další pracovní den. Na dispečink jsme cestovali společně. Aneta seděla vedle mě, ruce v klíně. A i když se snažila působit klidně, všiml jsem si, jak prsty občas protáčela prstýnek, který dostala kdysi od mámy.

Po příchodu na recepci Aneta zamířila na toalety: „Já si ještě odskočím, trochu se upravím."
„Vždyť jsi hezká," řekl jsem.
„Musím být tak hezká, aby ses za mě nemusel nikdy stydět," odpověděla s úsměvem, který byl napůl vážný a napůl provokující.
„Já se za tebe stydět nebudu. Nikdy," přiznal jsem. Ale ona jen kývla. Jako by to slyšela ráda, ale přitom si to nechtěla přiznat.

Když se vrátila, už byla klidnější. Na sále si sedla vedle mě, otevřela blok a připravila si tužku.
„Tak jo," řekl jsem, „dneska si to osaháš. A já ti budu říkat, na co si dávat pozor." Ukázal jsem na trasu staré části trati. „Tady je to stoupání. Prudký. A opravdu hodně dlouhý. Náklad před rychlíkem tam neujede. A už vůbec ne před expresem."
„To si radši zapíšu," reagovala Aneta.
„Pak už je to skoro rovina. A naopak, dál je to zase dolů z kopce. Ale i tak, nákladní vlaky tady musí naopak brzdit. Takže před rychlíky a expresy je ani tady nepouštěj," pokračoval jsem. Vysvětloval jsem a ukazoval, a Aneta se dívala, ptala a zapisovala.

Vlaky ale nepočkají. Takže jsem si převzal řízení a kolega si konečně mohl jít domů po noční směně odpočinout. Provoz byl svižný. Rychlíky, osobáky, náklady. Všechno bylo v dobrém rytmu.
„Pojď," pokynul jsem Anetě. „Zkusíš si to."
„Teď?" vyvalila oči. Uvědomila si, že tohle už není cvičný sál. Tohle je skutečný provoz.
Když přišel první telefonát od strojvedoucího, Aneta trochu ztuhla: „Dobře, rozumím. Předám to… já jsem tu jen na praxi," zvládala hovor. A když položila sluchátko, podívala se na mě, jako by čekala rozsudek.
„Chtěl zastavit v další stanici. Aby si ohřál párky."
„Dobře," řekl jsem. „Vidíš, i takový věci řeší dispečer," vysvětlil jsem s úsměvem. Člověk nejni stroj. A je pochopitelný, že i strojvedoucí nákladního vlaku má svoje potřeby.

Směna uběhla rychle. A když jsme večer předávali řízení, Aneta si oddechla: „To bylo hezký," řekla. „Ale teda, to bylo vlaků! Skoro jsme se nezastavili."
„Jo, někdy se to sejde," přikývl jsem. „Ale ty jsi to zvládla."
„Jo, ale bez tebe bych si nebyla tak jistá."
„Od toho jsem tam s tebou," řekl jsem. „A příště to bude zase o něco lepší."
Usmála se. A já věděl, že to bere opravdu vážně.
Dojeli jsme metrem na nádraží. Na peroně jsme šli kolem našeho vlaku a míjeli jednotlivé vagony. Když jsme prošli kolem celé soupravy, začala se Aneta divit: „Kam mě to vedeš?"
„Tajemství…" odpověděl jsem.
U jídelního vozu jsem se zastavil, otevřel dveře a uklonil se: „Prosím, madam." Aneta se zasmála, ale vstoupila. Jenže na chodbičce, u dveří dovnitř jídelního vozu, se zastavila. „Tam musíš jít první ty," řekla tiše. „Já tam první nejdu."
A to jsem ocenil. Protože jsem poznal: ‚aha, zná bonton.' Do restaurace vstupuje vždy muž jako první. Usadil jsem ji ke stolu. A vtom se objevil číšník. Starší, vyšší muž, s vysokým, lysým čelem, pokaždé uctivý.
„Zdravíčko, šéfe," pozdravil.
„Takže kafíčko, jako vždy?"
„Jasně," kývl jsem hlavou.
Číšník se ale zarazil a podíval se na Anetu: „Áááá, dneska máte doprovod?"
„Jo! To je Aneta," řekl jsem.
„Dceruška?" zeptal se bezelstně.
Aneta vyprskla smíchy. A číšníkovi to v tu chvíli došlo.
„Aha, tak to asi ne."
„Ne, není to dcera," potvrdil jsem.
„Takže vaše milá," usmál se. „A co si dáte dobrého, mladá dámo?"
„Já," nervózně přemýšlela. „Já si dám taky kafe, s mlékem," vypravila ze sebe Aneta, a pořád se uculovala.
Když číšník odešel, otočila se ke mně: „Kdo to je? Vy dva se znáte?"
„Jo," usmál jsem se, „to je starý, hodný pán. Uctivý. Ale stará škola. Takže ho možná překvapilo tvoje mládí."
„Aha," řekla trochu vystrašeně, „tak to teda je."
Za chvíli se číšník vrátil.
„Kafíčko pro dámu. Kafíčko pro šéfa. A tady sladká tečka pro dámu," položil před Anetu palačinku, politou rozehřátou čokoládou se šlehačkou.
„Ale… já jsem si nic neobjednala," vyhrkla Aneta.
„To je v pořádku, mladá dámo," usmál se. „To je pozornost podniku. Ať vám chutná." A odešel. S tím typickým úsměvem člověka, který má radost, že může někomu udělat den hezčí.

Aneta se na palačinku dívala, jako by to byl šperk. „No, já zírám," řekla, „jako nějaký VIP."

Potom jsme chvíli jen tak seděli, popíjeli kávu, Aneta si pochutnávala na palačince. A dívali jsme se z okna na ubíhající krajinu. Za chvíli se objevil číšník znovu. „Všechno v pořádku?" zeptal se uctivě. „Jako vždy. A děkuju," přiznal jsem. Číšník se otočil na Anetu: „A chutnala palačinka? Trefil jsem se?" vyzvídal trochu.
„Byla výborná. Taky vám děkuju," odpověděla a utírala si pusu.
Číšník neodcházel. Ve voze bylo poloprázdno, a to jsme vždy využívali k tomu, že jsme si povídali a rozebírali události prožitého dne.
„Co směna? Byl to cajk?" zeptal se.
„Dneska jsem jen lenošil," zasmál jsem se.
Číšník se divil: „Ano? A jakpak je to možné?"
„Protože jsem vlastně moc nepracoval. Dneska řídila provoz Aneta," ukázal jsem na ni.
„Takže, vy jste taky dispečer? Teda, pardón, dispečerka?" opravil se číšník.
„No, já se to vlastně teprve učím," odpověděla rozpačitě Aneta.
„Ale to máte nejlepšího učitele," usmál se číšník.
„To přeháníte," s úsměvem jsem odporoval. „Nejsem učitel, a už vůbec ne nejlepší."
„Ale jste," usmál se číšník. „Stačí se podívat na slečnu," mrknul na mě a odcházel.
Moudrost starších lidí odhalí i to, o čem si člověk myslí, že to dokáže utajit.

kapitola 18
Šárka

Byl pátek dopoledne. S Anetou jsme seděli v obýváku. Kočky se válely na slunci a číhaly na ptáky na smrku, kteří se jim, jako vždy, samozřejmě vysmívali z bezpečí větví. Aneta se opírala o polštář, hrnek s vychladlým čajem držela oběma rukama a dívala se do prázdna.
„Nepojedem v létě někam na dovolenou?“ zeptala se najednou. „Já bych chtěla k moři. Někam, kde je teplo, ale aby tam byl klid, pohoda.“
„Kouknem na něco,“ zapnul jsem počítač, zadal do vyhledávače ‚dovolená u moře‘ a stiskl enter. Vyběhla spousta nabídek. Aneta se naklonila blíž, oči jí přeskakovaly z fotky na fotku. Vyfiltrovali jsme jen místa, která se jí líbila. Bez davů, bez diskoték. Jen klid, voda, slunce.

A pak mi pípnul mobil.
‚Ahoj, jsem pracovně ve městě. Asi tak za dvě hodiny budu mít volno. Myslíš, že bych mohla zajít na návštěvu? Šárka.‘
„Šárka,“ řekl jsem nahlas.
„Aha?“ divila se Aneta.
„Dcera,“ uklidňoval jsem ji, „chce přijít na návštěvu.“
V tu chvíli se Aneta změnila. Jako když se letní nebe najednou zatáhne před přicházející bouřkou.
„Já… já se schovám do ložnice. To zvládnu, to zvládnu,“ začala chodit po pokoji, ruce křečovitě svírala v pěst.
„Anet,“ zavolal jsem na ni, ale nevnímala mě.
Přistoupil jsem k ní, chytil ji jemně za ramena.
„Anet, klid. Uklidni se. Je to jen dcera.“
„Ale… ale já tohle nemám ráda,“ zastavila se. „Neznám ji. A já, já to nezvládnu,“ rozplakala se.

Objal jsem ji. Pohladil po vlasech. A čekal, až se uklidní.
„Anet,“ řekl jsem tiše, „tohle zvládnem spolu. Zvládli jsme horší věci.“
Ale slzy tekly z jejích modrozelených očí dál. Sedla si na gauč, hlavu v dlaních. Kleknul jsem si před ni, vzal ji za ruce.
„Jsem tu s tebou. Nemáš se čeho bát. Já tě ochráním.“
Podívala se na mě přes slzy, oči rozmazané, tváře mokré.
A pak se mi vrhla kolem krku.
„Promiň, já vím. Jsem hrozná. Ale tohle je pro mě tak těžký,“ hlas se jí třásl, ale vší silou se mě držela.

Po chvíli dodala tiše, skoro jako malé dítě: „Budeš tu pořád se mnou, jo? Neodejdeš nikam? Já tohle neumím.“
Držel jsem ji pevně.
„Neboj. Zvládneme to.“
Chvíli jen dýchala, opřená o moje rameno. Pak se narovnala, otřela si oči a řekla: „Dobře. Odepiš jí, ať přijde.“
Vyťukal jsem do telefonu: ‚Přijeď, ale nejsem tu sám.‘
Za pár vteřin přišla odpověď: ‚OK.‘

Když zazvonil zvonek, kočky přiběhly z balkónu jako malá, chlupatá lavina. Instinktivně poznaly, kdo na návštěvu přichází. Věděly, že přijela Šárka. Jejich oblíbenkyně. Která vždy přinesla něco dobrého. Jenom Kulíšek ji ještě neznal.
Šli jsme s Anetou ke dveřím ruku v ruce. Cítil jsem, jak se jí potí dlaň.
Otevřel jsem.
„Ahoj, pojď dál,“ přivítal jsem dceru.
„Ahoj,“ objala mě, políbila na tvář a hned se obrátila k Anetě.
„Vy jste…?“
„Aneta,“ řekla tiše. „A můžem si asi tykat, myslím.“
„Jo! To je výbornej nápad. Já jsem Šárka,“ podávala Anetě ruku.
Vešla do kuchyně, rozhlédla se a zvolala:
„Tak, potvůrky, kde jste?“
Kočky se přiřítily, jako kdyby si hrály na formule. Ferda okamžitě začal mňoukat a žalovat, jako kdyby čtrnáct dní nejedl.
„Ferdo, pojď sem, ty věčně hladovej uličníku,“ smála se Šárka a už ho měla v náručí. Ferda vrněl jak traktor a spokojeně se jí otíral o tvář.
Objevil se i Kulíšek. Šárka z něj byla nadšená.
„A tebe neznám! Ty jsi ale krásnej. Pojď sem, jakpak se jmenuješ?“
Kulíšek z bezpečné vzdálenosti sledoval, co je to za novou ženskou. Ale Šárka věděla, jak na něj. Sedla si na bobek, natáhla ruku a sladce zavolala: „Kulíšku, pojď sem. Dostaneš mňaminku. Pojď.“
Kulíšek váhal, ale pak pomalu popošel. Očuchal jí ruku, otřel se o ni. A v tu chvíli bylo rozhodnuto.
„No vidíš, ty krasavče,“ smála se Šárka a vytáhla z kabelky kapsičku. Vymačkala mu ji do mističky, Kulíšek ji znalecky očichal a pak se do ní hltavě pustil.
„No jo, ty si je vždycky něčím koupíš,“ podotkl jsem pobaveně.
Šárka se zasmála a pak mrkla na Anetu.
„Tak, co je novýho, to už vidím,“ řekla s úsměvem, „tak si dáme kafe, ne?“
Sedli jsme si ke stolu. Šárka vyprávěla, jak po několika letech práce v zahraničí našetřila peníze, vrátila se do Čech a začala kupovat staré domy,

opravovat je a pronajímat lidem, které si pořádně prověřila. Nechtěla řešit nějaké spory s nájemníky, kteří se nechtějí přizpůsobit.
Aneta na ni koukala s obdivem.
„Takže ty," zarazila se Aneta, „děláš do baráků? To tě obdivuju. Já bych na to neměla."
„To nejni těžký," mávla rukou Šárka. „Já bych zase nemohla dělat to, co táta. Nevydržela bych tu věčnou zodpovědnost. A ty? Ty asi taky děláš na dráze, že jo?"
„Jo," přikývla Aneta. „Teď s Petrem, teda, s tvým tátou."
Usmála se a pevně mě chytla za ruku.
Chvíli bylo ticho. Pak se Šárka rozhlédla a řekla: „Ty máš aspoň ten byt zrenovovanej. Ale tenhle barák, to je teda něco. Možná bych ho měla taky koupit," přemýšlela nahlas.
A já jsem se musel smát. Protože to byla celá ona.
Za chvíli už jsem jen pozoroval, jak si holky začaly povídat spolu. Seděly naproti sobě, každá s hrnkem v ruce, a já jen viděl, jak se Anetin výraz změnil z napětí na úlevu, z úlevy na zvědavost, a nakonec na opravdový úsměv.

Sebral jsem vypité hrnky od kávy, na stůl jsem přichystal čisté sklenice a přinesl láhve s vodou. Aneta se na mě podívala, už nebyla uplakaná. Naopak. Zářila. A Šárka taky.
Opláchl jsem hrnky v kuchyni, naskládal je do myčky a vrátil se. Holky byly v družném hovoru, jako by se znaly roky.
Po chvíli se Šárka začala balit.
„Tak já půjdu," řekla. „Ráda jsem vás viděla. Oba." Ukázala na nás prstem a mrkla. Nakoukla do kočičí místnosti, ale všechny kočky byly už zase na svých vyhlídkových pozicích a sledovaly dění na stromech venku. „Příšerky, tak ahoj! Ahoj, Kulíšku!" Kulíšek se na ni otočil a skoro neslyšně mňouknul.

„Půjdu tě doprovodit dolů," řekl jsem a podíval se na Anetu. Souhlasně kývla. Byla už klidná.
„Teda, tohle schodiště, to je fakt hnus," brblala Šárka, když jsme scházeli dolů.
„To víš, ostatní byty jsou nájemní," pokrčil jsem rameny. „Je jim jedno, jak to tu vypadá. A já si uklízím jen svoje schody. Nebudu přece uklízet celej barák."
„A je to šíleně vysoko, do tý tvojí věže!" pokračovala. „Je sice fajn, že máš krásnej výhled, ale dala bych sem výtah. A dolů vrátnýho. A byl by tu pořádek."

„Aha, a kdo by to platil? A kdo by to dělal?“ zeptal jsem se.
Šárka se zastavila, zamyslela se a pak řekla: „Víš co? Já sem pošlu architekta. A když to bude finančně vycházet, tak ten barák fakt koupím.“
„Jo, a budu ti platit nájem, ne?“ smál jsem se.
„No, to je jasný. A nejvyšší,“ zasmála se taky. „Ale uznej, je to tu hrozný,“ ukazovala kolem na stěny, strop, nepořádek na schodech.

Došli jsme před dům. Šárka si zapálila cigaretu, vyfoukla kouř, rozhlédla se, jestli někdo nekouká z okna, a pak spustila: „Tati! Co to je? Vždyť je mladší než já! To si myslíš, že s tebou vydrží?“
„Nevím,“ přiznal jsem. „Ale teď je nám spolu dobře. A je hodná.“
„No, já bych si dávala pozor,“ zamračila se. „Tak snad to nejni žádná zlatokopka. Protože to bych už nevydržela a zavřela bych tě fakt do důchoďáku!“
„Ale to ne,“ bránil jsem Anetu. „Přijeď klidně víckrát a uvidíš, že to nejni žádná potvora.“
Šárka si mě chvíli měřila. Pak povolila.
„Hm. Jo. Nejni blbá, to jsem poznala. Asi ani zlá. Jak jsem si s ní povídala, tak se mě ze začátku i trochu bála,“ usmála se.
„A poradila jsem jí místo, kam byste mohli jet na dovolenou.“
„To je dobře,“ řekl jsem.
„No, dobře,“ dokouřila cigaretu. „Hele, já už musím jet. Ještě jsem domluvená na seanci.“ Pak se usmála a pohrozila mi prstem: „Ale nezlob.“
„Neboj. Nejsem už malej. A Aneta je fakt hodná holka. Nemusíš mít strach.“
„Tak jo. Pozdravuj ji.“ Nadechla se, a pak dodala měkce: „A víš co? Vlastně vám to přeju. Ať je vám spolu dobře co nejdýl.“
Nasedla do auta, nastartovala, zamávala a byla pryč.

Když jsem se vrátil nahoru, Aneta se mi vrhla kolem krku.
„To bylo horší než všechny zkoušky,“ vydechla.
„Ale zvládla jsi to s přehledem,“ usmál jsem se.
„Jenom díky tobě,“ vlepila mi pusu na tvář.
Chvíli mlčela. Pak se rozpovídala: „Víš co? Šárka je vlastně úplně stejná, skoro jako ty. Čiší z ní takovej klid. Jako z tebe. A já se bála, že bude zlá. A nepříjemná. Já… promiň, ale měla jsem obavy, že bude jako tvoje bývalá manželka.“
Pohladil jsem ji po zádech. Neodpovídal jsem. Nemusel.
„A poradila mi, kam máme jet na dovolenou,“ rozzářila se. „Koukni se! To místo nenabízí žádná cestovka!“ Byl jsem rád, že se s Šárkou poznaly. I když jsem se nejdřív taky docela bál.

kapitola 19
Stavitel

Večer se Aneta rozhodla, že druhý den pojede do svého bytu. Nebyla tam několik dnů a přinejmenším bylo potřeba vyvětrat.
„Můžu jet s tebou," navrhl jsem.
„Pojedu radši sama. Nevím, jak to tam teď vypadá. Nebyla jsem tam už tři, čtyři dny? A musím tam aspoň trochu uklidit. A trochu si odpočinout. Od tebe," šibalsky mrkla. Ale vzápětí si mě přitáhla k sobě a políbila mě. „Nebudeš se zlobit, že ne?"
„Ale kdybys potřebovala s něčím pomoct, napiš. Nebo zavolej, jo?"
Ráno jsme se nasnídali, Anetu jsem doprovodil k vlaku. Zamávala a byla pryč. Když jsem se vrátil do svého bytu, bylo tam najednou prázdno. Kočky byly ve svém výběhu na balkoně, rádio potichu hrálo, ale spíš jako téměř neslyšná kulisa. Ale jinak nic!

Abych zahnal smutek, dal jsem se do uklízení, umyl nádobí, vypral. Na oběd jsem si zajel do asijské restaurace. Čas od času jsem tam zašel. Měli výborné kung-pao a rýži bezkonkurenčně nejlepší.
Když jsem dojedl a pil teplý čaj, najednou mi pípla zpráva: „Mám hotovo. Nebude ti vadit, když se ještě dneska vrátím? Aneta."
„Budu rád, přijeď," odpověděl jsem.
I když jsem měl spoustu času, chvátal jsem na nádraží. A vyhlížel její vlak. Přijel přesně včas. Dveře se otevřely a vystoupila.
„I když to bylo jen několik hodin, připadalo mi to jako věčnost!" chrlila Aneta slova za sebou tak rychle, že jsem mohl jen poslouchat.
„Ahoj," usmál jsem se, když na chvíli zmlkla.
„Ahoj. Jsem ani nepozdravila. To jsem tedy…" zrudla v tváři.
„Jsem rád, že jsme zase spolu," obejmul jsem ji v pase.
„Co budem dělat? Máš nějaký plán?" zkoumala Aneta.
„Napadlo mě," nenapínal jsem ji, „že bysme mohli jít někam na večeři. Do jedné restaurace tady."
„A kam?" zeptala se.
„Tady dole, pár minut pěšky, je jedna dost dobrá. A dobře tam vaří," odpověděl jsem. „Je to tam hezký. Teda, podle mě. No, však uvidíš."
Nechtěl jsem přehánět. Ale zároveň jsem chtěl, aby to byl opravdu hezký zážitek. Jak pro Anetu, tak pro nás oba.

Od nádraží jsme šli pěšky. Drželi jsme se za ruce a povídali si. A najednou jsme byli u vstupních dveří.

Aneta se zaklonila, a četla nápis: „Obecní restaurace, L.P. 1887. To zní zajímavě.“
V restauraci bylo poloprázdno, číšník nás uvedl ke stolu, který jsem objednal poté, co Aneta poslala zprávu. Bylo tam ticho, jen tlumený hovor doléhal od ostatních stolů. Aneta si vybrala z nabídky mnoha rybích jídel. Ryby měla opravdu ráda. Než kuchař všechno připravil, popíjeli jsme nasládlé víno z moravských vinic. A když jídlo přinesli na ozdobném tácu, oči zazářily Anetě tak, že jsem věděl, že bude spokojená.

„Je to tu hezký,“ rozhlédla se po celé místnosti, když jsme dojedli.
„Má to šmrnc. Jako starodávné domy. Ty trámy nahoře,“ ukázala ke stropu, „ty tomu dodávají pocit starých časů. Je vidět, že to je možná hodně stará stavba. Každopádně krásně zachovalá,“ zhodnotila dům.
„No, ale byla to ruina. Kdybys to viděla před dvaceti, třiceti lety. Nikdo nevěřil, že z toho uděláš tak skvělou hospodu,“ upřesňoval jsem.
„Ostatně, u vstupu jsou na stěnách fotky, jak to vypadalo. Jak to budovali v podstatě od podlahy. Až tomu dali tuhle formu. Která sice vypadá staře, ale pod omítkou se skrývají nejmodernější aplikace.“
„Fakt?“ rozšířily se Anetě oči údivem. „A vůbec, jak to víš?“ otočila hlavu zpátky ke mně. Usmál jsem se. „Protože jsem jim s tím trochu pomáhal.“
„Že mě to nenapadlo,“ plácla se Aneta do čela. „Proč bys mě vodil někam, kde to pro tebe nic neznamená?“ usmála se.

„Dobrý večer, pane Petře,“ objevila se u našeho stolu starší, ale vkusně oblečená dáma, s dlouhými tmavými vlasy.
„Dobrý večer,“ odpověděl jsem. A pokračoval: „Tak jak se daří? Všechno funguje? Všechno je v pořádku?“
„Jak jinak,“ opáčila paní. „Ale vidím, že jste tu s dámou, tak bych vám chtěla něco nabídnout,“ prohlížela si naše překvapené tváře.
„Že vy jste zapomněl!“ obrátila se ke mně a ruku si dávala před pusu, aby zakryla smích. „Tento týden přece slavíme dvacet let od otevření! A pro tak významné hosty máme připraven program a občerstvení v našem salonku.“
„Ale,“ snažil jsem se omluvit, „my na to nejsme vůbec připraveni. A nevím, jestli je to vůbec vhodné?“
„Pane Petře, nezlobte mě,“ řekla paní káravě. „Víte moc dobře, že bez vás bysme to tu nerozjeli,“ přesvědčovala mě. Paní, která byla vlastně majitelkou nejen domu s restaurací. Ale celého areálu, včetně vyhlášeného minipivovaru.
Aneta se na mě přísně podívala: „Myslím, že bys tam měl jít.“
„Ale vy jste samozřejmě srdečně zvána také,“ obrátila se majitelka k Anetě.

„Tak teda…, tak asi jo," zajíkla se Aneta, „když jinak nedáte. Tak tedy půjdem," rozhodla Aneta.
„On se vám Petr asi nepochlubil, že ne?" obrátila se majitelka na Anetu. „A pardon, já jsem Podruhová, majitelka a provozní téhle hospůdky," podala Anetě ruku. „Pan Petr totiž, se svým kamarádem, nás přesvědčili, že máme z těch ruin postavit repliku, která bude úplně stejná, jako byl dům, který tu původně stál," koukla se na mě.
„Ale," mávl jsem rukou, „to byl jen takovej nápad," řekl jsem.
„Ano. Jenže jiní nás přesvědčovali, že to máme celé zlikvidovat a postavit tady moderní hotel," pokračovala paní Podruhová. „Ale nám se zalíbil nápad tady pana Petra. A tak jsme jim, jemu a jeho kamarádovi, dali nůž na krk," provedla paní Podruhová gesto, jaké ukazují gangsteři ve filmech, a rukou si přejela pod krkem.
Aneta vytřeštila oči. „Cože?"
„Ale ne! Tak jsem to nemyslela," usmála se paní Podruhová, „prostě jsme jim řekli, aby nám udělali za slušnou cenu projekt. A pak, že to promyslíme. A chlapci sedli, a nakreslili nám to. A teď to tady stojí, a lidi si myslí, že to je starý přes sto let."
Aneta se rozesmála. „Ale. Promiňte, že to řeknu," odmlčela se krátce, „ale to je vlastně trochu jako podvod!"
Smála se i paní Podruhová. Ale to už jsme vcházeli do salonku.
„Petře," oslovil mě starší, prošedivělý pán, s dlouhými vlasy, staženými gumičkou do culíku. Na sobě měl šedý, lesklý oblek s proužkem, který mu dodával punc důležitosti.
„Nazdar, Jardo!" obejmul jsem ho. „Jak žiješ, povídej!"
Ale Jardu zaujala víc Aneta. „Nepředstavíš nás?" drbnul do mě a podíval se na Anetu.
„Jasně. Takže, tohle je Aneta," vzal jsem ji za ruku.
„Takže už navždy?" pronesl Jarda.
„Ano," vložila se do toho Aneta. A Jarda nadšením zatleskal.
„A tohle," ukázal jsem na Jardu. „Tohle je ten, který to tu všechno spáchal! A se kterým jsem nakreslil několik baráků. Pan architekt Jarda Pavelec," uvedl jsem ho skoro slavnostně.
Pokračovali jsme v představování a povídali si o minulosti. Až si pro nás došla paní Podruhová: „Mládeži, už nechte těch oficialit, a pojďte mi o sobě něco říct. Pojďte," ukázala ke stolu úplně v rohu, který byl obložen několika tácy s chlebíčky a zákusky.
„Dejte si, co hrdlo ráčí. Ale vy, Petře, mi musíte říct, jak žijete. Jak se vám daří, a prostě všechno. Vždyť jste u nás nebyl už několik let!" konverzovala paní majitelka. S Anetou jsme střídavě vyprávěli o naší práci. Ale i o tom,

jak jsme se seznámili. A jak se Aneta rozhodla zanechat práce, kterou dělala a přejít k práci dispečerky.

Paní majitelka zaujatě naslouchala. A pak to zhodnotila: „To jsem ráda, Petře. Že jste konečně šťastný," mrkla na mě. „A že šťastný jste, to vidím v očích vás obou! Mně neobalamutíte," smála se, „já se vyznám v lidech," odmlčela se a obrátila se na servírku. Pokynula jí, a ta přinesla tři sklenky šampaňského. „Víte co, Petře? Já vám to přeju. I vám, slečno Aneto. Protože," naklonila se k Anetě, a skoro šeptem řekla, „líp jste si vybrat nemohla. S Petrem budete navždy šťastná, věřte mi!" A přiťukla si s námi francouzským šampaňským.

Chvíli jsme tam ještě seděli. Paní majitelka se odebrala k jiným hostům. Na chvíli přišel poklábosit i Jarda. Ale po chvíli už jsme oba cítili, že je čas jít domů. Rozloučili jsme se s paní Podruhovou, majitelkou Obecní restaurace, a odcházeli nočním městem domů. Byl teplý večer, takový ten, kdy člověk nikam nechvátá. Šli jsme pomalu, prohlíželi si souhvězdí na obloze. A pomalu se blížili k domu, kde jsem bydlel.
„Přespíš u mě?" zeptal jsem se jako zrovna zamilovaný nováček.
„No, když mi to dovolíš? Ostatně, vlak mi jede až," podívala se Aneta na hodinky, „za zhruba pět hodin. Takže ti asi nic jiného nezbyde," rozesmála se.
V domě už bylo ticho a klid. A tak jsme beze slov zdolali schodiště až do nejvyššího patra a přitom jsme funěli jako kdybychom se vrátili z nějakého běžeckého závodu. Doma jsme se posadili ke stolu, dali jsme si sklenici vody a Aneta rozvinula debatu.
„Takže ty jsi postavil, nebo nakreslil? Ten barák? A děláš, jako, že se tě to netýká? Víš, jak by to jiný lidi využívali? A ty nic. Ty mě tam pozveš na večeři!" smála se. „A kdyby se tam neobjevila ta majitelka, tak mi ani nic neřekneš!"
Nevěděl jsem, co říct. Nic na obhajobu jsem v mysli nenašel.
„Promiň, Anet," procedil jsem skrz zuby.
„Ale neomlouvej se," přivinula si oběma rukama moji hlavu na prsa. A šeptala: „To je další věc, kterou na tobě obdivuju! Ta tvoje skromnost. Tohle hledám celý život! Mám tě ráda, Petře."
Chvíli jsme si ještě povídali. Vyprávěl jsem, jak jsme nejdřív odváželi suť. Jak jsme potom s Jardou vymýšleli koncepci celé restaurace. A Aneta poslouchala a vyptávala se. A pak jsem už slyšel jen její oddychování. Usnula jako když malé dítě poslouchá pohádku na dobrou noc.

kapitola 20
Tankisté

Vybíral jsem domovní schránku na dopisy. Kromě novin tam byla i obálka s kresbou tanku. Od Tondy Bejvala. Přicházela jednou za rok, už skoro 30 let. Znamenala jediné. Pozvánka na setkání s klukama z vojny. Do jeho rodinné hospůdky. Vystoupal jsem po schodech ke svému bytu, otevřel dveře a položil noviny s obálkou na stůl.
„Jé, co to máš?“ ptala se Aneta. A vzala do ruky obálku.
„Tank?“ divila se.
„Jo, kamarádi z vojny. Zvou mě na sraz.“
„Budete mít sraz? S vojákama?“ zatvářila se nedůvěřivě.
„Scházíme se každej rok. Už hodně dlouho. Byli jsme spolu na vojně, víš?“ řekl jsem.
„A mám tam jít s tebou?“ zeptala se a zastrčila si pramínek vlasů za ucho, jako by chtěla schovat, jak moc ráda by tam šla taky.
„Tohle je pánská jízda, Anet, nikdo tam nechodí s manželkou,“ usmál jsem se. „To by tě asi ani nebavilo. Budem si povídat o armádě, zbraních, o bojových vozidlech. Budem si připomínat historky, co jsme tam zažili,“ vysvětloval jsem.

Podívala se na mě. Jako by nechápala, proč chci jít někam bez ní. Ale nic neřekla. Jen mlčky dojídala rohlík.
„Nezlob se,“ pokoušel jsem se o smířčí tón. „Hrozně rád bych tě tam vzal. Ale tohle je trochu jiný. Je to taková vzpomínka, jak jsme byli na vojně. Taky jsme tam byli sami. Nikdo tam neměl s sebou žádnou přítelkyni. A když se sejdem, je to parta starých bláznů, co spolu kdysi seděli v tanku.“
Chvíli přemýšlela. Pak ke mně otočila hlavu a řekla: „Aha. Vy jste taková ta parta. Jako když jdem s holkama na kafe,“ usmála se.
„Vlastně jo,“ odpověděl jsem.
„Tak dobře. To jeď,“ řekla. „Ale pak mi jednu historku budeš taky vyprávět.“

Hospoda U Bejvala sídlila v objektu na kraji města, tam, kde ulice končily a přecházely do polních cest. A kde byla konečná s točnou trolejbusů. Byl začátek prosince, mrzlo až praštělo, ale uvnitř hospody bylo teplo. V krbu hořel oheň a dříví v něm hlasitě praskalo. Servírka u pípy čepovala dobré pivo z místního pivovaru. V blízké peci se pekla žebra. Hlídala je, aby byla dobře propečená, s křupavou kůrčičkou. Připravené porce potom roznášela

ke stolům na prkénku, s krajíci čerstvého chleba v ošatce, nastrouhaným pálivým křenem a hořčicí. Byla to lahůdka a mnoho návštěvníků sem chodilo právě kvůli tomu.
Přišel jsem jako druhý. U stolu už seděl Jirka Housák, pořád hubený jak proutek, zato ale s velkým knírem, který mu za ty roky pořádně zhoustl. Na sobě, jak bylo jeho dlouholetým zvykem, měl oblečený maskáčový komplet. Jako by z té vojny nikdy neodešel.
„Nazdar, Petře!“ vstal, plácnul mě po rameni. Pozdravili jsme se zaháknutými palci. Tak jak jsme to dělávali už za doby povinné vojenské služby.
„Ty jsi zase šedivější než minule.“
„A ty jsi pořád to samý vyžle. Jak to děláš? Mně se zdá, že pořád přibírám, koukni,“ nadzvednul jsem svetr a ukázal mu břicho.
Za chvíli dorazil Tonda Bejval, majitel hospody a organizátor. Ten den tam byl ale jako host. Na sobě vytahané džíny, světle žluté triko a koženou vestu, která už toho měla hodně za sebou. Po něm přišel v hnědých manšestrákách a tmavé kostkované košili Pepík Kudláček, nejstarší z nás, s brýlemi tlustými jako dno pivní láhve. A jako poslední přiběhl Fanouš Sedlák, celý udýchaný, že ho zase zradilo auto. V montérkových lacláčích, jako by zrovna odešel z dílny. Byl to jeho styl a zvykli jsme si na to.

Seděli jsme blízko krbu. Pivo, žebra a ta zvláštní pohoda, která panuje jenom když je člověk mezi lidmi, se kterými se zná tak dlouho, že si nemusí navzájem nic vysvětlovat.
„Tak co kluci, máte něco novýho?“ vyzvídal Tonda Bejval.
„Co by bylo, furt stejný. Vždyť to znáš,“ odpovídal Fanouš.
„A co ty, Petře? Ještě tě žádná neklofla?“ smál se Pepík Kudláček.
„Hele, já myslím, že jo. Koukněte, jak má vyžehlenou košili,“ pátravě si mě prohlížel Jirka Housák.
„Tak povídej, dědku,“ rýpal do mě Tonda Bejval.
„Ještě nejni pořádně o čem mluvit,“ zalhal jsem. Nechtěl jsem o Anetě ten den mluvit.
„No, jak myslíš,“ vložil se do hovoru starostlivě Fanouš Sedlák, „my to s tebou myslíme dobře. Že jo, kluci,“ rozesmál se.
„Člověk nemá bejt sám. Tak třeba příště řekneš víc,“ uzavřel to Tonda Bejval a zvedl půllitr k tomu, abychom si ťukli a připili. Na mládí a na vojnu. Jak jinak.
„Hele, pamatujete si, jak Petr přitáh ty kazety?“ zavzpomínal Jirka Housák.
„Jaký kazety?“ nechápal Fanouš Sedlák, i když jsme o tom mluvili určitě aspoň desetkrát.

„No přece, jak Petr přivez tu kazetu Sandry," smál se Pepík Kudláček. „A lampasáci z toho šíleli."
„A neměl jen Sandru. Přece přivez i Black Sabbath, Iron Maiden, Helloween," ozval se Jirka Housák.
„No jo," přikývl jsem. „Měl jsem známýho, kterej to tahal ze západu, načerno samozřejmě. Co jsme mu s klukama řekli, to propašoval. LP desky! Tak jsem si to nahrával na kazety. A první večer jsem to na cimře pustil."
„A lampasáci, jak vlítli dovnitř jak divá zvěř," doplnil Tonda Bejval. „Pamatuju si, jak jeden z nich řval, co to pouštíš za buržoazní braky."
„Jo. A pak mi ty kazety sebrali," posmutněl jsem. „Jenže jsem napsal bráchovi. Netušili totiž, gumy lampasácký, že mám doma originály. A za tejden mi brácha přivez další kopie."
Kluci se rozesmáli.
„A pak tě zavřeli do basy," připomněl Jirka Housák.
„To jo. Ale jenom na dva dny. Protože pak jim ve fabrice, v té zetťéesce, kam jsme tajně chodili pro pivo, zapad buldozer a potřebovali ho vytáhnout. No, a kdo jezdil s vyprošťovákem? No jen Petr Bílý!" ukázal jsem se smíchem na sebe. Smál jsem se a kluci se mnou. „Tak mě museli zase pustit."
„A ten major, jak tě chránil," přidal se Fanouš Sedlák. „Jak se jmenoval? Já to vždycky zapomenu."
„Jo, ty myslíš Maňáka," vzpomněl jsem si. „Hele, ten byl dobrej. Přišel za mnou, jestli bych zvládnul naložit ty velký kádě s odpadkama, jak byly za kuchyní. ‚Proč ne,' řek jsem mu. A pak jsme se domluvili, že mi vždycky řekne a budu vozit ty zbytky z kuchyně jedný paní do vedlejší vsi. Krmila tím prasata, který pak armáda od ní brávala. A byly z toho pokaždý hody. Pamatujete?"
„A jezdil s tebou v tanku," dodal Pepík Kudláček.
„Furt říkal, že jezdím na pohodu," usmíval jsem se, „sednul si na sedačku velitele, občas kouknul ven, ale pak už tam jen podřimoval, čelem opřenej o periskop."
„Tak popojedem, ať tu nejsme jak u Suchánků," zvedl Tonda Bejval půllitr a znovu jsme si ťukli. Pivo mělo říz a příjemně chladilo po ostrém křenu.
„Ty vole, a přitom jsme do tý vesnice jezdili s tankem po normální silnici, chápeš? Jenom proto, že jsem měl na Harapáku zahrádku a jeřáb na ty kádě," doplnil jsem hlasitě.
„To musela bejt podívaná," zasmál se Fanouš Sedlák.
„Proč jste vlastně říkali tomu vyprošťováku Harapák?" přemýšlel nahlas Jirka Housák.

„Hele, to pořádně nevím. Ale kluk, kterej s nim jezdil přede mnou, byl na cvičení v Maďarsku a tam ho prej tak někdo z místních pojmenoval. Kdoví, kde je mu konec," nostalgicky jsem vzpomínal.
„Prej jsi to jméno někam dovnitř napsal," připomínal Tonda Bejval.
„Jo, dozadu. Nad bufík. Tak aby to nebylo vidět zvenku. Ale major Maňák na to jednou přišel. A ptal se: ‚Čo to tam máš napísané, Peter?' Tak jsem mu to vysvětlil. A on se divil, proč tam nemám nalepený nahý holky," smál jsem se. A se mnou všichni ostatní. „Ale když se dozvěděl, že mi dali basu, tak vlítnul na rotu a řval na toho našeho velitele: ‚Ty kokot pošťácký, ty ma něser! Peter je moj vodič a na tého mi šahať nebuděš. Lebo ti takú trepněm, že buděš zuby počítať!'" doplnil jsem.
Servírka donesla další rundu piva. Jirka Housák se naklonil dopředu.
„Ale nejlepší byl ten podplukovník Košťal," řekl. „Vyprávěj to, Petře."
„Vždyť to znáte líp než já," bránil jsem se.
„No, a právě proto to chcem slyšet znovu od tebe," smál se Tonda Bejval.

Tak jsem vyprávěl. Jak mě poslali do poddůstojnické školy. Kde jsem se naučil ovládat vyprošťovací tank, obrovský kolos, ke kterému jsem zpočátku neměl vůbec důvěru. Ale technika mě zajímala. A tak jsem se poctivě naučil všechno, do posledního šroubku. A jak si mě potom podplukovník Košťal všiml a rozhodl, že na závěrečné přehlídce budu řídit první tank v koloně, a on že pojede se mnou ve věži.
„Jenže mi nikdo neřek, že to nebude s mým Harapákem," řekl jsem. „Zjistil jsem to, až když jsem ho v parku vozidel marně hledal. Místo něj tam stál ten bojovej, s laufem!"
„Já vás tak poslouchám," objevila se najednou servírka, „a vždycky mi vrtalo hlavou, co to je ten lauf, jak o něm mluvíte?"
Koukli jsme na sebe. A smíchem jsme skoro zbořili hospodu.
„Víš, Mařko, to je ta hlaveň. Jak jí má tank nahoře. A střílí z ní granáty," vysvětloval jí Tonda Bejval.
„Aha," zastyděla se servírka a odešla pomalu zpátky. Ke své pípě, kde se cítila nejlépe.
Jirka Housák potom pokračoval: „A podplukovník Košťal na to koukal a povídal," napodobil jeho hlas se slovenským přízvukem, jako přes kopírák: „Ty Bilý, ty ma nějeb!"
Všichni jsme opět propukli ve smích, protože, i když jsme to slyšeli aspoň stokrát, pokaždé to sedlo.
„Řek jsem mu, že jsem s laufem nikdy nejezdil," vysvětloval jsem. „A on na to: ‚Ty ma něser! Ak něpojděš ako s Harapákom, tak pojděš na tri mesiace do basy!'"
„A tak jsi vyjel," pobízel mě Pepík Kudláček.

„Vyjel. Ale celou dobu jsem dával pozor na ten lauf. Abych o nic nezavadil. Jenže! Jak jsem furt na něj čuměl, tak jsem si nevšim louže před chodníkem. A ta byla pořádná! Stálo tam několik lidí, kluci, holky. Vjel jsem tam plnou rychlostí.“
„A pocákals ty holky od hlavy k patě,“ dokončil Tonda Bejval, s půllitrem piva u rtů, jako by tam stál taky.
„Když jsme se vrátili do kasáren, tak Košťal vylez z velitelskýho poklopu,“ popisoval jsem, „a spokojeně povídal: ‚Však to išlo, čo?‘ Ale pak zvážněl a vyčítavě říkal: ‚Kurva, ale tie slečinky, to boli moje dcéry! Ty pojděš fakt do basy, ty chumaj. Ako to vysvetlim doma, čo?‘“
„A sednul si na tank a ztřískal se do němoty,“ zavzpomínal Fanouš Sedlák.
„Jak hovado,“ dodal jsem. „Měl v kapse placatici a celou jí naráz vypil. Ale do basy jsem nakonec nešel.“
Chvíli jsme se jen smáli a přiťukávali si.
„Hele, a ten granát,“ ozval se najednou Pepík Kudláček, tišeji, jako by to byla vážnější historka. „Na toho kapitána Šimůnku, na toho si dobře pamatuju.“
„Na to se nedá zapomenout,“ přidal se Jirka Housák.
„Ten technik pluku přes zbraně, kterej ničemu nerozuměl,“ vysvětloval jsem Fanoušovi Sedlákovi, i když ho znal taky. „Jak měl nohy hodně do iks, takže ho nikdo nenutil pochodovat. To byla směšná figurka. A ostatní lampasáci se mu posmívali a styděli se za něj.“
„Jo, až do tý chvíle, kdy zjistil, že mu chyběl v muničním skladě jeden granát,“ pokračoval Pepík Kudláček. „To byl průšvih jak Brno.“
„Jak chodil po rotě a řval,“ zasmál se Jirka Housák: „Tak čo? Kdo ho mátě pod vankúšom! Priznajtě sa, lebo pojdětě všeci do basy!“
„A vyhnal nás před barák,“ přidal se Tonda Bejval, „a nechal nás přehrabat celou horu uhlí.“
„Hele, ale jak si pak sundal to sako a hrabal s náma,“ smál jsem se. „A přitom si furt pro sebe povídal: ‚Ani takú malú kopku uhlia nevedia prehrabať. Ale ak mi ten granát vybuchně v ruke, tak to budú mať všeci po píči!‘“
„A my jsme se museli smát, jak tam hrabal. Jak smyslů zbavenej,“ dodal Fanouš Sedlák, „a vůbec mu nedošlo, že kdyby to opravdu bouchlo, tak bysme letěli všichni.“
„A druhej den si to přepočítal znova,“ uzavřel jsem. „A žádnej granát mu nechyběl.“

Bylo už pozdě, oheň v krbu dohoříval na červené uhlíky, a na prkénkách zbyly už jenom drobky. Servírka odnesla poslední prázdné sklenice. V hospodě už nikdo, kromě nás, nebyl. Bylo na čase jít domů. Zvedli jsme

se od stolu, pomalu, jak už to ve zralejším věku bývá. Před hospodou, v mrazivém vzduchu, jsme se loučili. Ne obyčejným podáním ruky. Zaháknuli jsme se navzájem palci, tak jako při příchodu. Jak jsme byli zvyklí dlouhá léta.
„Tak zas za rok, kluci," pobízel nás Jirka Housák.
„Ať jsme zdraví," přidal se Tonda Bejval.
„A ať je nás zase pět," dodal Pepík Kudláček tišeji. Nikdo na to nic neřekl. Bývaly roky, kdy jsme se do hospody skoro nevešli.

Jel jsem domů trolejbusem tichou nocí a přemýšlel. O tom, jak se naše parta za ty roky zmenšila, a přitom pořád drží pohromadě, jako by se čas nás všech nějak bál dotknout.
Aneta na mě čekala, schoulená v křesle s knihou.
„Tak jak bylo?" zeptala se, jakmile jsem si sundal bundu.
„Dobře bylo," usmál jsem se. „Zasedli jsme, dali si žebra, pivo, a probírali historky, který už umíme všichni nazpaměť."
„A tu jednu, cos mi slíbil?" připomněla.
Přisedl jsem si k ní na opěradlo křesla a začal vyprávět o podplukovníkovi Košťalovi, o hlavni tanku a o louži plné vody. A o tom, jak jsem šel místo do basy domů. Aneta se smála a držela se mě za paži.
„Jsem vlastně ráda, že jsi tam byl," řekla, když jsem domluvil. „Vidím, jak moc ti na nich záleží."
„Bejvávalo nás víc," řekl jsem tiše. „Ale pořád jsme parta."

Díl čtvrtý
Monika

kapitola 21
Utíkej

Monika běžela pořád dál. Neslyšela nic než vlastní dech a šustění větví, které jí šlehaly do tváře. Každý další nádech pálil. Jako by jí někdo uvnitř hrudi zapaloval malé ohníčky. Celé tělo se jí třáslo.
Za ní se ozývaly kroky. Pomalé. Ale jisté. Takové, které patří někomu, kdo ví, že ji dřív nebo později dožene.
„Nesmím se zastavit," špitala sama sobě.
Les byl tmavý a vlhký. Kořeny se jí pletly pod nohama, větve jí chytaly vlasy. Ale běžela dál.
A pak uslyšela hlas: „Stůj. Proboha stůj."
Nebyl to křik. Nepřikazoval. Spíš to znělo prosebně. Jako by ten hlas nechtěl ublížit. Jen zastavit něco, co se už nedalo vzít zpátky.
Monika běžela ještě rychleji. Srdce jí bušilo tak silně, až měla pocit, že jí vyskočí z hrudi.
Před sebou zahlédla světlejší místo. Mýtinu. A za ní starou cestu.
„Ještě kousek…"

Vyřítila se z hustého porostu. A v tu chvíli zakopla o kámen skrytý v trávě. Upadla do tůně. Tvrdě, bez možnosti se o cokoliv zachytit. Další kámen. Tentokrát se do něj praštila hlavou. Vzduch jí vyrazil z plic. Snažila se zvednout, ale kolena ji neposlouchala. Ruce měla od hlíny, prsty se jí třásly. Znovu se pokusila vstát. Nešlo to. Nohy ji zrazovaly.
Kroky za ní se zastavily jen pár metrů od ní.
„Prosím," zasténala.
Někdo k ní došel. Mužská postava. Vysoká. Zavalitá. Pomalu šel k Monice. Jako by se bál, že ji vyděsí ještě víc.
Jeho ruce ji popadly v podpaží. Lehce. Ale silně. A tahal ji z tůňky ven. Potom ji zvedl. Jako by to byla nejlehčí věc na světě. Musel to udělat. Neměl už na výběr. Přitom si tiše, jako by jen pro sebe, skoro zlomeně, šeptal: „Já… nechtěl jsem, aby to takhle dopadlo."

Monika se nebránila. Neměla už sílu. A pochopila, že už neuteče.
Po chvíli se pokusila od něj odtáhnout. Ale tělo ji neposlouchalo. Chlap ji nesl přehozenou přes rameno. Jako by to byl pytel s obilím.
„Musím tě odnést," zašeptal.
Les kolem nich byl tichý. Jen vítr občas zafoukal mezi větvemi a voda v potoce dole pod svahem zabublala.

Chlap ji nesl pomalu. Každý krok byl těžší než ten předchozí. Monika už neříkala nic. Jen dýchala. Krátce, přerývaně, jako by se snažila udržet vědomí.

Když došel k mlýnu, zastavil se. Stará ruina se tyčila mezi stromy. Jako kostra něčeho, co kdysi žilo. Mlýn působil, jako by čekal.
Chlap se nadechl. Položil Moniku do trávy u zdi. Opatrně. Jako by se bál, že by jí mohl ublížit ještě víc.
„Promiň," řekl. Slovo, které nic neřešilo. Slovo, které přišlo už příliš pozdě.
Monika se pohnula. Jen nepatrně. Oči měla pootevřené, ale nesoustředěné. Jako by už neviděla to, co je před ní, ale něco daleko za tím.

Chlap si klekl vedle ní. Ruce se mu třásly. Nevěděl, co dělat. Nevěděl, jak to zastavit. Nevěděl, jak to vrátit.
„Já… já jsem to nechtěl," chytil se za hlavu. Tentokrát to řekl ještě tišeji. Jako by se bál, že ho les uslyší.
Monika se nadechla. Krátce. Pak znovu. A pak, pak už nic.
Chlap zůstal klečet. Dlouho. Tak dlouho, až se začalo stmívat. Vítr zesílil. Listí se pohnulo. Potok dole pod svahem šuměl dál. Jako by se nic nestalo. A starý mlýn mlčel.

kapitola 22
Čtvero ročních dob

U starého mlýna bylo ticho. Takové to ticho, které není prázdné, ale plné drobných zvuků, které člověk slyší jen tehdy, když se zastaví.
Vítr se opíral do trávy. Potok dole pod svahem šuměl pořád stejně. A mezi stromy se občas ozvalo zapraskání větve. To když přes ni přeběhla kuna nebo srnka.
Náhon pod mlýnem byl zavalený bahnem. Tak samozřejmě, jako by tam nikdy nic jiného nebylo. O Monice nikdo nevěděl. Nikdo ji tam nehledal. Nikoho ani nenapadlo, že její tělo je zrovna tam.

Nejdříve přišla zima. Listí ze stromů opadalo už na podzim. A mráz sevřel povrch vodnatého bahna v tvrdou, popraskanou kůru. Mlýn vypadal ještě víc jako stará kostra. Pozůstatek něčeho, kde už dávno nebyl život. Sníh přikryl jeho pozůstatky jako tenká vrstva zapomnění.
Potom přišlo jaro. Sníh roztál a voda stékala po kamenech. Mech se zazelenal, tráva se snažila prorůst všude, kde to bylo možné. I v bahně se uchytilo několik stvolů.
Zvířata se tomu místu vyhýbala. Neměla strach, ale instinkt jim nedovolil jít blíž. Jen liška se jednou opatrně přiblížila. Čichala chvíli u země a zase odběhla.
Léto bylo nejtišší. Teplo, hmyz, šumění listů. Čas se táhl.

Stále častěji přicházely roky, kdy panovala velká sucha. A bahno se postupně měnilo v suchý prach. I tělo, ukryté pod ním, se pomalu měnilo. Tak jak to dokážou jen přírodní živly, jak se život pomalu přeměňuje. Z prachu jsme povstali, v prach se obrátíme. Léta plynula. Přešlo několik jar, několik zim, střídání počasí. Rok za rokem. Tak, jak to v přírodě funguje. Lidé už dávno na Moniku zapomněli.
Jednou přišla velká bouře. A s ní náhlé přívalové deště.

Silný liják se opřel do svahu. Voda tekla proudem, hledala cestu tam, kde jí příroda kladla nejmenší odpor. Rozmočila ztvrdlé pozůstatky bahna, propláchla skuliny, brala s sebou hlínu, kamínky, větve. A postupně uvolnila to, co v tom místě leželo celé roky skryté.
Velké kosti se objevily jako první. Bílé, hladké, vyplavené na denní světlo. Očištěné deštěm a větrem. Lebka ležela ve zbytcích bahna nakřivo, opřená o kámen. Prudký proud vody ji vzal s sebou. Neodnesl ji daleko. Jen několik metrů.

Zakutálela se skrz trávu, překulila se přes kořen, dolů, až k potoku. V korytě se zastavila. Napůl ponořená ve vodě, napůl nad vodou. Jako by čekala.
Les si bral, co mu tam někdo zanechal. Pomalu. Beze spěchu. Bez úmyslu.

Jednou na podzim, kdy vzduch byl vlhký, listí už napůl spadlé a les voněl hlínou, se vydal do lesa houbař. Muž kolem padesátky. Pes se držel u jeho nohy. Šli spolu po staré cestě podél potoka. Vyvenčit psa a vyčistit si hlavu po dlouhé hádce s manželkou. Tady dal psovi volno. Jako vždy. Sem už lidi chodili hodně málo, a lesní zvěř byla ostražitá a schovaná.
Pes odběhl k vodě. Zastavil se. Zvedl hlavu. Zavětřil. A začal štěkat.
„No tak, nech toho, Azore," zabručel muž a šel se podívat, co pes zase objevil.
Když přišel blíž, ztuhl. Vyčnívalo to z vody jen napůl, zbytek byl ve vodě. Bílé. Hladké. Očištěné časem. Když se koukl pořádně, málem ztratil dech. Muž ztuhl. Strach neměl. Spíš divný pocit. Který má člověk, když objeví něco, co tam být nemá.
Chvíli tam jen stál. Potom vytáhl telefon.
„Dobrý den… našel jsem v lese lebku. Ano, myslím, že ano. Myslím, že je lidská. V potoce, pod starým mlýnem."
Pes mezitím chodil kolem, čichal, ale blíž do potoka nešel. Instinkt.
Muž ustoupil o pár kroků. Nechtěl nic pokazit. Tušil, že se nemá raději ničeho dotýkat. Jen čekat, až přijede policejní auto.
Les kolem byl tichý. Potok šuměl dál. A lebka ležela v potoce, jako by tam patřila.

kapitola 23
Zdislava

Hlídka dorazila k potoku za necelou půlhodinu. Starší policistka vystoupila první, mladý policista ji následoval. Houbař je dovedl k místu nálezu, ale držel se opodál. Pes seděl u jeho nohy, tichý, jako by chápal, že teď už nejde o žádnou jeho hru.
„Tady," řekl houbař a ukázal k vodě.
Policistka přikývla. Přistoupila k potoku jen tak, aby viděla. Nepřibližovala se víc, než bylo nutné.
„Jo… to vypadá na lidskou," řekla klidně.
„Myslíš, že to je ta Zdislava?" otočila se k mladému kolegovi.
„Hele, nevím… ale mohla by to být klidně ona," přemýšlel.
Mezitím vytáhl policejní pásku a začal vymezovat prostor kolem potoka. Tak, aby tam nikdo nešlapal, nic neposunul, nic nepoškodil.
„Zavolej kriminálku, poručíka Javora, a technika," řekla policistka. „Tohle se musí prozkoumat."
Mladý policista kývl a odešel pár kroků stranou. U potoka nebyl zrovna nejlepší signál.
Policistka si mezitím zapisovala základní údaje: čas, místo, jméno nálezce, stručný popis situace. Občas se podívala směrem k lebce, ale pásku už nepřekročila.
„Nedotýkal jste se toho?" ujišťovala se.
„Ne. Jen jsem zavolal psa zpátky."
„Dobře."
Za dvacet minut přijelo další auto. Technik. Muž kolem čtyřicítky, tichý, soustředěný. Vzal kufr, rukavice, foťák.
„Tak kde to máme?" zeptal se.
Policistka ukázala k potoku. Technik přikývl, natáhl si zkušeně jednorázové rukavice a šel k vodě. Fotil. Z různých úhlů. Zblízka i z dálky. Pak si klekl, aby viděl, jak lebka leží.
„Je to starší nález," řekl po chvíli. „Nebude to nic čerstvého. Volali jste kriminálku?"
Policistka přikývla. „Myslíš, že by to mohla být ta Zdislava?" zeptala se znovu.
Technik pokrčil rameny. „Možná. Je to tady kousek. A lidi sem asi chodí. Mohl ji sem taky někdo pohodit. Zbavit se jí, když slyšel v rádiu, že jí hledáme. Ale jestli je to svatá Zdislava, to musí posoudit až odborníci."
Za několik dalších minut přijelo auto kriminálky. Dva muži a jedna žena. Sledovali práci technika.

„To vy jste to našel?“ otočil se kriminalista k houbaři.
„Ano, já. Tedy, vlastně můj pes. On pořád něco vyhrabává, ale spíš jsou to zbytky zdechlin. Tohle…,“ odmlčel se: „Tohle mě teda překvapilo.“
„To je v pořádku,“ uklidňoval ho kriminalista, „udělal jste všechno, co je vaše povinnost.“
Zvědavá policistka z hlídky se naklonila k jednomu z kriminalistů: „Pepíku, myslíš, že by to mohla být ta Zdislava?“
„Hele, víš moc dobře, jak jsme ji dlouho hledali,“ vložila se do jejich řeči druhá kriminalistka, „To bude ona.“
„Jo, budeme to brát jako podezření na trestný čin. Zatím. Ale jestli je to Zdislava, to musí říct jiní machři,“ ukončil jejich dohadování šéf kriminálky, který se na místo dostavil taky.
Technik mezitím dokončil dokumentaci. Lebku opatrně zvedl z potoka. Voda z ní stekla zpátky dolů. Uložil ji do přepravního boxu, pečlivě ho zavřel a odnesl do auta.
Když technik odjel, šéf kriminálky se obrátil k hlídce: „Můžete to tu zlikvidovat. Tady už nic nemáme.“
Houbař podepsal krátký záznam. A pes se znovu rozběhl po cestě, jako by se nic nestalo.
Když auta odjela, les se znovu uklidnil. Potok šuměl dál. Vítr se opřel do větví. Starý mlýn mlčel.
A les se pomalu vrátil do svého ticha.

kapitola 24
Vávra

Vávra byl chlap z ošuntělého domu na konci ulice. O zahradu se nestaral, takže si ji les bral zpátky. Nenáviděl zvířata. Byl přesvědčený, že kvůli kočkám přišel o manželku i o děti.

Protože chtěl zaopatřit rodinu, našel si práci v daleké cizině. Nechal se najmout na těžařskou plošinu. Život tam byl krušný. Všude okolo jen moře a jednou za čas u plošiny kotvící zásobovací loď, která vozila poštu i nové dělníky. Na druhou stranu byla ta práce tak vysoce finančně oceněna, že Vávra vozil domů tolik peněz jako nikdy dřív.

Jednou při návratu domů měl už během cesty divnou předtuchu. A když přicházel ke svému domu, bylo mu divné, že všechna okna jsou zavřená. Přesto, že manželka měla ráda čerstvý vzduch a vždy bylo aspoň jedno okno otevřené. Tentokrát ne. A pak, když odemkl domovní dveře, praštil ho přes nos tak silný zápach, že musel poodstoupit. Pak si natáhl triko na obličej až přes nos. Vstoupil dovnitř, a pak to uviděl. Manželka ležela na zemi bez známky života. Kolem těla leželo líně několik koček.
„Bestie!“ rozmáchl se Vávra a hodil mezi ně hrnek, který mu přišel pod ruku. Kočky se rozutekly po celém domě, některé vběhly otevřenými dveřmi do dětského pokoje.
To, co uviděl, když tam vstoupil, mu podlomilo nohy. Obě děti ležely na posteli. Jako by spaly. Ale v podivně zkroucených polohách. Všude okolo plno zvratků. A kočky. Jejichž do široka rozšířené zorničky čekaly, kdy přijde útok a jak potom co nejrychleji zmizet.

Později mu oznámili, že to byla nehoda. Že všichni snědli něco, co jim způsobilo hrozné bolesti a následně smrt.
Jenže Vávra to nikdy nepřijal. Byl si jistý, že manželka znala všechny lesní plodiny lépe, než kdejaký bylinkář. A zanevřel na svět. Na svět, který kolem něj začal našlapávat tiše, po špičkách.
Jen děti, kterých bylo v ulici vždy plno, se tajně přibližovaly k domu, aby vzápětí vykoukly a pokřikovaly naučené říkadlo: „Vávro, Vávro, Vávroši, rodinu máš na kaši!“ Několikrát to zopakovaly, a když se otevřely dveře a v nich se objevil rozzlobený Vávra s rozcuchanými vlasy, ozýval se celou ulicí jejich smích a vřískot, a pak prchaly rychle pryč, do bezpečí.
Vávru to rozčilovalo. A pokaždé se v něm srdce sevřelo. A svíralo se čím dál víc. Už nikdy se neuvolnilo.

Byl vyučený elektrikář. Což se mu v životě často hodilo. I na plošině, daleko od domova, ve vodách nekonečného oceánu, využíval své znalosti. Ostatní členové posádky ho respektovali a věděli, že nebýt Vávry, museli by přečkávat zimu na plošině kolikrát jen zabalení do mnoha vrstev oblečení. Díky němu měli vždy teplo a výpadky elektřiny byly rychle opravené.
Jenže plošina byla daleko. Vlastně už ani neplánoval se tam vrátit. Měl na účtu v bance uloženu hodně velkou částku. A chtěl být už víc doma. Neměl tušení, že se s rodinou nikdy více neuvidí.

Při bloumání lesem objevil starý transformátor. Sice už dávno nebyl v provozu a obrůstal ho mech. Ale byl to jeho svět. Svět pojistek a spínačů, usměrňovačů a baterií. A bylo tam ticho. Ticho, ve kterém Vávra zase ožil. Když poprvé vnikl dovnitř, našel tam stůl a židli. A v šuplíku plno schémat elektrických zapojení. Zabral se do toho, a zjistil, že mu to dodává víc klidu, než když doma neustále odháněl dotěrné kočky.
Od té doby chodil do lesa každý den. Nejraději by tam byl pořád. Ale večer bylo ve staré betonové budově tak chladno, že se radši přesouval do tepla svého domu.

Jednou, když prohlížel schémata a přemýšlel, od čeho byla, zaslechl z lesa zvláštní zvuk. Nejdříve si myslel, že to nějaké zvíře prochází okolo. Ale uvědomil si, že zvířata chodila tišeji. A opatrněji. Pak ji uviděl: malou hubenou holku, s dlouhým copem černých, lesklých vlasů. Která se ničeho nebála. Ani lesa. Ani tmy. A ani jeho.
Viděl ji několikrát. Jak běhá bezstarostně mezi tůněmi. Jak se rozpustile směje. Jak se schovává těm dalším dvěma. Větší dívka, už skoro v pubertě, byla za ni zřejmě odpovědná a pořád ji napomínala. Měla o ni strach. Ale ten kluk, nakrátko ostříhaný, pihatý, ten tu malou holku obdivoval.
Jednou objevila i jeho trafostanici. Najednou stála mezi dveřmi. A viděla víc, než by kdokoli měl. Vávra zpanikařil. A přemýšlel, jak ji odehnat. Vystrašit. Poslat jinam. A tak začal vyrábět destičky. Vyřezával je z prkýnek a kreslil na ně symboly. Zavěšoval je na provázky. Aby děti zavedl jinam. Jen ne k transformátoru. Ten byl jeho!
Myslel si, že děti odradí. Ale ta malá holka se nebála. Byla jiná. A dobrodružství ji lákalo. A tak šla dál. Až jednou zašla příliš daleko. A Vávra ji chtěl zastavit. Rozběhl se za ní. Chtěl jí vysvětlit, že tam dál už jsou jen bažiny. Aby tam už nechodila. Chtěl jí říct, že to byla hra. Ale že hra už skončila.

„Stůj,“ polohlasem na ni křiknul. Nechtěl ji vylekat. Ale ona se ohlédla a přidala do kroku. Vávra chvátal za ní. Snažil se ji dohonit. A zastavit. Jenže už neměl tolik sil. A pak. Zakopla. A spadla do tůňky. Padla tam jako starý ztrouchnivělý strom. A praštila se. O kámen, skrytý ve vodě.
Vávra přiběhl k tůňce: „To ne! To ne! Tohle jsem nechtěl!“ byl hrůzou bez sebe.
Popadl ji a tahal z tůně ven. Hodil si ji přes rameno jako pytel obilí a běžel ke starému mlýnu. Kam nechodil skoro nikdo. Běžel nejrychleji, jak mohl. Pak ji, celý udýchaný, položil opatrně na zem. Na mech, který rostl všude okolo. Ale potom si všiml, jak se jí z hlavy řinul proud krve. Vávra si strhnul triko a snažil se krev zastavit. Doufal. Modlil se. Ale Monika se už neprobrala. Nepřemýšlel dlouho. Jenom věděl, že ji tady nesmí nikdo objevit. Pod mlýnem byl starý náhon. Byl za ta léta zanesený bahnem. Rukama začal hrabat jako pes. A když už byla jáma dost hluboká, bezvládné tělo do ní zatáhl. A vyhrabané bahno zase nahrnul zpátky. Až ji bahnem zakryl celou.
Tehdy Vávra pochopil, že její rozpustilý smích už nikdy neuslyší.

kapitola 25
Potok

„Petře! Rychle, pojď sem!“ volala Aneta z kuchyně.
Když jsem přiběhl, ukazovala na rádio. Všiml jsem si úzkosti v její tváři.
„…a našli lebku. O jejím původu se podle vyjádření policie jen spekuluje. Jedna skupina historiků se ovšem domnívá, že se jedná o pohřešovanou lebku svaté Zdislavy, která byla nedávno odcizena z baziliky na Liberecku,“ četla zprávy hlasatelka. Skončila a v rádiu zněla nějaká písnička.
V kuchyni bylo ale ticho.
„Hm, nějaká lebka,“ pokrčil jsem rameny.
„Jenže se našla u nás,“ zalily se jí oči slzami. „Tam, u těch starých mlýnů,“ vysvětlovala Aneta.
„Aha. To tam povídali?“
„Jo, říkali to tam. Než jsi přišel,“ smutně dosvědčovala Aneta.
„Moc nechápu,“ přiznal jsem se.
„Co když,“ lapala po dechu, „co když je to Monika?“ přemýšlela Aneta nahlas.
„Cože?“ divil jsem se.
„No… jak jsem ti o ní vyprávěla.“
„Jo, vzpomínám si. A co teď?“ podíval jsem se Anetě do očí. A odpověď jsem znal dřív, než ji vyřkla.
„Půjdem na policii?“ napadlo mě.
„Ne, na policii ne,“ rozklepala se.
Přivinul jsem si ji k sobě a cítil jsem, jak se třese a s pláčem říká: „Já to vím. Já vím, že to je Monika! Musím to tam vidět,“ rozplakala se a přitiskla se ke mně. Slíbil jsem, že tam zajedeme hned ráno.

Když jsme sjeli z dálnice na okresní cestu, Aneta ztichla. Po chvíli jen řekla: „Tady vlevo.“ Odbočili jsme na lesní cestu. Která ale po několika stech metrech končila skrytým paloukem mezi stromy. Zastavil jsem.
„Kam teď?“ otočil jsem se na ni. Aneta měla mokré tváře. Pohladil jsem ji a prstem opatrně stíral zbytky slz. Byla ticho. Jen koukala do lesa. Když jsme vystoupili, všiml jsem si, že všude okolo je terén rozježděný. ‚Asi policie,‘ napadlo mě. Ale žádné stopy kol nevedly dál do lesa. Odtud museli všichni pěšky. Stejně jako my.
„Vypadá to tu už úplně jinak,“ rozmluvila se Aneta, „stromy vyrostly, keře jsou větší, pěšina zmizela.“

Chvíli se rozhlížela. A pak si vzpomněla: „Ale potok je pořád stejný. Trochu zarostlejší. Ale podle něj už vím, kam jít.“
Místy, kterými jsme šli, nešel nikdo před námi. Policisté zřejmě zvolili jinou trasu. Stejně tak houbař. Ale bylo vidět, že občas tudy někdo jít musel. Větve nezasahovaly do míst, kudy pěšina dřív vedla, keře rostly v uctivé vzdálenosti. Objevil se malý palouček.
„Tady jsme si hrávaly,“ vzpomínala Aneta.
„A tam, za těmi stromy,“ ukazovala napřaženou rukou, „tam je první mlýn… a tůně,“ koukala do lesa.
Vzduch v lese byl chladnější, ale čistý. Voněl jehličím. Vlhkostí. V lese bylo ticho. Už ani nebyly slyšet zvuky aut ze silnice.
„Hele,“ ukazovala. „Tam je ta pěšinka! Po ní jsme chodili.“
Aneta šla opatrně, byla zticha. A jen se občas ujistila, že jdu za ní. A pak se zastavila.
„Tady se Monika ztratila poprvé,“ ukázala vpravo od pěšinky.
Podívala se na mě a po chvíli jsme zase pokračovali. Dál, a dál. Snažil jsem se zapamatovat si cestu. ‚Abychom tu nezabloudili,‘ napadlo mě.
Pěšina byla pokryta mechem, ale byla celkem zřetelná. Jen dlouho nepoužívaná. Na některých místech se rozdělovala. Tu napravo, jinde nalevo. Ale Aneta věděla, kudy jít.
A najednou se zastavila. Pěšina zatáčela vpravo. Kolem tůně, vytvořené bobry. Ještě pořád tu žili. A i dnes tu zůstávaly pahýly stromů, které porazili, aby se jim neprotrhla hráz.
„Tady,“ rozhlédla se. „Tady si Monika hrozně ráda hrála. A házela kamínky do vody.“
V šeru jsem rozpoznal pozůstatky nějakého stavení.
Aneta si toho všimla. „To je ten starý mlýn. Ten, kam Monika tak ráda chodila…“ Vypadal hodně zchátrale. Jako by se měl každou chvíli zřítit. A přesto jsem měl pocit, jako by se odtud na nás někdo díval.
Aneta netušila, že právě tady, u zdi toho mlýna Monika vydechla naposledy. A pokračovala dál mezi tůněmi. Uvědomil jsem si, že sem už ani nezavítá paprsek slunce. Že tady to vypadá jako na konci světa. Možná proto se tu dětem tak líbilo. Jako mně kdysi dávno, na jiném místě, když jsem byl malé dítě. Když jsem se šel projít lesem k rybníku.

Aneta se zastavila. Stála na hrázi další tůně. A koukala do vody. A na potok, který z tůně, i přes veškerou snahu bobrů, vytékal.
„Tady jsem Moniku viděla naposledy,“ řekla zlomeným hlasem. A v tu ránu se jí z očí ronily potoky slz.
Přistoupil jsem k ní. Opatrně, abych ji nepolekal.
„Anet. Jsem tu s tebou. Zvládneme to. Spolu.“

„Já vím, já vím," opakovala, aby si dodala sílu.
Začala se rozhlížet kolem. Pomalu. Soustředěně. Oči jí přeskakovaly z jednoho detailu na druhý. Jako by hledala nějaký záchytný bod. Něco, od čeho by se mohla odrazit. A pak řekla: „Jestli spadla Monika tady, tak ji musel někdo někam odnést."
„To určitě jo," potvrdil jsem. „Ale kam?"
„Když našli lebku v potoce," přemýšlela, „tak musela být někde blízko. Jenže tady nikde nejsou stopy. Že by tu policie nebyla?"
„Máš pravdu. Ale že by policie šla pěšky až sem? To by to tu vypadalo jinak," potvrdil jsem.
„Musíme se vrátit," rozhodla Aneta, „musíme jít po jejich stopách. Ty přece nemohly tak rychle zmizet."
Dívala se upřeně zpět, odkud jsme přišli. A sledovala koryto potoka. Odbočili jsme z pěšiny vpravo a narazili na jinou pěšinu, která vedla kolem potoka. A zanedlouho se napojila na další pěšinu. Která byla prošlapanější. Bylo na první pohled poznat, že tudy chodí lidi do lesa. A že tudy zřejmě šla i policie.
Vlevo v lese jsem uviděl starou betonovou, do výšky směřující budovu.
„To je transformátor," všimla si mého pohledu Aneta, „ale ten nás teď nezajímá."

Po chvíli jsme našli místo, kde byla tráva podupaná, byly vidět vpichy, jak policista obehnal místo páskou, kousek odtud se potok proplétal mezi stromy. A nedaleko před námi vytvořil malou zátoku s písčitými břehy. Aneta se nadechla. A její hlas byl najednou jiný. Tichý. Zlomený. Ale pevný.
„Myslím, že tady našli tu lebku," poklekla, šlachy na rukou se jí napnuly a nahnula se nad zátoku. Chvíli koukala do vody. A pak se podívala proti proudu.
„Nějak se sem musela dostat," pronesla téměř jako detektiv.
Zvedla se, oprášila si kolena a chytila mě za ruku.
„Půjdeš tam se mnou, ano?" prosebně se na mě podívala.
„Jsem tu s tebou Anet. A i když nevím, kam jdeme, půjdu s tebou," přisvědčil jsem.
Postupovali jsme pomalu. Nejdříve proti proudu úzkého potoka. A potom po nepříliš prudké stráni, do vršku. Podle ležící trávy jsme usoudili, kudy proudila voda, když tůně přetékaly.
Vystoupali jsme na stráň. Aneta křečovitě tiskla moji ruku.
„Petře," otočila na mě smutně hlavu, „ona tady někde pořád je. Já to cítím!" rozplakala se a ukazovala rukou k ruině mlýna.

Díl pátý
Petr a Aneta

kapitola 26
Album

Vzbudila se. Petr v posteli nebyl. Posadila se a po chvíli vstala.
Přešla ke dveřím do Kočičího ráje. Byly zavřené. Skrz prosklenou část viděla, jak všechny kočky sedí na větvích jejich kočičího stromu a upřeně hledí ven. Nic jiného je nezajímalo.
Zamířila do kuchyně. Na stole ležel papír, na kterém bylo velkým červeným písmem napsáno: „Šel jsem koupit něco k snídani. Ale když to nevydržíš, nečekej na mě. Pa pa. Petr," a vedle bylo namalované srdíčko. Chvíli na něj jen mlčky koukala. Přečetla si to ještě několikrát. Prohlížela si ten papírek. A to písmo. Cítila, že je jí příjemné. A pak papírek strčila do kapsy. Vrátila se do ložnice. Ale když procházela pokojem, napadlo ji prohlédnout si jedno z Petrových fotoalb. Líbilo se jí, že tam je tolik opravdových fotografií. Na papíře. Sáhla po albu s hnědým hřbetem. A otevřela ho.

FRANCIE 1996
Azurové pobřeží, Biot, Nice.

Pečlivě si prohlížela jednu fotografii za druhou. A představila si vůni moře. Slyšela, jak vlny narážejí na pobřeží. Jak se nad vodou vznášejí rackové a chechtají se lidem, kterým připadá voda příliš studená.
Vtom se otevřely dveře a v nich stál Petr. Mával nějakým papírem v ruce.
„Koukni! Tady o tom píšou!" skoro vykřikl.
„O čem píšou?" divila se Aneta.
„O té Zdislavě přece," odpověděl Petr.
„Jo, o tom. Ale my přece už víme, jak to bylo," koukla na něj.
Nechtěla si tu tragédii už připouštět.
„To jo. Ale tady je to černé na bílém, koukni," položil před ní noviny.
„A snídani máš?" podívala se na něj po očku. Tak, aby nepoznal, že si z něj utahuje.
„Jasně, že mám," odpověděl. „Ale klidně si ještě prohlížej fotky. Já na tebe zavolám," mrkl na ni.
Otáčela stránku za stránkou. Pomalu. Nemohla se vynadívat. Z těch fotografií čišela taková krása, taková radost, taková přitažlivost.
„Snídaně!" ozval se Petr z kuchyně.
Aneta vyskočila a hladově běžela. „Jů, tady to voní!" rozplývala se. Koukla na stůl, odkud ta vůně přicházela. Na talíři byly fazole v tomatové omáčce, dvě sázená vejce, opečená slanina a dvě klobásky. A v ošatce několik bagetek.

„To je jako v Anglii," pochválila Petra.
„No, je to takový malý pokus," přiznal se.
„A bagetky jsou ještě teplé… Ty jsi čaroděj," usmála se na něj.
Když posnídali, Aneta se opřela o Petra. „Budem si prohlížet fotky? A budeš mi vyprávět? Co jsi tam prožil. Ano?"
„Proč ne," svolil Petr. Po chvíli už seděli oba v posteli. Aneta otevřela album na první stránce. A Petr se dal do vyprávění.

kapitola 27
Biot

„Na jaře v roce devatenáct set devadesát šest jsme se domluvili, čtyři kolegové z práce, že si zaplatíme ve Francii mobilhome a strávíme tam čtrnáct dní. Na Azurovém pobřeží. Jenže postupně všichni odpadávali a zůstal jsem nakonec sám. ‚Tak dobře,' řekl jsem si. ‚Když nechcete, já tam klidně pojedu bez vás.' Vyhledal jsem si spojení, sbalil se a přes švýcarskou Ženevu jsem se vydal dálkovým motorákem do přestupní stanice ve Francii."
„To jsi jel fakt úplně sám?" byla zvědavá Aneta.
„Jo! Chtěl jsem se tam podívat už dávno. Ale nebyla příležitost. Ten mobilhome byl navíc za skvělou cenu. Tak proč ne?" odmlčel jsem se. Ale hned jsem pokračoval: „Největší sranda byla, že jsem neuměl žádnej jazyk. Ale i tak jsem se domluvil," pousmál jsem se.
„Takže tahle fotka je z Ženevy?" zeptala se při ukazování na fotografii.
„Jo. To je ženevský nádraží. Jejich pendolino je trochu jiný než naše," vysvětloval jsem.
„Všimla jsem si," uznala.
„Tady je ten motorák," ukázal jsem na další fotografii. „Tím jsem jel asi tři hodiny. Na nádraží ve Valence vystoupila půlka vlaku a pokračovala někam dál. Já jsem tam ale měl skoro hodinu čas, tak jsem sledoval zastavující, ale hlavně projíždějící vlaky TGV. To ti byla nádhera," zavzpomínal jsem. „Z dálky byl vidět rychle se blížící modrobílý pruh, teda vlak. Pak najednou byl cítit tlak vzduchu, jak ho tlačil před sebou. A pak to pod galerií prosvištělo tak rychle, že vůbec nebylo poznat, kde to má třeba okna. Všechno splývalo do dvoubarevnýho pruhu."
„A kolik to tam sviští? Třista?" zeptala se Aneta.
„Nevím přesně. Ale třista určitě. A možná i třistapadesát," přemýšlel jsem.
Aneta se zasnila: „To bych někdy chtěla. Svézt se tím."
„Až budeš mít po zkouškách, můžem naplánovat výlet. A vyrazíme. A vlastně, proč ne. Nebyl jsem tam už asi dvacet let. Myslel jsem si, že už se tam nikdy nevydám. Ale s tebou pojedu rád," kouknul jsem na Anetu.
„Ty francouzský rychlovlaky mě vždycky fascinovaly," poznamenala během toho, co si prohlížela další fotografie.
„Tak víš co? Něco ti ukážu. Ale album teď dej na bok. Dokoukáme ho později," řekl jsem tajemně a odešel do vedlejší místnosti. Tam jsem měl svůj malý archiv.
Když jsem se vrátil, nesl jsem v ruce velké tlusté sešity. Podával jsem je Anetě jeden po druhém.

„Co to je?“ zvědavě se ptala.
„Koukni se dovnitř,“ pobízel jsem ji.
A Anetě se rozzářily oči nadšením. „To je tvoje?“ divila se. „Kde jsi k tomu přišel? To je něco… Paráda!“
„Když jsem chodil do asi pátý nebo šestý třídy, odebírali jsme různý technický časopisy. A když tam začaly vycházet články o francouzských projektech rychlovlaků, doslova mě to uchvátilo. Máma mi koupila sešit. A začal jsem vystřihávat a lepit všechno, co kde o TGV vyšlo. Dneska už se dá najít všechno na internetu. Ale tehdy nic takového neexistovalo,“ vyprávěl jsem. „A tenkrát jsem si řekl, že se tím vlakem musím jednou svézt.“
„Ale to byl socialismus,“ odtušila Aneta.
„Byl. Ale rozhodl jsem se, že tenhle sen si musím splnit. I když to trvalo nějakou dobu.“
„Takže jsi jel? A kdy?“ ptala se.
„Hned v devadesátým roce. To ještě jezdil Západní expres z Prahy až do Paříže. Přes Plzeň. Zařídil jsem si jízdenky. A vyrazil jsem. V Paříži jsem byl brzy ráno, metrem jsem přejel na nádraží, odkud TGV jezdilo do Lyonu. A jel jsem.“
„To muselo být něco,“ zasnila se Aneta.
„To bylo,“ pokračoval jsem ve vyprávění. „Nikdy dřív jsem podobným vlakem nejel. Obdivoval jsem vybavení. A tu rychlost. Když vidíš, jak krajina kolem vlaku rychle mizí do dálky. To bylo něco úžasnýho,“ zavzpomínal jsem.
„Neumím si to představit. Ale musela to být nádhera,“ prohlížela si stránku za stránkou. A nevycházela z údivu.
„To je taková encyklopedie rychlovlaků,“ zářila nadšením.
„No, pak jsem to ještě rozšířil o Japonsko. Tam je trochu jinej systém. Ale začali jezdit vysokýma rychlostma dřív, než Francouzi,“ popisoval jsem poslední dva sešity.
„A tady,“ otevřela zase fotoalbum, „tady máš vyfocené TGV někde u moře,“ ukázala mi fotku.
„Jo, to už je v městečku Biot. O několik let později. Tam jsem vystupoval a hledal východ,“ zasmál jsem se. „A než jsem ho našel, projíždělo tam TGV do Nice, tak jsem si ho vyfotil.“
„Hledal jsi východ?“ tázavě se pousmála Aneta.
„Jo. Stanice byla v rekonstrukci, tak tam byl dobrej zmatek. Všude nějaký výkopy, haldy písku.“
„A jak jsi teda přešel?“ vyzvídala.

„Jako správnej ajznboňák," usmál jsem se. „Rozhlídnul jsem se, nic nejelo, tak jsem přešel koleje," smál jsem se a Aneta se přidala. „A když jsem byl na druhej straně, tak jsem se otočil a on se tam objevil podchod!"
„No teda!" smála se už Aneta na plnou pusu.
„Ale lepší byl příchod do kempu. Věděl jsem, že to musí být na ulici, která vede od nádraží. Na druhou stranu bylo moře a pláž, tak jsem šel dobře. Po několika metrech jsem uviděl obrovský nápis ‚Camp du Pylone,' ale nikde žádná brána, recepce, nic."
„Co jsi dělal?"
„Bylo už po osmé večer, tak jsem si řek, že tam prostě vlezu. Všude bylo nekonečný množství mobilhomů. Větší, menší, některý s přístavbou. Ale recepce nikde.
‚A sakra,' pomyslel jsem si, ‚někde jsem něco přehlédnul.'
Vydal jsem se zpátky. Jenže najednou byly všude kolem mě jen další a další mobilhomy. Všechny skoro stejný. Jako krabice z katalogu.
‚Doprčic! Kde je východ?' přemýšlel jsem.
Už se smrákalo. Mezi stromy se stmívalo rychleji. Nedalo se nic dělat, musel jsem jít. Ale kam? Všechno vypadalo stejně.
A pak se objevil. Vysokej, štíhlej, starší opálenej muž s vysokým čelem. Vyšel z jednoho mobilhomu a začal na mě něco francouzsky mluvit. ‚No jasně. My si budeme rozumět,' pomyslel jsem si ironicky.
Chvíli mluvil. Já jen krčil rameny. A pak se mu v očích rozsvítilo.
‚Pítr Bily? Ček repablik?' snažil se se mnou domluvit lámanou češtinou.
A já jsem skoro vyskočil radostí. Tomu jsem rozuměl!
‚Jo! Jo, to jsem já!' ukázal jsem na sebe.
Usmál se, řekl něco francouzsky a pokynul rukou, ať jdu za ním. A já šel. Opsal si něco z mýho poukazu, ukázal mi, kde je můj mobilhome, a pak odešel. A tak začala moje první noc v kempu du Pylone."
Aneta se usmívala jako sluníčko a opřela se mi o rameno.
„S tebou bude zábava," pronesla prorocky. „Ale hezká zábava," rychle dodala.
„To nejlepší teprve přijde," napínal jsem ji.
„Jeden den jsem se rozhodl, že pojedu do Paříže. Plán byl vyjet na Eiffelovku. Tentokrát až nahoru."
„Jé, tam bych se chtěla taky podívat," zasnila se Aneta.
„Jsou tam taky fotky. Z okolí. Ale i z toho nejvyššího patra," otočil jsem několik stran a ukázal je. „A víš co? Myslím, že to dokážem. Co?" mrknul jsem na ni.
Usmála se. A kývla. „Pojedem. Až udělám ty zkoušky. A musíš mi tam všechno ukázat."

Pokračoval jsem dál ve vyprávění: „Jeden den jsem si tedy vyhradil na cestu do Paříže. Na Eiffelovce jsem byl už dvakrát, ale nikdy předtím jsem nebyl až v nejvyšším patře. Tak jsem si řekl, že to musím aspoň jednou zažít! Brzy ráno jsem vyrazil vlakem z Biot do Antibes, přestoupil do TGV a dopoledne jsem už byl v Paříži. Cestu z nádraží na Martova pole, kde Eiffelovku postavili, jsem už znal, takže jsem šel pěšky.
A vyjel jsem až nahoru! To byla taková nádhera! A ten výhled! A přípitek šampaňským.“
„Jakým šampaňským? Tam je nějaká hospoda?“ divila se Aneta.
„To je taková tradice. Každej, kdo vyjede až do posledního patra, tak tam dostane sklínku šampaňskýho. Tady,“ obrátil jsem stránku v albu a ukázal na fotografii. „Tady je ta sklenička, ve tvaru věže. Někde ji ještě mám. A tady je pohled směrem vzhůru. Tam už můžou jen nějací technici,“ vysvětloval jsem.
„Aha, jsou tam antény a všelijaký ty talíře, jako satelity,“ přitakala Aneta. Otočila stránku, kde bylo několik fotografií z nejvyšší plošiny věže na město a do krajiny. „Tohle chci vidět na vlastní oči,“ prohlížela jednu fotku po druhé.
Pokračoval jsem: „Je tam nádherně. A když je tak krásnej den, jako se mi vydařil, tak se ti vůbec nechce dolů. Jenže, musíš. Je tam málo prostoru. A obsluha pouští výtah nahoru, jen když se místo uvolní.
Zpátky na nádraží jsem šel zase pěšky. Měl jsem místenku, takže jsem nemusel nijak pospíchat. Vychutnával jsem si tedy letní Paříž a řeku Seinu. Pohled na odpolední památky.
Jenže jsem udělal chybu. Když jsem se vrátil pozdě v noci do Antibes, žádný vlak už do Biot nejel!
Respektive, nejel v ten den! Blázni francouzský, představ si, že oni ve středu některý vlaky vynechávají,“ zasmál jsem se.
„No, to jsou teda… Francouzi,“ smála se Aneta. „Tak sis zavolal taxíka?“
„Když jsem neuměl ani slovo francouzsky?“ smál jsem se.
„Prostě jsem se v noci vydal pěšky… Až do kempu! Když jsem odtud ráno jel vlakem, všiml jsem si, že kolem moře vede silnice po pobřeží. A po té se dá dojít až do Biotu.
Tohle bylo už kolem půlnoci, takže nejezdily žádný auta, všude byl klid, slyšet byl jen zvuk cikád a šumícího moře. A bylo teplo.“
„No, to bych teda nedala. To bych se bála!“ zhrozila se Aneta.
„Ale, kdepak. Čeho? Bylo to pozdě v noci. Nikde nikdo. Naopak. Byla to krásná procházka. A vlastně úžasný zakončení dne.
Do kempu jsem přišel někdy po jedný hodině ráno. Vběhl jsem do sprchy, potom se zachumlal do peřiny a promítal si celodenní zážitky. Až jsem usnul.“

„Ty jsi fakt dobrodruh!“ smála se.
A otočila na další stranu, které vévodila velká fotografie mořské zátoky s tmavě modrou barvou vody, na které bylo zakotvené velké množství lodí a u pobřeží malých lodiček. „Tohle je romantika. Ty máš tak krásný fotky…“ položila mi hlavu na rameno.
„To je cestou z Nice do starobylé vesničky Éze. Je rozložená po skalách nad zátokou a vede tam pouze jedna jediná cesta. Tam bych se taky ještě rád podíval,“ zatoužil jsem.
„A co je tohle?“ ukázala Aneta udiveně na fotografii, kde byla vyfocená žlutá patrová budova s velkým nápisem: Parfumerie Fragonard.
„Tam jsme byli na exkurzi. Je to firma, která vyrábí různé voňavky, mýdla, kosmetiku. Kterou ženy přece znají,“ pousmál jsem se na Anetu.
„A co jsi tam dělal ty?“ divila se.
„Měli jsme tam skvělýho průvodce. Provedl nás po celým historickým komplexu Éze. A pak nám nabídl exkurzi sem, do tý parfumérie. Tak jsem šel. Víš, jak nádherně to tam vonělo?“ vysvětloval jsem.
„Součástí exkurze je ukázka postupu výroby, provedou tě celou továrničkou, za provozu. A vidíš všechno, jak vzniká třeba mýdlo. Dokonce si to můžeš i vyzkoušet.“
„Fakt? To chci. Vážně,“ přiznala Aneta.
„A na konci prohlídkový trasy je obchůdek. Tam si každej může ty jejich výrobky koupit. Ale za tak skvělý ceny, že jsem nakoupil dvě tašky!“ zasmál jsem se.
„Jé! A co jsi s tím pak dělal?“ byla zvědavá Aneta.
„Něco jsem dal mamce. A zbytek jsem rozdal kamarádkám.“
„To máš tolik kamarádek, jo?“ káravě se na mě podívala.
„Jasně, že jo. Člověk přece nemůže bejt sám. Tak má kamarády a kamarádky,“ uzavřel jsem.
„Ale jsou to jen kamarádky, viď?“ zeptala se, trochu žárlivě, Aneta.
„Co jinýho by to bylo, prosímtě. Hele, tady jsou fotky z té prodejny,“ odvedl jsem řeč. „A tahle hezká slečna nás prováděla. Ten pán, to je on, to je ten náš průvodce.“
„Tak hezká slečna?“ pochopila Aneta provokaci.
„Tak to skončilo. Když s tebou pojedu já, tak nebudou žádný hezký slečny! Nebo…“ nedokončila větu.
„Ale, ale,“ smál jsem se. „Tady nám někdo žárlí,“ a pohladil jsem ji po vlasech.
„Nemusíš se bát. Já přece nejsem žádnej holkař.“
„To doufám. Jinak bych s tebou nikam nejela,“ řekla rozhodně.

„Potom jsme se vrátili do Nice a ten pán, ten průvodce, nám vysvětlil, že dřív to byla vlastně jen pevnost na skále nad mořem. Ale postupně pod pevností vznikaly domečky. Až se to rozrostlo v tohle nádherný město," pokračoval jsem dál.
„Průvodce nám pak ukázal, kde dělají nejlepší placky z cizrny, kterým říkají Socca. Původně se tím živili námořníci na dlouhých cestách. A dneska je z toho specialita, kterou si nesmí nechat ujít nikdo, kdo Nice navštíví. A přitom je to hrozně jednoduchý na výrobu."
„A ty bys je svedl?" zajímala se Aneta.
„Já asi ne," přiznal jsem. „Ale v Nice je několik hospůdek a krámků, kde je vyrábí. Průvodce nám říkal, že se vyrábí z cizrnové mouky, vody, soli a olivového oleje. Je to místní specialita. A fakt to dobře chutná."
„Počkej," zastavila mě Aneta najednou, „ty přece neumíš francouzsky. A byl jsi tam sám. Tak jak jsi mu rozuměl?" divila se.
„To je taky legrace," rozpovídal jsem se, „představ si, že ten průvodce byl Čech!"
„Cože?" divila se.
„Taky jsem byl překvapenej, když mluvil tak dobře česky. A tak, když nás dovedl na tržiště, a dal nám rozchod, počkal jsem až se všichni rozprchnou. Mimochodem, to tržiště je obrovský. Je to jako barevná mozaika. Vůně levandule, ryb, citrusů a slunce. A do toho hlasitý hovor a smlouvání lidí. Když jsme se tedy zastavili u stánku s pomeranči, nedalo mi to.
‚Promiňte, jak to, že mluvíte tak perfektně česky?' zeptal jsem se.
Usmál se. Takovým tím úsměvem, když člověk ví, že tahle otázka jednou přijde. ‚To je jednoduché,' řekl. ‚Já jsem totiž Čech. Pocházím z jihu, od Bechyně.' Řekl to úplně samozřejmě, jako by tím vysvětlil úplně všechno. A pokračoval: Doma, v Československu, jsem pracoval na jednom projektu pro telekomunikace. Měl jsem na to svůj systém, ale nikdo o to nestál. Všimli si toho ale Francouzi. A viděli v tom potenciál. Tak jsem odešel. Našel jsem si tu manželku. A už jsem tu zůstal.' Neříkal to nijak zatrpkle. Cítil jsem z něj klid člověka, který už ví, že život vede někdy úplně jinam, než očekává. ‚Teď už jsem v důchodu,' pokračoval. ‚Koupili jsme si dům tady, v Nice. Kousek od centra. A já si občas přivydělám jako průvodce. Baví mě ukazovat lidem to, o čem třeba neměli ani tušení.'
A já tam stál mezi pomeranči, levandulí a šumem tržiště, překvapený. A říkal si, že každý člověk, kterého potkáš na cestách, má svůj příběh. Někdy větší, než bych čekal. A někdy takový, že bych ho nevymyslel, ani kdybych chtěl," dokončil jsem své vyprávění.
„Vidíš? To je on," ukázal jsem na fotografii s menším, trochu obézním, šedovlasým pánem, s jiskrou v oku a širokým úsměvem.

„Teda," zamyslela se Aneta, „to je příběh na román," zhodnotila. „A pak? Pak už jsi jel domů?"
„Ještě jsem si udělal jeden výlet do Nice. Sám. Chtěl jsem si sjet vláčkem jedný malý společnosti. Má zkratku CP, a jezdí do hor, do městečka Digne les Bains. Ale zjistil jsem, že už bych to nestihl zpátky." Zalistoval jsem albem: „Tady je ten vláček. A tady je jeho interiér," ukázal jsem Anetě na fotografii.
„Tak jsem se ještě prošel zpátky na nádraží. Udělal jsem několik fotek a vrátil se do mobilhomu. A pak, pak už jsem se rozloučil s majitelem kempu. A odjel další den domů. Byl jsem tam sice sám. Ale nikdy v životě na to nezapomenu. Bylo tam opravdu krásně…" zavzpomínal jsem a upřel oči někam tam, kde se plní sny.
Chvíli jsme byli oba ticho. Aneta si prohlížela fotografie. A pak se naklonila a políbila mě.
„Pojedem tam spolu. Já tam chci. S tebou. A pojedem přesně do toho kempu."

kapitola 28
Zkouška

Aneta nespala dobře. Nervozita z vykonání zkoušky ji pořád rušila. Opatrně vylezla z postele dřív, než jsem se vzbudil. Sedla si ke stolu a otevřela tu tlustou knihu. Dopravní předpis. Když jsem se probral, v posteli nebyla. Otevřel jsem potichu dveře do kuchyně: „Co to tu vyvádíš?“ padly mi oči na předpis.
„Petře,“ upřela na mě oči, „já jsem úplně blbá… já si nic nepamatuju,“ smutně koukala.
„Tak,“ rozhodl jsem, „zavřem tu bichli, zahodíme ji někam daleko a dneska už ji neotevřem.“
Vím, jaké to je. Ale taky jsem věděl, že Aneta se svědomitě připravovala. A že ten pocit, kdy si hlava myslí, že v ní nic není, že ten má každý.

„Ale já nic neumím,“ odporovala Aneta. „A navíc… Marta říkala, že komisař nemá rád ženy! Že je gay. A když se mu nebudu líbit, tak se můžu učit jak chci. A…“
„A dost,“ zarazil jsem její nářky. Sedl si vedle ní, vzal ji za ruce a vysvětloval jsem: „Anet, to, že ti to Marta říkala, neznamená vůbec nic. Že je gay? No a? Víš, kolik lidí u něj zkoušky udělalo? Udělalo! Ne proto, že by koukal na to, jak kdo vypadá. Ale proto, že se to ty lidi naučili!“
„Jen aby,“ vyloudila Aneta ze sebe chabý úsměv.
„A ty to umíš. Anet, vždyť jsme to všechno spolu prošli. Všechno jsme několikrát zopakovali. A věř mi. Ty bys ani k té zkoušce nemusela.“
„Jo, jenže on…“
„On… Je to normální člověk. Prošel si taky provoz. Sám dělal výpravčího. Ví, jaký to je,“ pokoušel jsem se Anetě dodat důvěru. „A víš co? On má takovej zvláštní dar. Pozná, jestli člověk umí nebo ne. Jestli se učil nebo ne. Nejni to žádnej zákeřnej zmetek, kterej by se radoval, že někdo něco neumí, a že ho může tedy potopit.“
„To se ti to povídá,“ odporovala pořád Aneta, „ty už máš zkoušky dávno za sebou.“
„Máš pravdu. Ale budu sedět vedle tebe. A budu tě držet za ruku,“ zkoušel jsem ji podpořit.
„No, to ne! Marta říkala, že to by nesnes! Že by mě vyhodil!“ koukala na mě vystrašeně.
„Tu Martu jednou fakt zabiju. Co ti to prosímtě nakukala za blbosti?“ byl jsem už naštvaný.

„A že prej on klukům dává zkoušky zadarmo. A speciálně tobě,“ vyhrkla Aneta.
„Cože?“ to už mě opravdu rozzlobilo.
„No… Marta…“
„Tak dobře,“ uklidňoval jsem teď už i sám sebe. „Řeknu ti, jak to tedy je, poslouchej. Byl to můj kolega. Pracovali jsme spolu v jedné stanici. On za mnou, jako za starším, chodil vždy pro radu. Společně jsme řešili plno dopravních problémů. Jasně,“ jakoby mimoděk jsem se zasmál. „A víš, co je na tom pikantní? Jednou za mnou přišel, a povídá mi: ‚Petře, nabídli mi místo zkušebního komisaře. Myslíš, že to mám vzít?‘“
„Takže… Vy se znáte tak dobře?“ koukla na mě vyplašeně Aneta.
„Hlavně ale. Tenkrát jsem mu řekl ať to zkusí. Že za to nic nedá. A on odešel na ředitelství. Dlouho jsme se pak neviděli, protože my jsme měli jinýho komisaře,“ vysvětloval jsem.
„A pak, když jsem přišel na dispečink, potkali jsme se u výtahu. ‚Nazdar Petře. Co ty tady?‘ poznal mě. ‚Od prvního tady dělám. A ty?‘ ‚Já tu dělám zkušebního,‘ odpověděl. ‚To nejni možný!‘ zakřičel jsem. A pak jsme si vyjasnili, že nebudu mít žádný úlevy. Že mě bude brát jako každýho jinýho. Chápeš?“ odmlčel jsem se. „Tak takhle to je. A protože se normálně bavíme, když se potkáme, tak si některé Marty myslí, že je mezi náma kdovíco. Víš? Už je ti to jasný?“ podíval jsem se Anetě do očí.
„Jo. Chápu,“ oddychla si.
„Takže: tu bichli dneska už neotevřem. Teď se nasnídáme a pak půjdem. Ano?“
„Dobře,“ odvětila Aneta. Pak natáhla ruce k mé hlavě. Pochopil jsem, že je už v pořádku. Nahnul jsem se, objal ji kolem ramen a políbil ji na rty.
„Děkuju,“ zašeptala.
Vlak uháněl krajinou, místenky nám zajistily klid a pohodu. Snažil jsem se Anetu rozptýlit, ale moc to nešlo. V další stanici si do kupé přisedl starší pár. Žena vkusně oblečená, dlouhé šediny spletené do tlustého copu, šaty světle zelené barvy, krémově bílou halenku. Pán tmavě hnědý oblek, na šedovlasé hlavě tmavý klobouk.
„Dobrý den, máte tu volno?“ zeptal se pán dřív, než vstoupil dovnitř.
„Samozřejmě,“ pokynul jsem.
Chvíli si povídali. Aneta mě držela za ruku a koukala z okna. Nemluvila. Jen občas se mi podívala do očí. Pak se paní rozpovídala směrem k nám: „Promiňte, nechtěli jsme vás rušit.“
„Ale vůbec ne. Nás nerušíte,“ odpověděl jsem.
„Vidím, že slečna je nějak potichu…“ ukázala paní na Anetu.
„To je v pořádku,“ usmála se na paní skoro neznatelně Aneta.
„Asi máte před sebou něco velkého, že?“ přidal se pán, „nějakou zkoušku?“

„Jak jste to poznal?“ koukla Aneta se zájmem na pána.
„Víte,“ rozpovídal se, „pracoval jsem celý život s lidmi. Byl jsem psycholog. A tak to poznám… A Vy,“ obrátil se k Anetě, „Vy jste připravena. Vy tu zkoušku zvládnete. Věřte mi.“
Aneta zalapala po dechu. Koukla na mě. Koukla na pána. A nevěděla co říct.
„Já jí to říkám už od rána,“ přidal jsem se.
„My už budem vystupovat,“ přerušila nás paní. „Jedem k synovi. Narodil se nám druhý vnouček. Moc se na něj těšíme.“
„A Vy se nebojte. Vždyť je to jenom zkouška,“ usmál se na Anetu pán.
„Co to bylo? To nebyla náhoda,“ koukla na mě Aneta.
„Nic není náhoda. Ale taky zírám,“ přiznal jsem. Byl jsem překvapený, jak život někdy plyne.
„To byl krásný pár. Takhle budem taky vypadat za několik let,“ přemýšlela Aneta o budoucnosti.
Byla potom už úplně klidná. Tak klidná, že zkouška proběhla bez jediného zaškobrtnutí.

Po zkoušce se s námi zkušební komisař rozloučil: „Rád jsem tě viděl, Petře. Vidím, že jsi šťastný. To ti moc přeju,“ podal mi ruku. A obrátil se k Anetě: „Bylo to excelentní. Kdyby byl každý tak připraven, budu za chvíli bez práce,“ zasmál se, „gratuluju Vám,“ podal ruku i Anetě a pevně ji stiskl. Na znamení, že ji přibral do okruhu svých dobrých známých.

V parku jsme si sedli na lavičku. Než jsem ale stačil dosednout, vrhla se mi Aneta kolem krku a líbala mě na tvář tam, tam a tam. Pak mě objala a pevně se ke mně přitiskla.
„Hotovo!“ vykřikovala. „Já jsem tak šťastná!“ šeptala mi.
„Ale žádná sranda to teda nebyla,“ přiznala, když už jsme seděli.
„Tak co řekneš Martě?“ zeptal jsem se.
„Martě? Je pitomá. Nic jí říkat nebudu.“
„A když se bude vyptávat? A ona bude. Je to klepna.“
„Tak jí prostě jenom řeknu, že to bylo náročný. Nic jinýho,“ přemýšlela Aneta, „a už se o ní nechci bavit. Je to za mnou! Teď bysme měli slavit!“ už zase vykřikovala.
„Oslavíme to. To je jasný. Ale až doma. Souhlasíš?“ otočil jsem se k ní.
„Ty asi moc neslavíš, že?“ zeptala se.
„Už ne,“ přiznal jsem, „těch zkoušek je tolik, že si jen vždycky oddechnu, že to mám za sebou.“
„Ale tvojí zkoušku oslavíme,“ mrknul jsem na ni.
„Jen my dva,“ přitiskla se ke mně a dala mi pusu.

V jídelním voze expresu nás uvítala žena ve středním věku. Vkusně upravená, spíš letuška, než servírka.
„Zdravím! Americano, jako vždy?“ už mě taky po těch letech znala.
„A slečna?“ změřila si Anetu.
„Já, taky kafe. Americano,“ odpověděla Aneta.
Když servírka odcházela všiml jsem si jejího mrknutí a vztyčeného palce. Usmál jsem se. Byla to pochvala.
„Ták, tady jedno Americano. Tady druhé. A slečně zákusek,“ přinesla servírka objednávku.
„Zase?“ mrkla na mě Aneta.
„Já ne,“ ukázal jsem na servírku.
„Když vidím, jak jste oblečení. A jak slečna září. Tak mě napadlo, že bych měla přinést něco slavnostnějšího. Ale nic nevím,“ zkoušela vyzvídat.
„A víte co?“ odpověděl jsem, „Slečna dneska složila důležitou zkoušku.“
„No, tak to se musí oslavit! Gratuluju!“ hlasitě pronášela servírka a odběhla. Za chvíli se vrátila, na hlavě legrační čepičku do špičky, na tácu dvě sklenice perlivého šampaňského a na celý vagon hlasitě gratulovala: „Hodně štěstí! Mise splněna! Teď už si můžete jen užívat!“ mrkala na nás. Aneta v rozpacích zrudla. „Já… moc děkuju.“
Stoupnul jsem si vedle servírky a pošeptal jí ať přinese sklenici i pro sebe. A pak jsme si přiťukli všichni tři. Servírka potom odcupitala na vysokých podpatcích. A Aneta na mě koukla. Usmála se a pak řekla: „Tohle je nejhezčí oslava, co jsem kdy zažila. Děkuju,“ políbila mě.
Najednou vlak zastavil v zářezu, nikde žádná stanice. A z reproduktoru se ozvalo: „Vážení cestující. Omlouváme se za zpoždění. Na trati je překážka. Na jejím odstranění usilovně pracujeme.“
Aneta se rozesmála: „Tak to je extra gól! A to nejsme v práci. Že by nám to Zdenda chtěl zpestřit?“ smála se.
„To je jako když Fero hodil zarážku na vagon,“ zavzpomínal jsem.
„Cože?“ divila se Aneta.
„No,“ začal jsem vyprávět. „Jednou pracovala parta od traťovky na sedmé koleji. Na tom skladě, jak jsem ti ukazoval,“ připomínal jsem Anetě.
„Jo, pamatuju si to.“
„Skládali z vagonu kolejnice a nějaký další materiál. Jenže, holomkové, zapomněli vagon zabrzdit. A jak to vykládali, vagon se odlehčoval a odlehčoval. A protože je tam spád k výpravní budově, tak se začal rozjíždět. Nejdřív pomalu. A pak rychleji. A rychleji. Vedoucí si toho všiml. A viděl, že nejblíž je Fero. Nový člen party. Ještě železnici moc neznal. Ale vedoucí na něj zakřičel: ‚Fero! Hoď tam zarážku!‘

Fero nelenil. Vzal zarážku, mohutně se rozmáchl. A hodil. Hodil tu zarážku na plošinu vagonu.“
„Cože?“ rozesmála se Aneta tak nahlas, že se všichni cestující v jídelním voze po ní ohlíželi. „Takže vagon ujel?“
„Celý to sledoval výpravčí od kanceláře. A když viděl, jak Fero selhal, běžel ke kanceláři, sebral tři zarážky, které měli vedle dveří a položil je rychle na kolejnice.“
„Takže ho zastavil?“ byla zvědavá Aneta.
„První zarážka odlítla, vagon už nabíral celkem pěknou rychlost. Druhá už začala skřípat, ale za chvíli odletěla taky. Ale třetí, ta už vydržela. Skřípala jak blázen, jak jela po koleji, všichni si zacpávali uši, ale vagon zastavila.“
„To jsou tedy věci,“ zhodnotila Aneta situaci.
„Vidíš? A v takových situacích ani žádnej zabezpečovač nefunguje.“

kapitola 29
Samota

Den se chýlil ke svému konci. První hvězdy už koukaly mezi tmavými mraky. A Aneta byla pořád vzhůru a chtěla si povídat.
„Tak, a spát!“ zavelel jsem.
„Jsi zlej,“ hrála si Aneta na uraženou.
„Stejně,“ přemýšlela, „jak to, že nejdeš taky? Kvůli mně?“ zapochybovala.
„Vždyť víš, že jsem chtěl tu směnu mít. Ale co můžu dělat, když kolega onemocněl? Aspoň poznáš, jaké to je i s jinou partou,“ vysvětloval jsem.
„Bude tam Jarmila z naší party,“ opravila mě.
„Vlastně jo! No vidíš, tak aspoň pokecáte,“ vyřešil jsem situaci.
„Já vím, že se ti spát nechce. Ale ráno brzy vstáváš. Tak se aspoň pokus usnout,“ domlouval jsem jí.
„Ty se mnou nevstaneš?“ žadonila.
„To víš, že vstanu. Nevydržel bych v posteli. A kočky by se zbláznily, kdybych jim ráno nenasypal aspoň granule,“ smál jsem se. „A udělám ti snídani.“
„Nemusíš, dám si ji v jídelňáku,“ vysvětlovala.
„Aspoň čaj ti udělám,“ přiznal jsem, že ji prostě nenechám odjet, abych se aspoň nerozloučil.
„To je hezký,“ řekla. A za chvíli už pravidelně hluboce oddychovala.
Sledoval jsem její tvář, malý nos. Dlouhé, tmavě hnědé vlasy, které se neposedně rozprostřely po polštáři. ‚Tak tahle holka mi převrátila svět vzhůru nohama,‘ přemýšlel jsem. Ale nezlobím se. Vlastně děkuju. Nevím komu. Osudu? To je jedno. Prostě je mi s ní dobře. Tvrdě jsem usnul.
Do tichého rána najednou budík spustil melodii Mylène Farmer. Zpěvačky, kterou jsem poslouchal několik posledních let. Na jejím koncertě v Paříži jsem byl v první řadě. Vstupenku jsem měl skoro rok předem. Stálo to spoustu peněz. A nervů. Jestli se to nezruší. Jestli jsem koupil vstupenku, která je opravdu platná. Jestli dorazíme včas.
Ale byl to nezapomenutelný zážitek. Viděl jsem tuhle ikonu pár metrů před sebou. A její skladby jsem si potom nastavil do budíku. Kolikrát jsem jen tak ležel v posteli a promítal si v hlavě ten koncert.
„Anet,“ položil jsem ruku na její rameno, „vstáváme.“
„Takhle brzo?“ ospale protestovala.
„Jsem tě večer varoval. Tak už vylez,“ povzbuzoval jsem ji.
„No jo… Vždyť už jdu,“ protahovala se.
Uvařil jsem čaj pro oba. Ohřál housku, namazal ji máslem a krájel jsem rajče a okurku na kolečka.

„Jé, to je milý," sedla si ke stolu a pustila se do jídla.
„Ale," zarazila se, „vždyť jsem chtěla snídat v jídelňáku."
„Tak si tam dáš jen Americano," pohladil jsem ji. „Pozdravuj tam. Myslím, že tě rádi uvidí."
„Kdeže to mám místo?" ptala se.
„Jako vždy. Když je volný, beru si vždy sedadlo třicet pět. Dneska je tvoje," políbil jsem ji do vlasů.
„Tak já jdu. Ahoj večer," zamávala mi. Ale vzápětí se rozběhla a přitiskla se ke mně. „Mysli na mě. Ať je všechno v pořádku." Obejmul jsem ji, políbil. A za chvíli byla pryč. Po delší době jsem byl doma zase sám. V tu chvíli jsem si uvědomil, že takových dnů bude do budoucna asi víc. Sice jsme se domluvili s Hankou z rozdělovny služby, že budeme mít s Anetou směny spolu. Ale stačí jedno onemocnění, a všechno je jinak.
Zkontroloval jsem Kočičí ráj. Samozřejmě. Malí pardálové už zase sledovali představení na blízkém stromě. Opatrně jsem vešel. Sebral všechny misky, dolil čistou vodu. Ale Kristýna si mě všimla a přesně odměřeným skokem mi přistála na rameni. Drápkama se přichytila a otírala se mi o tvář. A hlasitě předla. I když už to byla velká holka, chovala se pořád jako malé koťátko. Za chvíli ale přiběhl i Ferda a celý zbytek kočičí smečky. Kulíšek na mě upřeně koukal a občas mňouknul. Abych mu dal jeho oblíbenou kapsičku. Ferda si lehl do svého pelíšku a jednu packu si opřel o okraj. Věděl, že když si počká, tak i jemu přinesu tu výbornou paštiku.
Týna jen upřeně koukala do mých očí. Po chvíli natočila hlavu na bok a mňoukla. A Kateřina se mi motala kolem nohou a drbala do mě hlavou. Došel jsem pro čisté misky, vysypal do nich obsahy kapsiček. A donesl je do Kočičího ráje. Všichni se na ně vrhli, jako by nejedli týdny. Najednou je ptáci za oknem nezajímali.

Celý den byl přede mnou. A tak jsem zapnul přehrávač a pustil si koncert té francouzské zpěvačky, Mylène Farmer. Ten, na kterém jsem v Paříži byl osobně. Jestli bude mít Aneta večer náladu, tak si ho s ní pustím ještě jednou. ‚Určitě se jí bude líbit,' přemýšlel jsem. Ale zároveň jsem si uvědomil, že dnešní den bude patřit jenom Anetě. Přijde večer a bude zase tady. Otevře dveře a bude vyprávět. Plná dojmů, překvapení, zážitků, které prožije sama.

Aneta

kapitola 30
Dispečerka

Už ve vlaku jsem si přichystala kartu ke vstupu. Ten trapas jsem už jednou zažila a nechtěla bych ho opakovat. Tady ne. Nemusím být dokonalá. Ale je to první den. Poprvé budu sama. Sice tam je dalších čtrnáct lidí. Všechny je už znám. Ale nebude tam Petr.
Než jsem došla ke vstupní bráně, zašmátrala jsem rukou v kapse. A polil mě studený pot. Karta tam nebyla! ‚To není možné!' sáhla jsem do druhé kapsy. Byla tam! ‚To jsem trdlo,' zasmála jsem se sama sobě.
Přiložila jsem kartu ke čtečce, ozvalo se pípnutí a červené světlo se změnilo na zelené. Dveře se otevřely.
„Dobré ráno," pozdravila mě mladá recepční, „tak poprvé sama?" usmála se povzbudivě.
Výtah mě vyvezl do třetího patra. Vystoupila jsem. Chodby byly prázdné, tiché. Jen klimatizace tiše šuměla. U dveří na sál jsem se zarazila. V jedné ruce kartu ke vstupu. ‚Jaké to bude?' přemýšlela jsem.
Po přiložení karty čtečka opět pípla a rozsvítilo se zelené světlo.
„Dobré ráno!" zdravili všichni.
„To je dost," zasmál se Milan, kterého jsem střídala.
Popsal mi situaci, naštěstí byla jednoduchá.
„Jestli chceš, zůstanu tu chvíli s tebou," nabízel.
„Snad to zvládnu. Ale děkuju," řekla jsem upřímně.
„Tak dobré ráno, zdravím druhou řadu," procházel kolem věčně se usmívající vedoucí dispečer Zdenda Hladík.
„Ahoj," pozdravila jsem se s oběma sousedy. Jarmila po levé ruce, Josef vpravo. Oba ostřílení dispečeři. ‚I když ne tolik jako Petr,' přemýšlela jsem.
„Aneto, soukromník potřebuje na dva dny odstavit vlak dlouhý šest set deset metrů. Poradíš si s tím? Mašina se potom vrátí do Mělníka," přišel hned z rána vedoucí.
„Myslím, že jo," odpověděla jsem a rozhodovala se, kde by to nepřekáželo. Rychlíky a expresy jezdily sem tam, do toho se plížily osobáky. A náklady, ty byly opravdu pomalé. Takže se prostě proplétaly mezerami, které v časových oknech vznikaly.
„Dispečere, jste tam?" ozvalo se. Koukla jsem se, bylo to na mém úseku.
„Tady dispečerka Aneta Birgrová," ohlásila jsem se.
„Dispečerko," ten hlas byl hrubý, asi i unavený, „mám za dvacet minut konec. Myslíš, že mě ještě někam protáhneš?"
Začala jsem přemýšlet. ‚Tahle čára je expres, za ní rychlík, pak osobák, mašina do opravy.'

„Vypadá to, že ne. Je tu všude plno. Vyprázdní se to asi za půl hodiny. Omlouvám se," vystrašeně jsem zhodnotila. A čekala nepříjemnou reakci.
„Dobře," odpověděl, „tak já to tu zamknu. Zavolám strojmistrovi, kdy mi pošle střídání. Pak dám vědět," odmlčel se.
„Zamyká?" zeptal se Zdenda, který se objevil u mého pultu tak, že jsem si ho skoro ani nevšimla.
„Jo. Má za dvacet minut konec, tak to asi zamkne," odpověděla jsem.
„Aspoň, že ho nemáš na první koleji," zazubil se Zdenda.
„Jako Alena," přidal se Josef. „Té to hlásil fíra půl hodiny dopředu. A ona si ho stejně na tu první kolej postavila. Fíra myslel, že pojede za chvíli dál. Ale když se nehnul ani po pěti minutách, tak se zeptal, kdy pojede. A Alena mu s ledovým klidem řekla, že za sedm minut. Jenže to se ten fíra naštval a začal na ni řvát, že jí přece říkal, že má za chvíli konec. Alena to prostě nějak blbě pochopila. A on jí ten vlak fakt zamknul na první koleji," smál se.
„To se mi nesmí stát," řekla jsem si spíš pro sebe.
„Jenže to tam pak stálo až do večera," přidala se Jarmila, „a všechny expresy a rychlíky musely jezdit kolem. Čtyřicet do odbočky! Chápeš to? Takže bylo všechno zpožděný."
„Neblbněte jí hlavu vy dva, nebo dostanete dispečerák," krotil Josefa a Jarmilu vedoucí Zdenda.
„Dispečerák?" divila jsem se, „co to je?"
„To nechceš," vysvětlovala Jarmila, „když něco uděláš špatně, tak ti vedoucí donese papír, a tam musíš vysvětlit, proč jsi to tak udělala. A protože s tím většinou nesouhlasí, tak ti strhnou prémie. Podle toho jak se vyspí. Někdy tři stovky, někdy dvě stě."
„To mi Petr neřek," přiznala jsem.
„Protože Petr žádný dispečeráky nedostává," chechtal se kolega Josef.
„Ale to neznamená, že mu ho nemůžu dát," smál se Zdenda.
„Ale ty to máš dobře, Aneto," naklonil se ke mně, „a dneska bys i tak dispečerák nedostala. První směnu se nedává. Alespoň ne u mě," prozradil Zdenda. „Ale to neznamená, že teď začneš dělat kraviny," smál se a naoko hrozil prstem.
Vlaky jezdily ve svých trasách. Byl klid, občas se ozvala vysílačka dělníků, kteří potřebovali přehodit výhybku nebo přejet s vozy z jedné koleje na druhou.
A najednou! Výhybka zčervenala. A následně i návěstidlo.
„Do prčic," hrklo ve mně.
„Ukaž," nahnula se ke mně Jarmila, „Dolfi?" volala na záložního dispečera, „Anetě se zase rozbila ta výhybka."

Záložní dispečer u mě byl v cuku letu. „Ukaž? Jo tahle? Bestie jedna, ta zlobí už několik dní.“
„A to návěstidlo?“ ukázala jsem na něj.
„To dělá taky ta potvora,“ vysvětlil záložní dispečer. A už na mojí telefonní ústředně vytáčel číslo na mechanika.
„Až se ozve, řekni mu, jaká je to výhybka a že zase shodila i to návěstidlo. Já jdu psát poruchu,“ vrazil mi do ruky sluchátko a odešel.
„No, mechanici, co se zase posralo?“ ozvalo se v sluchátku.
„Dobrý den,“ pozdravila jsem, „ta výhybka se zase obsadila. A shodila i návěstidlo.“
„To je svině. Jedem tam,“ položil telefon.
Ze čtvrté řady se ozval Dolfi: „Co ti řekl, Aneto? Jedou tam?“
„Ano, jedou tam,“ odpověděla jsem.
„Víš co?“ přišel Zdenda, „předej to a jdi si dát do jídelny kafe. Teď stejně budem stát a čekat na mechaniky,“ zhodnotil situaci.
„Děkuju,“ oddechla jsem si.
Sjela jsem výtahem do přízemí. Na kafe jsem chuť neměla. Potřebovala jsem si spíš vyvětrat na chvíli hlavu. Tak jsem zamířila do parku vedle dispečinku. Když jsem procházela kolem recepce, zvedla se recepční: „Jdete na cigáro? Jdu s vámi,“ rozhodla.
„Já nekouřím. Ale nevadí mi to. Tady je stejně vzduchu tolik, že trochu kouře se rozplyne raz dva,“ přiznala jsem.
„Máte recht. Nebudem si tykat? Já jsem Veronika, ale říkají mi Nika,“ pustila se do řeči recepční.
„Aneta,“ podala jsem jí ruku.
„Tak jak to jde?“ položila recepční spíš řečnickou otázku.
„Dobrý,“ odpověděla jsem, „jen se tam teď rozbila výhybka, tak čekám až ji opraví.“
„Jo, to je tu pořád. To víš, stroje,“ uznale řekla recepční. „Ty jsi od toho Petra, že jo?“ vyzvídala.
„Jo, jsem s Petrem. Ale dneska je doma. Půjde na šichtu až zítra ráno. Takže teď budem mít chvíli směny každý jinak,“ posteskla jsem si.
„Holka, toho se drž. Víš kolik jich tady za ním pálilo? Naposledy Lída. Taková zkrachovalá existence. Ale Petr je kádr. Nenaletěl jí,“ líčila Nika.
„Aneto!“ ozvalo se od rohu dispečinku. Byl to záložní dispečer Adolf, kterému všichni říkali Dolfi. „Už to budou mít, tak dokuř a pojď nahoru.“
„Nekouřím,“ přiznala jsem. Ale byla jsem ráda, že Niku už nemusím poslouchat. Tyhle drbny fakt nepotřebuji poslouchat.
Zdenda už stál u mého pultu. Sotva jsem dosedla, chrlil na mě: „Aneto, za minutu to zase spustí. Jenže se to zase nahromadilo. Takže: jako první musí expres do Lince. Nic ho nesmí zpozdit. Pak rychlíky, a pak opačně

expres z Lince. A pak už tak, jak ti to bude vycházet. A kdyby něco, tak jsem nahoře.“ Rozdal mi úkoly. Ale když už byl skoro u svého stolu, tak se usmál a zvolal: „A jestli zpozdíš Linečák, tak dostaneš dispečerák!“ smál se a s ním polovina sálu.
Teď už to ale nebude sranda, uvědomila jsem si. Linečák nesmím zastavit. Ani jeden. Hm, tak je vykřižuju támhle. To by mělo vyjít. Rychlíky pustím až za nima. A pak osobáky. Náklady počkají.
„Dispečere,“ ozvalo se. Zase z mého pultu.
„Tady dispečerka Aneta Birgrová, prosím,“ očekávala jsem, co kdo bude potřebovat.
„Tady Nexák do Salzburgu, stojím tu už půl hodiny. Co se děje?“ ozval se mladý klučičí hlas.
„Ahoj. Byla tady porucha. A teď musí projet Linecký expresy. Pak rychlíky. A potom bys mohl jet snad ty,“ vysvětlovala jsem.
„No jo, jenže já musím bejt za hodinu na hranicích. Čeká tam na mě střídání,“ zapochyboval strojvedoucí Nexáku.
Zdenda to uslyšel a seběhl ke mně ze čtvrté řady. „Za hodinu říkal? Tak ho pusť za expresem do Lince. Ale nesmí zpozdit Linečák do Prahy. Pusť ho před rychlíkem,“ rozhodl Zdenda.
„Nexáku, slyšíš mě?“ volala jsem.
„Nexák na příjmu,“ ozval se okamžitě.
„Tak projede za chvíli kolem tebe Linečák, a za ním pojedeš ty. Ale drž se ho, nesmíme zpozdit opačný směr,“ vysvětlovala jsem.
„Pochopil,“ ozvalo se na druhém konci, „Dobrá práce! Pojedu jak drak. Díky.“
To bylo příjemné. V tom tlaku. Až se mi do očí vloudily slzy. Ještě nikdy mi nikdo takhle nepoděkoval. Jarmila to zpozorovala a naklonila se ke mně: „Nebul. Děláš to dobře,“ pochválila mě. Jenže tím spíš mi tekly slzy po tvářích jedna za druhou. Jarmila vytáhla kapesník: „Na, a nebreč.“
„Díky,“ obrátila jsem se k Jarmile, „nějak mě to dostalo…“
„To jsme měly ze začátku všechny. Časem to přejde, uvidíš,“ odpověděla.
„To když tu byl Standa, to jsme brečeli my. Jen on ne,“ spustil Aleš.
„Cože?“ divila jsem se.
„No, on dokázal nemožné, že jo Zdendo?“
„Ty vole, toho mi ani nepřipomínej. Tomu jsem moh dát deset dispečeráků za hodinu a on to stejně vždycky nějak podělal,“ přidal se vedoucí dispečer Zdenda Hladík.
Jarmila se ke mně naklonila: „Bacha na ten rychlík. Když ho pustíš, nestihne to a zpozdí ti ten expres z Lince. To by Zdenda nebyl rád.“
„Jé,“ lekla jsem se. Ale hned jsem upravila jejich jízdní cesty.
„Díky, fakt,“ obrátila jsem se k Jarmile.

„Neděkuj. Příště poradíš ty mně," usmála se.
Vypadala tvrdě. Ale asi to nebude zlá holka. Petr měl pravdu. ‚Vlastně, jsem ráda, že jsem ji poznala,' přemýšlela jsem.
Vlaky jezdily jak měly. Ani jsem se nenadála a přišlo střídání. Noční směna nás vystřídala. Ale než jsem odešla ze sálu, ozval se Zdenda: „Aneto, pojď sem. Až ke mně." Kolem něj stál záložní dispečer, Jarmila a Josef, Aleš, a všichni se usmívali.
„Protože jsi odsloužila první směnu bez ztráty květinky, tak ti oficiálně předávám plácačku dispečera," podával mi odznáček s malinkatou výpravkou, „Petr ti ji někam určitě připne," smál se. A stiskl mi ruku. „Teď už jsi naše. A patříš mezi nás." Potom mi všichni ostatní pogratulovali.
„Jedeš domů?" zeptala se Jarmila.
„Jo, jedu. Kam bych jela?" divila jsem se.
„Takže jdeš zítra na noční? Já myslela, jestli třeba nepřespáváš tady," upřesňovala Jarmila.
„Noční zítra mám. Ty taky?" zeptala jsem se.
„Jasně," mrkla Jarmila, „a budu se těšit. Bylo to skvělý."
„Vy mi tady dáváte. Já asi budu zase brečet," přiznala jsem, „taky se budu těšit. A ještě jednou díky."
Jarmila jenom mávla rukou: „V pořádku," usmála se.
Cesta domů byla rychlá. Až se mi zdálo, že celý den utekl nějak rychle.
Když jsem odemykala dveře, představovala jsem si, jak to všechno řeknu Petrovi.
Jenže, jakmile jsem otevřela, ozvalo se: „Baf!" Nic takového jsem nečekala a vyjekla jsem.
„Ty jeden," plácla jsem Petra taškou po hlavě.
Smál se jak blázen. A já potom taky.

Aneta a Petr

kapitola 31
Vezmeš si mě?

Prudký déšť bušil do oken, jako by dával na vědomí, že teď tu bude vládnout dlouho on. K tomu se přidával občasný vítr. Obloha byla tak tmavá, že se muselo rozsvěcet i přes den. V Kočičím ráji byl převážně klid, sledovat zmoklé ptáky asi kočky nebavilo. Tak se poschovávaly do svých pelíšků. A pokud jim nekručelo v žaludku, většinu dne prolenošily a prospaly.
Měli jsme s Anetou oba volno. A tak, po zhlédnutí filmu, jsem se rozhodl prohlédnout stará fotoalba. Jsou v nich fotografie mého dědečka a babičky. Mámy, když byla dítě, její sestry a bratrů. Příbuzných, které neznám, protože odešli dřív, než jsem si mohl uvědomit jejich ztrátu.
„To mám ráda," ocenila Aneta, když jsem otevřel album. Klidně by se dalo označit jako historické.
„Mám rád ty skvělý, starý fotky," přidal jsem se.
„Jak dobře ty lidi vypadali. A jak se krásně oblíkali," hodnotila Aneta.
„Ale pozor! Takhle se oblíkli, když šli do kostela, na úřad, nebo k fotografovi," upřesnil jsem.
„Nekaž to," napomenula mě Aneta.
„Nekazím. Jen vysvětluju," usmál jsem se.
„Víš, něco ti řeknu," upřela na mě Aneta svoje zelenomodré oči, „já když vidím tyhle fotky, nebo prostě něco ze světa, jak žili lidi před stovkama let. Tak si říkám, jaký by to asi bylo, podívat se tam. Jako na exkurzi. Ale tak, aby o nás nevěděli. Prostě to sledovat jen jakoby zpovzdálí. Nahlídnout tam. A pak se zase vrátit," zasnila se.
„No, ale to nejdřív musíš vymyslet stroj času," zasmál jsem se.
Aneta do mě žďuchla a pěstí bušila do mých zad. „Ty si ze všeho hned musíš dělat srandu."
„Ale jo. Víš, že už mě to taky několikrát napadlo? Úplně stejně. Podívat se tam. A pak zase zpátky. Vidět třeba tu dobu, když byl děda mladý," podpořil jsem ji.
„Ale ne války. Ty bych vidět nechtěla. Ty hrůzy," upřesnila.
„A víš, že existujou spolky, kde si jednou za čas na sebe vezmou historický obleky? Tedy, ony jsou ušité v dnešní době. Ale oblečou se do toho a třeba několik dní v tom chodí," vzpomněl jsem si na jednoho známého.
„Ale to není ono. To je tak na svatbu. Nebo třeba do divadla," přemýšlela Aneta, „ale nesplní to ten účel. Jenom v tom chodíš. A co z toho?"

„Ale třeba, kdyby se svatebčani do toho oblíkli, měli by i rekvizity, víš jak by to bylo skvělý? Mít takový fotky?“ napadlo mě.
Aneta se zarazila. Byla ticho a dlouze se na mě dívala. Přemýšlela.
„Děje se něco?“ koukal jsem na ni.
Byla ticho. Jen mě chytla za paži. Jako by chtěla něco říct. Ale bála se.
A po chvíli se nadechla. „A ty by sis mě vzal? Kdybysme měli takovou svatbu?“ koukala se mi přímo do očí. Tohle už nebyla legrace. Tohle bylo životní rozhodnutí. Přitáhl jsem si ji k sobě. Ale po chvíli se mi vymkla z náručí, posadila se a zeptala se znovu: „Tak co? Vzal by sis mě?“
Tohle jsem nečekal. Kdysi jsem se zařekl. Že už nikdy nechci zažít ten šílený smutek, když se rozejdou dva lidi, kteří se ještě před nedávnem milovali. A Aneta to ví! Nevypadá ale, že by to měla být nějaká legrace. Nebo, že by mě snad nějak zkoušela. Naopak. Je odhodlaná. Jako kdyby to fakt chtěla.
„Počkej, nechvátej,“ brzdila mě najednou. „Vím, co jsi prožil. Vím, a pamatuju si všechno, co jsi mi říkal,“ ztichla.
A po chvíli pokračovala: „Petře, já tě nechci do ničeho tlačit. To bych si nikdy nedovolila. A nikdy bych si to neodpustila. Ale vím, že už nechci… Že nechci jít dál bez tebe. Nikam,“ odmlčela se. „Ale budu respektovat, když řekneš, že to nechceš,“ uzavřela to.

Prohlížel jsem si ji. Její velké oči, jak seděla v křesle, pevně ale přitom křehce. Její tvář, která tak zvážněla. A jak nervózně otáčí další stránku fotoalba. Jak se jí třese ruka. ‚Tuhle holku nechci zranit,‘ uvědomil jsem si. Došlo mi, jak mi na ní záleží. Jak se o ní bojím. Jak si nedovedu představit, že by odešla. A už se nikdy nevrátila… ‚Ona to myslí vážně, naprosto vážně,‘ došlo mi.
Kleknul jsem si před ní.
„Anet. Hrozně si toho vážím. Hrozně moc. Protože od tebe to zní tak přirozeně. A vlastně, je to nádherný.“
Přestala obracet listy a podívala se na mě. Přemýšlela, to už jsem na ní poznal. Čekala, jestli budu pokračovat.
„Ale já si tě nemůžu vzít,“ pokračoval jsem, „protože se mnou nechceš jet do Francie.“
„Já tě uškrtím!“ pochopila. „Já, že s tebou nechci jet do Francie?“ plácla mě polštářem po hlavě. Vzápětí se ale sehnula:
„Pojď sem, ty provokatére. A nekleč,“ smála se.
„Ale stejně jsem neslyšela odpověď,“ vyrovnala po chvíli skóre.
Zůstal jsem klečet. Vzal jsem její ruku do své. Nasadil jsem vážnou tvář.
A řekl: „Slečno Aneto Birgrová, vezmete si mě za muže?“

Aneta se rozesmála. „Ty jsi fakt blázen. A stejně, nemáš prstýnek," vysmívala se mi naoko.
„Počkej, já nějakej seženu," odběhl jsem do kuchyně. V šuplíku jsem našel kovovou podložku pod šroub, tak akorát na můj malíček. Ten by mohl Anetě sedět na prst.
„Tak znovu," poklekl jsem. „Slečno Aneto, vezmete si mě?" Aneta otevřela pusu úžasem a jen zírala, jak se snažím jí na prst navlíknout tu starou podložku.
„Vždyť mi zlomíš prst, ty blázne," smála se.
„Doběhnu pro vazelínu," navrhnul jsem.
„Nikam neběhej," zastavila mě.
„A teď vážně," přestala se smát, „myslíš to doopravdy? Ale žádný skopičiny," pousmála se.
Už jsem to věděl. Že chci. Že to chci aspoň zkusit. Ještě jednou. Tohle je holka, s kterou to za to stojí. A třeba to bude konečně ta pravá pro život.
„Anet," pokoušel jsem se nesmát, „ano, myslím to opravdu vážně. Chci tě za ženu. Jestli teda chceš ty mě?"
Mlčeli jsme. Možná každý z nás přemýšlel. A promítali jsme si v duchu všechny ty nehezké věci, které se nám oběma před časem staly.
A pak přišlo to hezké. To, co jsme prožili společně.
„Ano," řekla Aneta. „Chci se stát tvojí ženou. Poslední."

kapitola 32
Archanděl Michael

Hned jak jsem přijel domů po noční směně, nakrmil jsem kočky, opláchl se a co nejrychleji vklouzl pod peřinu. Aneta si na můj rytmus brzy zvykla. Ten den jsme byli po noční oba. Probouzeli jsme se hned po poledni. Připravovali jsme jen lehký oběd. Polévku z vývaru a pečené kuře s rýží.
Mobil ležel na stole.
Černá, lesklá a placatá věc, která se najednou rozsvítila a pípla.
Přišla zpráva.
„Ahoj, za dva dny budu zase ve městě. Nechcete se sejít? Někde v restauraci, kde dobře vaří? Šárka."
„Kdo to je?" zeptala se Aneta.
„Šárka. Chtěla by se sejít v pátek, ale v restauraci, co myslíš?" shrnul jsem.
„To by šlo. Aspoň nebudem muset uklízet," smála se.
Poslal jsem Šárce odpověď, a navrhl, ať sama vybere termín a restauraci. Přizpůsobíme se.
Odpověď přišla téměř okamžitě: „Spíš odpoledne. Upřesním to. Pa. Šárka."

Potrpěla si na kvalitní obsluhu a dobré jídlo. Takovou kombinaci nabízelo několik restaurací. Ale Šárka vybrala restauraci, která držela úroveň desítky let. Restaurace ‚U Farmáře' byla dobrá volba. Navíc byl její interiér rozdělen na jednotlivé boxy, a návštěvníci tak měli víc soukromí.
„Tak jak se máte? Vy dva?" zeptala se, sotva jsme dosedli.
„My dobře. A co ty?" zajímal jsem se.
„Nic zvláštního, práce, práce a zase práce. To víš, na vlastním se musíš otáčet. Ale baví mě to. Až mě to přestane bavit, tak se uvidí, co bude dál," odpověděla.
„Minule jsi mluvila o tom, že jdeš na nějakou seanci," připomněla Aneta, „můžeš mi o tom něco říct? Ale jestli nechceš, nemusíš. Já jsem jen hrozně zvědavá," chytla se mě za ruku a hledala v mých očích podporu.
„To nejni nic tajnýho. Jen je to dost drahý. Týká se to hlavně mého zdraví. Když jsem pracovala v Rakousku, myslela jsem, že musím vydělat hodně peněz. A tak jsem skoro pořád pracovala, nepřetržitě, bez odpočinku," vysvětlovala Šárka.
„To se asi nedá dlouho vydržet," hodnotila Aneta.
„Nedá. A taky se to projevilo," pokračovala Šárka, „najednou jsem byla unavená, ale fakt extrémně, nic mě nebavilo, doma jsem neuklízela. Spala jsem třeba tři dny v kuse. Hrůza," napila se. „Chodila jsem po doktorech. Ale nepomohli. I když zkoušeli všechno možný."

„Jo, doktoři. Když nemusím, tak k nim vůbec nechodím," přidal jsem se.
„A dobře děláš," ukázala na mě prstem Šárka. „Většině jde jen o prachy. A o výhody, který jim dávaji ty farmaceutický firmy. Pak ti předepisujou léky, který jsou úplně k ničemu," rozohnila se.
„A co jsi teda dělala?" ptala se Aneta.
„Hledala. A našla jsem bylinkářku z východu. Ta mi dělala bylinné směsi. A po nějakej době jsem začínala cítit úlevu. Ale doporučila mi jednu paní, která bydlí nedaleko. Ta provádí očistnou terapii a zaměřuje se na celej organismus. Neléčí jen následek. Ale hledá příčinu. A ona ji našla. Jen k ní musím jednou za měsíc docházet. No, a říkáme tomu seance. Ale už dost o nemocích, teď jsem tady," rozesmála se. „Nedáme si nějaký víno? Dneska můžu, mám odvoz," rozesmála se.
„A co manžel?" vmísil jsem se do jejich hovoru.
„Povýšili ho. Ale taky je míň doma. Pořád jezdí na nějaký porady a schůze. Pořádně tomu nerozumím," přiznala.
„A v jakým oboru, jestli se můžu teda zeptat?" ptala se Aneta.
„V tom úplně nejšílenějším. V aj tý. Nejdřív montovali počítače. Ale nabrali nějaký chytrý mozky. A vyvíjejí svojí umělou inteligenci," zvedla ruce a udělala prsty gesto, jakoby uvozovky, „která by se měla naučit ovládat různý ty jejich stroje a blbosti. Já tomu moc nedůvěřuju. Říkám, že co si člověk nevydělá svýma rukama, tak jako by ukrad. Viď, tati?"
Aneta se na mě tázavě podívala.
„No. To jsem tě učil, když jsi byla ještě malá," potěšila mě její paměť.
„A mě to zase naučil dědeček," přiznal jsem.
„Pamatuju si to celej život. Na to se nezapomíná. A je to pravdivý. Teda, já tomu věřím," přiznala se Šárka. „Ale zase je pravda, že manžel nosí domů peněz dost. Neříkám, že máme málo. Ale čim víc peněz máš, tim víc jich utratíš. Ale taky podporujem ty útulky pro zvířata," vysvětlovala. „No, a co teda vy dva? Bude svatba?" vystřelila od boku.
Podívali jsme se s Anetou na sebe. A dali se do smíchu.
Šárka to pochopila jako nevhodně položenou otázku. „Ale mohli byste. Nebo vám v tom něco brání?" zadívala se na nás.
„Nebrání," rozpovídala se Aneta, „ale to se musí tady pán rozhoupat," dobírala si mě Aneta.
„Tak šup šup!" podívala se na mě Šárka vyčítavě, „kde to vázne?"
„Neváže to na ničem. Jen se musíme domluvit na termínu," přiznal jsem.
„Bomba!" vykřikla Šárka. „Tohle musíme zapít!" hned gestikulovala na servírku, aby přišla k našemu boxu.
„Já ale řídím," přerušil jsem její nadšení.

„To nevadí, objednám nealko šampaňský, tady mají výborný," rozzářila se, „vždyť já taky moc pít nemůžu. Ale připít si na to musíme. A svatební cestu už naplánovanou máte?" vyzvídala.
‚To je přece jasný,' chtěl jsem říct. Ale než jsem prozradil naše plány, Šárka mě předběhla: „Počkej, nech mě hádat," zamyslela se,
„Francie! Trefila jsem se?"
Obrátila se k Anetě: „To je tátovo srdcovka. Jel tam hned jak otevřeli hranice. Musel se prostě projet tím těževé. Viď?" dívala se na mě.
„Ale pak jsme se svezli s ním. O něco později. Když jsme byli v Bretani. Bydleli jsme tam v kempu. V komunistickým stanu," rozesmála se.
„A Francouzi si mysleli, že jsme nějaký chudáci, tak nám nosili snídaně. A pak nám koupili takovej pořádnej, velkej stan," vysvětlovala, „s dvěma ložnicema! Tam bylo krásně, pamatuješ, tati?" dívala se na mě. „Ale táta se styděl a nechtěl to přijmout. Nakonec ale rezignoval, protože jsme se do něj prostě hned nastěhovali. Viď?" dodala a koukla na mě smířlivě.

„Tak to vám fakt přeju. A už tedy víte kam?" obrátila se na Anetu.
„Chtěli bysme projet celej jih. Od Marseille až po Nice," nastínila Aneta naše plány.
„A Saint Tropé! Četnickou stanici. Jak tam hrál Funes. Ten byl dobrej, ty komedie s ním mám ráda. Už jako malá jsem to hltala a smála se. A když ho daboval Filipovský. To bylo skvělý," usmívala se.
Šárce zazvonil telefon.
„Tak, manžel už je na parkovišti. Takže! Já se s váma rozloučím," smutně oznamovala.
„Může přijít taky. Třeba na chvilku," navrhoval jsem.
„Vždyť víš, jak to nesnáší," vysvětlovala. „A stejně, musí zase brzy ráno vstávat," doplnila.
„Tak ahoj," políbila nás oba na tvář. „A dejte mi pak vědět! Určitě přijedu," mrkla na Anetu.
A byla pryč.
„Víš co by se mi ještě líbilo?" zasnila se Aneta po tichu, které nastalo, když Šárka odešla, „zámky na Loiře. A taky Mont Saint Michel, ten bych chtěla určitě vidět."
„To abychom si ale vzali půl roku dovolené," zasmál jsem se.
„No, a co kdybysme byli dva dny v Nice. Teda v tom mobilhomu. Pak bysme se přesunuli na zámky," snila, „a Chambord, tam bych se chtěla podívat taky. A pak bysme jeli na západ," plánovala.
„To by se muselo pořádně naplánovat," odpověděl jsem.

„Ale já ti s tím ráda pomůžu," mrkla na mě. „Tady se mi to ale líbí," rozhlížela se, „tohle je dobrá restaurace, taková, pro zamilovaný," usmála se a vzala mě za ruku.
„Anet, pojedu s tebou rád. I na ten Mont Saint Michel. Ale musím ti něco říct. Něco, na co jsem si teď vzpomněl. Byl jsem tam před asi deseti lety," vzpomínal jsem. „Byl jsem tam se zájezdem. Rodiny s dětmi. A stalo se tam něco dost nepříjemnýho," zmlknul jsem.
„Co se stalo? Povídej, Petře. Teď už musíš, když jsi to nakousnul,"
ptala se.
„Nebylo to příjemný. Ale řeknu ti to," slíbil jsem.
„Tak mluv," naléhala.
„Jedno dítě tam spadlo, jeden kluk," odpověděl jsem.
Aneta vyvalila oči: „Cože? A co se s ním stalo? Bože…"
„On prostě vylezl na zábradlí. Jenže tam byl dost silnej vítr. Myslel si,
že to nebude problém, že to zvládne. Řvali jsme na něj, ať tam neleze," odmlčel jsem se. „Ale on toho nedbal. Neudělal ani dva kroky a najednou tam nebyl."
„To je hrozný, Petře," rozplakala se Aneta.
„Mám to furt před očima. Ani jsem se nechtěl koukat dolů. Je to tam fakt vysoko. Kdo tam byl, tak to ví. Však to taky uvidíš."
„Takže, Petře, on umřel?" chytla mojí ruku a křečovitě ji stiskla.
„Měl štěstí. Mniši takovou situaci viděli stokrát. Lidi jsou prostě nepoučitelní. Takže na skaliska nanosili balíky slámy. To alespoň zmírnilo pád. I tak ale musel přiletět vrtulník a kluka odnesl v hodně špatným stavu na nejbližší traumacentrum," odmlčel jsem se.
„Později jsem se dozvěděl, že kluk utrpěl těžký otřes mozku. Ale žije! Mniši za něj ten večer sloužili dlouhou mši. Já do kostela na podobné akce nechodím. To víš. Tady jsem ale šel. Všichni tam šli. Tam, když zavřeš oči, tak máš dojem, že jsi v jiným světě. Je tam opravdu klid a mír. A cítíš to celým tělem."
„Petře," držela se mě, „to je hrozný. Ale dobře, že tam dali tu slámu," řekla Aneta.
„Mezitím přišel příliv a ostrov odřízl od okolního světa. Delegátka,
co tam byla s náma, navrhla, abychom zůstali přes noc. Nějak to zařídila, že místo noclehu v Rennes, jsme mohli přespat v klášterním hotelu."
„To nevím, jestli bych unesla," řekla Aneta.
„Byla to hodně zvláštní noc, Anet. Mniši pak vysvětlovali, že to byl archanděl Michael. Ale všichni jsme viděli na nebi najednou obrovskou zlatomodrou záři. V novinách pak psali, že to byla polární záře. Ale kdoví…" přemýšlel jsem. „Takže teď už to víš. Neříkám, že tam nepojedu. Ale chtěl jsem, abys to věděla. Čeho jsem tam byl svědkem. Bylo to pár

metrů ode mě. Možná, kdybych natáhl ruku a šáhl po něm, nemuselo to tak skončit," přemýšlel jsem.
„Petře," vzala mě za obě ruce, „nesmíš si to vyčítat. A jestli nechceš. Nemusíme tam. Nevěděla jsem to. Anebo půjdeme jen tam, kam budeš chtít. Ano?"
„Jsi hodná," políbil jsem ji na ruce, „ale pojedem tam. A i tam přespíme. Třeba uvidíme zase tu záři. Bylo to úžasný. Tak úžasný, že jsem tenkrát úplně zapomněl vytáhnout foťák. Ale stejně, neuměl bych to vyfotit tak, aby se to podobalo skutečnosti. Jen jsme na to koukali. A žasli…"
„A jak dlouho to trvalo?" zeptala se Aneta.
„To je právě ta zajímavost. Všichni jsme mysleli, že to byla snad půlhodina. Ale když jsme se koukli na hodinky, tak to trvalo necelý tři minuty! Jako kdybysme byli v nějakej časovej smyčce…"
„Těžko bych si to představovala. Ale když vidím jak zříš," řekla Aneta, „tak to musel bejt ohromnej zážitek. Když jsi to začal vyprávět, tak jsem se bála. Bylo to takový, no prostě temný. Ale když jsi začal mluvit o té obloze, tak jsi se změnil. Úplně jsi se rozzářil."
„Myslím, že tohle poznamená každýho. Stačí zavřít oči. Jasně, vidím nejdřív toho kluka. Ale pak se to přepne na tu oblohu. Fakt bych byl rád, kdybys to viděla. Bylo to jakoby z jinýho světa…"
„Je všechno v pořádku?" objevila se servírka.
„V naprostém," potvrdil jsem.
„A můžu Vám ještě něco přinést?" podívala se na nás. „Navrhuji večeři. Když už jste tu tak dlouho," napadlo ji. „Přinesu jídelní lístek, ano?
A když si nic nevyberete, nic se neděje," uzavřela to.
„Petře. Je to tu ale hrozně drahý," obávala se Aneta.
Oponoval jsem: „Víš co? To nejni vůbec špatnej nápad. Podívej, venku už je tma. A než dojedem domů, to bude půlnoc. Takhle se tu najíme a doma už nemusíme nic dělat," kouknul jsem na ni.
„A víš co? Zvu tě!" mrknul jsem.
„Ty mě vždycky přesvědčíš. Jak to děláš?" štípla mě zlobivě do ruky.
„Kouzlo osobnosti?" smál jsem se.
Po výborné večeři jsme se odebrali k domovu. Obloha byla jasná, plná hvězd. Ale archanděl Michael nepřilétl.

kapitola 33
Kriminálka

‚Snídaně je nejdůležitější jídlo dne,' přesvědčovala nás babička, když jsme v dětských letech trávili u ní prázdniny. ‚Pak je oběd a až na konci je večeře. Která má být taková, aby se po ní člověku dobře spalo.' Moudrost starých lidí vyvěrala z jejich zkušeností. Ze vztahu k přírodě, ale i mezi lidmi navzájem. Dnes už se na to pohlíží jako na nějaké říkanky. Ale ona je to skutečná moudrost. Jako například rčení: ‚Ráno moudřejší večera.'
A včerejší večer náročný byl. Příhoda s klukem, který spadnul, ale naštěstí přežil, mi otevřela vzpomínku na areál mnišské komunity, který navštěvují tisíce návštěvníků.
„Petře, nechci ti nic připomínat," ozvala se Aneta s šálkem kávy v ruce. „Ale to tvoje včerejší vyprávění, o tom klukovi… vzpomněla jsem si potom na Moniku," zvlhly jí oči.
„Promiň," omlouval jsem se a vzal ji za ruku.
„Ne, ne. Neomlouvej se," reagovala Aneta. „Já jen, napadlo mě, jestli bysme neměli jít na policii. Říct jim, že to není Zdislava," smutně řekla Aneta.
„Asi máš pravdu. Jestli tedy na to už nepřišli sami," přemýšlel jsem.
„To je jedno, Petře. Já chci jen, aby se vědělo, že to je Monika. A že tam asi někde leží," nahrnuly se jí slzy do očí. „Víš, já bych jí chtěla pohřbít," lkala mezi slzami, „aby v tom hrobě byla opravdu ona. A máma by to určitě chtěla taky." Podal jsem jí kapesník a druhým utíral slzy.
„Tohle mě nenapadlo. Ale máš pravdu," odpověděl jsem.
Vzal jsem do ruky telefon a hledal číslo na kamaráda. Na člověka, se kterým jsem se seznámil v práci, kde policii neustále voláme.
Tu, aby poslali hlídku k lidem, kteří chtějí své problémy řešit tím, že skočí pod vlak. Nebo naopak, když třeba někdo pokládá na koleje nějaké předměty. S policistou Martinem jsme si sedli i lidsky a několikrát jsme spolu zašli na pivo. Posedět, pokecat, odreagovat se.
„Nazdar Petře," ozvalo se, telefon jsem přepnul na hlasitý odposlech, aby to slyšela i Aneta, „tak kam dneska pojedem?"
„Ahoj, poručíku," začal jsem.
„Hele, budu povýšen! Dostanu další frčku," zasmál se.
„To gratuluju," měl jsem radost. Martin je policista, který bere svou práci spíš jako poslání.
„Tak co máš?" zvědavě se zeptal.
„Budeš koukat. Potřebuju informace. Máme něco ke svaté Zdislavě," pokračoval jsem.

„Cože?“ smál se, „ty si hraješ na detektiva?“
„Poslouchej. Nedělej voloviny a řekni mi, kam s tim máme jít.“
„Jo, tak! Ty to myslíš vážně? Tak vydrž,“ odmlčel se a bylo slyšet cvakání klávesnice počítače.
„Tak, vem si tužku a papír. A piš si… má to na starosti kapitán Josef Vondrát, služba kriminální policie,“ diktoval. „Nechoď nikam na obvod, jdi rovnou na kriminálku. Tam na vrátnici řekni, co máš a oni už ti někoho pošlou,“ uzavřel Martin.
„Martine, moc díky!“
„Nejni zač. A pak mi to musíš celý říct, ty záhadologu. Až se sejdem, zase někde u jednoho. Měj se!“ rozloučil se.
„Tak půjdem?“ nečekala na nic Aneta.
„Podívám se, kde to je a pojedem,“ odpověděl jsem. „Zatím se můžeš obléct,“ políbil jsem ji. Udělala ksichtík a odběhla do ložnice.

Zastavili jsme u vysokého, zanedbaného baráku. Nevypadal vůbec přívětivě. Šedá omítka mu dodávala spíš punc nepříjemného místa.
„Tohle je ono?“ nedůvěřivě se zeptala Aneta.
„No, koukni na ceduli. Služba kriminální policie. Jdeme,“ vzal jsem Anetu za ruku. Byla rozechvělá, ale držela se.
„Dobrý den, co pro vás můžu udělat?“ ptal se mladý, slušivě ostříhaný policista na vrátnici. Popsal jsem mu náš případ, zapsal si nacionále, ofotil si občanky a pak nám pokynul, abychom si sedli.
„Někdo se vás ujme,“ dodal ještě.
Policejní chodba byla dlouhá tak, že nebylo skoro vidět na konec. Dlažba na podlaze pamatovala snad France Josefa. Bíle vybílené a do výšky dvou metrů natřené zdi zeleným emailem připomínaly kriminální filmy. Nebylo to příjemné místo ani uvnitř.
„Vy jdete kvůli té lebce?“ objevil se další, asi třicetiletý policista. „Tak pojďte, prosím, za mnou.“
Dovedl nás do kanceláře, kde bylo jasné, že to je fanoušek fotbalového klubu. Na všech zdech visely různé standarty a plakáty.
„Tak co pro nás máte?“ zeptal se, když nám nabídl židle na sezení a sám se posadil za stůl proti nám.
„My víme, čí je ta lebka, kterou jste našli,“ začala roztřeseným hlasem Aneta.
„Aha? A jak to víte?“ podezíravě se zeptal policista, jehož více zajímal účes, který si upravoval v odrazu monitoru počítače.
„Já jsem totiž sestra Moniky Birgrové, která se ztratila před skoro dvaceti lety. A nikdo jí nenašel,“ třásla se Aneta. Chytla se mě instinktivně za ruku. Ale i tak se třásla po celém těle.

„A já myslel, že jdete právě kvůli té lebce," přemýšlel a mimoděk si hladil služební číslo.
„To ano. Ale přišli jsme kvůli tomu, že ta lebka patří někomu jinému," snažil jsem se mu vysvětlit.
Policista se chvíli díval do počítače. A pak řekl: „Chvíli prosím vás vydržte. Já se hned vrátím," řekl trochu neurčitě a odešel.
Dveře se za chvíli otevřely a v nich stál starší pán, prošedivělý, menšího vzrůstu, s plnovousem, v civilních okrových manšestrákách, a vytahaném žlutém tričku. Rovnou se podíval na Anetu: „Vy jste Birgrová?"
„Ano," odpověděla Aneta.
„Tak pojďte, prosím, se mnou. A vy?" obrátil se na mě.
„Můj přítel Petr. Chci aby byl u všeho," řekla najednou rozhodným hlasem Aneta.
„Samozřejmě. Tak pojďte oba," zhodnotil situaci policista.
„Já jsem Josef Vondrát. Shodou okolností mám na starosti případ lebky, o které si někteří myslí, že je té svaté. Ale měl jsem i případ Moniky Birgrové. Dávno odložený případ," představil se, když jsme se usadili v křeslech v jeho kanceláři.
Tady bylo znát, že rád rybaří. Jeho počítač stál na polici v rohu místnosti, přes monitor byla přehozená háčkovaná dečka. Podobná ležela na klávesnici. Hlavním motivem na obou byla nějaká ryba. O polici byly opřené rybářské pruty a podběrák. Vedle klávesnice ležely návnadové mušky, které kapitán pravděpodobně ve volných chvílích vyráběl.
„Takže mi řekněte, s čím přicházíte. V klidu, v pohodě. Máme spoustu času," uklidňoval zjevně nervózní Anetu.
„Byla jsem tenkrát dítě. Vlastně, všichni jsme byli děti. A chodili jsme si hrát k těm starým mlýnům. A jednou se Monika ztratila. A už nikdy jsem ji neviděla," líčila Aneta.
„Počkejte. Ale pokud si dobře vzpomínám, tak všichni svědci tvrdili, že do lesa nikdo nechodil. A vy jste řekla," nalistoval list s Anetinou výpovědí, „že jste tam byli ten den," přemýšlel. „Aha. Jenže děti jsme nesměly podle tehdejší legislativy vyslýchat. Takže jsme to přehlédli."
„No… měli jsme to zakázáno. Máma nám to zakazovala," zdůrazňovala Aneta, „ale my jsme tam chodili skoro pořád. Já jsem nechtěla. Ale Moniku to tam pořád táhlo."
„Takže, děti tam chodily," zamyšleně se ujišťoval kapitán.
„Jo, chodili jsme tam. Docela hodně…" potvrdila provinile Aneta.
„Ale to mění situaci," zamyslel se kapitán.
Najednou mu zazvonil na stole telefon. Takový ten, jak se mu říká pevná linka, ale který je pro policii téměř nezbytný.
„Máš to? Skvělý. Jdu tam," slyšeli jsme.

„Pardon," obrátil se kapitán k nám, „klidně seďte, já si jen pro něco dojdu. Za chvíli jsem zpátky."
Dveře se ještě ani nestačily zavřít, když se kapitán zastavil a prudce se obrátil zpátky k nám: „Pardon, já jsem… nedáte si třeba kafe? Nebo čaj? Kolegyně vám ho přinese," skoro se omlouval.
„Dáme si čaj, jestli můžem," řekla Aneta.
„To je hrozný," podotkla nervózně, když už se dveře opravdu zavřely, „kam oni furt chodí?"
„Klid Anet. Asi prostě potřebuje ještě něco donést," snažil jsem se ji uklidnit.
Za chvíli se kapitán vrátil, pod paží měl tlustý fascikl v zažloutlých starých deskách, pokapaných zřejmě hořčicí. Ze všech stran vykukovaly archy papírů. Jako jazyky starých, unavených psů.
„Omlouvám se, že jsem vás tady tak nechal. Ale tohle jsem potřeboval," ukázal na fascikl, který mezitím položil na svůj stůl a sfoukl z něj vrstvu prachu.
„Tak," začal listovat v papírech, „vaše maminka vypověděla… aha, už to vidím, vypověděla, že vám to zakazovala, ale že jste se jí přiznala, že jste tam i tak chodili. Soused Malý vypověděl, že dospělí tam nechodili, protože to bylo nebezpečné, sousedka Kohoutová řekla, že to tam je prokleté," probíral se spisem, hlavu opřenou o ruku.
„Dobře, děti jsme nevyslýchali," zamyslel se. „A vy teď říkáte, že ten artefakt, že patří vaší sestře?"
„Myslím… určitě je to ona," roztřásl se Anetě hlas.
Telefon na stole zazvonil znovu: „Jasně. Hele, můžeš mi to sem donést? Díky," zavěsil.
Za chvíli se otevřely dveře a dovnitř vstoupila menší černovláska, trochu při těle. Zkoukla Anetu, mě a pak se zamilovaně podívala na kapitána.
„Dobrý den," pozdravila měkkým hláskem.
„Tady to je, Pepo. Přišlo to včera," oprašovala kapitánovi rameno, jako by tam měl nějaké smetí. Kapitán ji plácl přes ruku a černovláska se rozesmála ještě víc. Pak se obrátila k odchodu, ale tak nešikovně, že na mě málem spadla.
„Pardón," omlouvala se a bravurně svůj pád vyrovnala. Potom se obrátila ke kapitánovi, který ji vůbec nebral na vědomí a laškovně zamávala rukou: „Tak papa, Pepo," odkráčela.
„Tohle je zpráva ze soudního," koukal kapitán do papíru, rukou si držel brýle.
„A tady píšou… jo, tady: analýza neprokázala shodu s pohřešovaným artefaktem církve, a tak dál, a tak dál," rozmachoval se rukou.

„Tudíž, tohle máme potvrzené," zakoukal se do očí Anetě, „a vy teda myslíte," dlouze přemýšlel. Probíral se papírama, něco si mumlal. Pak rozbalil zmačkaný papír, ze kterého vykouknul nakousnutý chleba se salámem. „Pardon," omlouval se, ale nečekal na odpověď. Dál se prohraboval fasciklem, některé papíry si přidržoval před brýlemi,
a do toho ukusoval chleba se salámem.
Po chvíli uznal, že toho už ví dost. Zvedl sluchátko pevné linky, něco vymačkal na klávesnici a čekal: „Franto, můžeš přijít? Jo, ke mně," položil sluchátko.

Skoro okamžitě se dveře otevřely. „Dobrý den," obrátil se k nám vysoký policista v tmavé uniformě, starší, vysoké čelo, holohlavý, na širokých ramenou velké zlaté hvězdy. Kapitán mu ukazoval papír ze soudního, pak ukázal na tlustý fascikl, něco si šeptali, a potom řekl:
„A slečna Birgrová je přesvědčená, že to je její sestra."
„Dobře Pepíku. Tak nějak jsem si to i myslel. Rozjeďte to."
Nic jiného neřekl.
„Nashledanou," obrátil se k nám a odešel.
„Takže," shrnul to kapitán Josef Vondrát, „pro dnešek by to bylo všechno. Zaprotokolujeme to, a můžete jít domů," usmál se na nás.
„Aha! A co bude dál?" ozvala se nejistě Aneta.
„Prozkoumáme to tam. Převrátíme to vzhůru nohama. A," položil otcovsky Anetě ruku na rameno, „tentokrát vaši sestru najdeme," řekl rozhodně. „Ozveme se vám, až budeme vědět víc," uzavřel kapitán
a podal mi vizitku. „Tady máte kontakt přímo na mě. Kdybyste si na něco ještě vzpomněli. Nebo kdyby se vám zdálo, že se dlouho nic neděje. Zavolejte. Kdykoli. Jsem na příjmu skoro pořád," usmál se.

kapitola 34
Belzebub

„Musím to říct mámě," bylo první, co Aneta po opuštění budovy kriminálky řekla.
„Anet, nechceš ještě počkat?" navrhoval jsem.
Šla k autu. Nemluvila. Neotáčela se. U auta se zastavila a čekala až odemknu. Než jsem ho obešel, byla už uvnitř. V ruce kapesník, kterým si utírala uslzené oči.
„Petře," plačtivě mluvila, aniž by se na mě podívala. Místo dalších slov se opřela o moje rameno a vzlykala. Obejmul jsem ji a mlčel s ní. Po chvíli zvedla hlavu, políbila mě na tvář a řekla: „Já vím, že to zní asi pitomě. Ale už sem nechci chodit. Podívej se na to," ukázala. „Vždyť to je barák hrůzy."
„To jo. Nevypadá fakt dobře. Ale uznej, že ten kapitán, to je třída," zkusil jsem odlehčit situaci.
„V tom máš pravdu. Jak jedl ten chleba. Jako ze starýho filmu. A jak si umaštěnýma rukama prohlížel ty papíry," přitakala Aneta.
„A ta černovláska…"
„Ta byla prdlá," zasmála se.
„Mámě to ještě říkat nebudu. Počkáme tedy, až co najdou," už klidnějším hlasem zhodnotila Aneta těch několik hodin na kriminálce.
„Děkuju, že jsi tam se mnou šel. Oni ji najdou. A pak, pak ji pohřbíme," plánovala.

Z nebe padaly provazy vody. Jako by plakaly s Anetou. Stěrače kmitaly jak o závod. Ale za chvíli už jsme stoupali po schodech do teplého bytu v nejvyšším patře. V Kočičím ráji všechny kočky spaly. Kulíšek jen otevřel oči, zívnul a spal dál. Ferda mrknul, ostatní si nás nevšímali.
„Chceš něco k pití?" zeptal jsem se Anety.
„Já si dám moji meltu, co ty? Dala by sis se mnou?" navrhnul jsem.
„Ráda," pousmála se. „Dobře, že už to mám za sebou," přiznala.
„Udělali jsme dobře, Anet, že jsme tam šli. A že jsi jim všechno řekla. Já tomu policajtovi věřím. To nejni ten trouba, co fandí fotbalu," vysvětloval jsem nejen pro sebe.
„Ten byl jasnej," usmála se. „Ta jeho výzdoba, toho bych nechtěla doma." Chytila hrnek do obou rukou a dlouze se na mě dívala. „Jsem šťastná," řekla najednou. „Bez tebe bych to nezvládla. A nejen dnešek. Akorát si říkám, kde jsi byl celou tu dobu?" natáhla ke mně ruku.
Zvedl jsem se ze židle a kleknul si k její židli.

„Nekleč," zašeptala Aneta, „nebo mi budeš muset přinést zase další zásnubní prstýnek," usmála se.
„Já klidně šáhnu do šuplíku," zavtipkoval jsem.
„Pojď ke mně, ty jeden kašpare," smála se Aneta. Její smutný výraz byl naštěstí pryč.

„Takže zejtra jedem na denní? To bysme měli jít už pomalu do postele," přemýšlela. Otevřel jsem okno, abych vyvětral. Aneta se šla podívat do Kočičího ráje, a dřív než si toho všimla, proklouzla jí Kristýna pod nohama do pokoje. Jak uslyšela, že otevírám okno, provedla dlouhý skok a přistála na parapetu. „Ty jsi ale akrobatka," pochválil jsem ji, „tobě nestačí výhled na strom? Nestačí, viď? Ty se chceš podívat taky na ulici," hladil jsem její lesklý, černý kožíšek a Kristýna mi odpovídala tou její podivnou směsicí mňoukání a broukání.
Aneta přiběhla hned za ní: „Tady jsi, ty opičko. Normálně mi zdrhla," vysvětlovala. „Ona to miluje. Ostatním stačí jejich balkon, ale Kristýna musí zkontrolovat i okolí. A tak se se mnou občas takhle kouká," hladil jsem ji a ona mi pořád něco říkala. Až když zjistila, že se už nic zvláštního neděje, skočila na zem a odběhla ke dveřím do Kočičího ráje. Aneta běžela za ní a pustila ji dovnitř. „Ty tvoje kočky. To jsou tedy terapeutky. Člověk má hned lepší náladu," svěřila se Aneta.

Pak už jsme vlezli pod peřiny, Aneta otevřela knížku, já jsem si vzal časopis o autech, nařídili jsme pro jistotu oba budíky, a dali se do čtení. Nejlepší prostředek, jak tělu říct, že má vypnout.
Měl jsem skoro přečtený článek o rozdílech v hybridním uspořádání automobilových pohonů, když se ke mně Aneta otočila a jemně mi ťukla do časopisu.
„Ale měli bysme za mámou zajet i tak," nenechala mě dočíst ani odstavec.
„Cože?" divil jsem se, o čem mluví.
„Nebo jí nechceš říct, že si mě chceš vzít?" podepřela si rukou bradu a zkoumavě si mě prohlížela.
„Samozřejmě, že ji chci požádat o tvoji krásnou ruku," políbil jsem ji, „ale nechtěl jsem," zapřemýšlel jsem, „prostě jsem si myslel, že to na nějaký čas odložíme."
„Jo, ty už mě nechceš?" hrála Aneta uraženou.
Sedl jsem si, najednou mi byla poloha vleže nepohodlná. Opřel jsem se o pelest a prohlížel si ji. Zase to byla ta slečna, kterou jsem si prohlížel, když poprvé přišla na sál. Usměvavá, příjemná, krásná.
„Vždyť víš, že tě chci. Miluju tě, víš?" políbil jsem ji a pohladil po tváři.

„Ale ráno jdeme na denní, pak budeme mít noční," počítal jsem. „Tak jedině potom, až budeme mít volno, za tři dny."
„No, ale musíme si půjčit ty kostýmy! Aby to bylo stylový. Mluvila jsem s jednou známou, ona dělá v půjčovně kostýmů. Je to teda hlavně pro divadla. Ale domluvila jsem se, že bysme po noční, až se vyspíme, mohli k ní zajet a vybrat si. Co myslíš?" vysvětlila mi, co naplánovala.
„Já zírám," přiznal jsem se. „Takže ty už to máš všechno naplánovaný?" usmíval jsem se na ni.
„Všechno ještě ne. Asi spíš budem improvizovat. Ale v hlavě už nějaký plán mám," uculovala se.
„A já jsem si na něco vzpomněl. Ale o tom teď nemůžu mluvit. To bysme už neusnuli," smál jsem se.
„Ale to teď tedy musíš říct. Protože právě proto bych už neusnula. To by mi furt vrtalo hlavou, co to může bejt," přemlouvala mě Aneta. A pořád se na mě culila.
„Ale jenom krátce, jo?" nabídnul jsem.
„Souhlasím, aspoň krátce," řekla.
„Tak si lehni a poslouchej."
„Už jsem celá napjatá. A jsem jedno velký ucho," smála se.
„Jeden čas jsem pracoval na malým nádraží, kde byla vlečka do cihelny. Jednou denně tam přijel vlečkovej vlak s prázdnými vozy. Ty přistavil na vlečku a odtud vytáhl naložený vozy cihlama. A odvezl je do přípojný stanice," koukl jsem na ni.
„No dál, vyprávěj. Čekám na příběh," popoháněla mě.
„Kromě toho tam jezdil jen motorák, kterým jezdili i dělníci z cihelny. Byla to vedlejší trať, taková ta lokálka, kde motorák jede dolů, tam se obrátí a po nějakej době zase jede zpátky. Takže jsme se tam všichni po nějakým čase znali."
„Ty to schválně natahuješ, ty jeden," usmívala se Aneta.
„Byli jsme tam čtyři výpravčí. A střídali jsme se tak, že ten kdo přijel do práce vystoupil, šel do kanceláře, a teprve když nastoupil ten, kdo jel domů, tak ten nový šel vlak vypravit," kouknul jsem na Anetu.
„No povídej, povídej. Nebo ti usnu," vyhrožovala, ale pořád se usmívala.
„Jenže, když jsem střídal Jakuba, tak to bylo jinak. Vystoupil jsem z vlaku, on vlak vypravil a čekal se mnou, až pojede motorák zase dolu. A tím odjel."
„Vždycky to probíhalo úplně stejně. Jednou ale jedu, a když už motorák vjížděl do oblouku před stanicí, otevřel strojvůdce dveře a zakřičel na mě: ‚Petře, pojď sem. To musíš vidět!'.
Jak vlak vjížděl k peronu, koukal jsem, že tam stál někdo nebo možná něco, co tam nepatřilo."

„Něco? On tam nebyl Jakub?“ divila se Aneta.
„Vydrž. Myslím, že to už nikdy nikdo nezažije,“ smál jsem se. I proto, že jsem věděl, co přijde.
„Když jsme se blížili k peronu, bylo jasně vidět, že má na sobě uniformu. Ale stál zády. No jo, ale na hlavě neměl červenou čepici. Spíš to vypadalo jako nějaký roští nebo co,“ otočil jsem se k Anetě. Ležela a poslouchala.
„Byli jsme už skoro u něj. A najednou se otočil. Já se normálně lek!“
„Co to bylo?“ zvědavě se ptala Aneta mezi zíváním.
„Byl to čert! Jakub si někde sehnal masku Belzebuba, natáhl si ji na hlavu, a chodil tak vypravovat vlaky!“ popisoval jsem. „A povídal strojvedoucí, že takhle tam chodil celej den,“ smál jsem se. Otočil jsem se k Anetě. Ale měla už oči zavřené a zhluboka oddychovala. Zhasnul jsem lampičky a po chvíli jsem usnul taky.

Ráno před směnou je jiné, než když člověk nikam nemusí. Tělo odmítá nastartovat, chtělo by ještě dobíjet baterky. Ale zvuk budíku je prostě neúprosný.

Když už jsme seděli ve svém vlakovém kupé, Aneta se najednou na mě podívala, a skoro vyčítavě mi řekla: „Ty jsi mi to včera nedopověděl. Ty jsi asi usnul.“
„Já? Usnula jsi ty,“ smál jsem se.
„Fakt? Vidíš, a já myslela, že jsi usnul ty. A jak to teda dopadlo? Pamatuju si, že jste vjížděli do stanice. A pak už nic.“

Zopakoval jsem Anetě konec příběhu, a doplnil: „Když asi za měsíc přijela na kontrolu naše dopravní, tak si sedla ke stolu jako vždy, projela všechny sešity, zkontrolovala rozkazy, zápisníky. A když to měla všechno hotové, podívala se na mě, a povídala: ‚Jak to bylo tenkrát s tím čertem, Petře?‘ Ve mně by se v té chvíli krve nedořezal. Naše dopravní byla skvělá ženská. Ale bylo mi jasný, že tohle jí říct nemůžu.“
„Co jsi jí tedy řekl?“ ptala se Aneta.
„Dělal jsem hloupýho. Lhal jsem, že o žádným čertovi nic nevím.“
„Asi bych udělala to samý. Přece bych kolegu neshodila,“ zamyslela se Aneta.
„No jo. Jenže za několik let, to už bylo později, jsem jel na podnikový zájezd do Rakouska, na Semmering.“
„Tam jsem byla. Strojvedoucí tam jeli na výlet, tak jsem se s nima svezla. To je parádní stavba. A z té vyhlídky, to je něco. Taky jste tam byli?“
„Byli. A byla tam i ta naše dopravní. Ona si mě dobře pamatovala. Měli jsme průvodce, který ale neměl moc silnej hlas, takže když jsem se něco

chtěl dozvědět, tak jsem se ho musel držet. Abych slyšel o čem mluví. Cestou zpátky nám dal rozchod.“
„A dopravní si tě našla. Že jo? Nebo se mýlím?“
„Nemýlíš. Přišla za mnou, a začala konverzovat: ‚Tak co Petře, jak se máte?‘, odpověděl jsem, že samozřejmě dobře. Pak se ptala, jestli ještě dělám u té cihelny. A to už jsem znejistěl. A ona najednou: ‚Víte co? Udělal jste dobře, že jste kolegu nepotopil. Já bych se tomu zasmála. Ale vedení by se ptalo. A jakože se opravdu ptalo. A já bych jim musela zalhat. Takhle jste mi to ulehčil. Oni ho chtěli exemplárně potrestat. Jenže všichni tvrdili, že o ničem neví. A vy jste byl poslední na řadě. Díky vám mohl Jakub sloužit dál.‘ odmlčela se a za chvíli ještě upřesnila: ‚Jsem už v důchodu, takže teď mi to můžete vyprávět, ale jestli nechcete, nemusíte.‘“
„A řekl jsi jí to?“
„Nejenom jí. Jak lidi viděli, že si něco vyprávíme a smějeme se, tak to bylo jak magnet! Najednou byli všichni z autobusu kolem nás. A všichni jsme se tomu smáli celou cestu domů.“
„To se děly dřív věci, že? Dneska už nic takovýho nebude,“ povzdechla si Aneta.
„Ale proč by ne. Legrace bude vždycky. Tu nic nezastaví. A uvidíš, až budeš na dispečinku dýl. I tam se zažije spousta zajímavých okamžiků,“ povzbuzoval jsem ji.

Vlak už vjížděl do Vinohradských tunelů. Sbalili jsme svoje věci, přesunuli se ke vstupním dveřím a čekali až vlak zastaví. A jako všichni další cestující jsme chvátali do metra, na tramvaj a několik desítek metrů dál pěšky. Až na dispečink. Vystřídali jsme unavené kolegy z noční směny, pozdravili jsme sousedy, operátorky a převzali si svoje panely.

Po asi dvou hodinách mi pípnul mobil a objevila se zpráva. Od kolegyně Olgy, která mě měla večer vystřídat. „Petře, mohla bych přijít o hodinu déle? Přijela máma ze Slovenska.“
„Samozřejmě. Užij si s mámou hezké odpoledne. Pojedu domů později,“ odepsal jsem.
Když byla chvíle klidu, popošel jsem ke stolu Anety. „Pojedu domů pendolinem, Olze přijela máma ze Slovenska,“ vysvětloval jsem jí. Otočila se na mě, oči doširoka otevřené: „Pojedu s tebou! Pendolinem jsem ještě nejela!“ rozhodla se.
„Tak já koupím místenky, jo?“
Byl jsem vlastně rád, že nepojedu sám. A když Aneta pendolinem ještě necestovala, tak si aspoň tu jízdu užijeme spolu. Naše trať je jediná na síti, kde může naše pendolino využít to, od čeho je odvozen jeho italský název.

Totiž projíždět oblouky rychleji díky tomu, že se celý vlak o několik stupňů nakloní víc, než klasické vlaky.
„A pofrčíme dvě stě!“ těšila se Aneta.

kapitola 35
Půjčovna kostýmů

Další den jsme měli volno před noční směnou. Byl jsem ještě v posteli, chtěl si dočíst články v časopise. Aneta byla zřejmě v koupelně. ‚Ženy by mohly mít z celého bytu hlavně koupelnu. Tráví tam pravděpodobně nejvíc času,‘ pousmál jsem se své myšlence.
Najednou přiběhla, mobil v ruce: „Petře,“ zavolala, aby upoutala mou pozornost. Ale všiml jsem si, že má na sobě moji modrou košili. Byla jí velká, takže to vypadalo spíš jako nepovedené minišaty. Ale byla v tom roztomilá.
„Prosímtě, co to máš na sobě?“ trošku jsem ji popíchnul.
„No…“ řekla a zatočila se. „Košili! Jsem ji objevila v koši s prádlem, které budu žehlit. Teda, původně jsem to chtěla vyžehlit. Ale volala mi Mína, že dnes můžem přijít. Nejlíp hned,“ vyjevila, co mi vlastně chtěla říct.
„Kdo je Mína?“ zeptal jsem se, protože jsem vůbec netušil, o čem mluví.
„Mína je přece kámoška. Ta co nám pučí ty kostýmy,“ řekla, jako bych znal všechny její kamarádky.
„Aha. A to jste se domluvily tak rychle, jo? Chtěl jsem dneska umýt auto. Ale zase, než tam jezdit po noční. Tak jo, pojedem pro kostýmy,“ přehodnotil jsem plány.
„Auto můžem potom taky umýt. Stíháme, neboj. To nebude dlouho trvat,“ říkala přesvědčivým hlasem.
„Uvidíme,“ řekl jsem. „Ale neběhej tady polonahá a oblíkej se,“ zasmál jsem se.
„Polonahá jo?“ snažila se podívat dozadu a všelijak se otáčela, aby se ujistila, že to není pravda. „To pěkně kecáš! Je to stejně dlouhý jako moje sukně,“ smála se Aneta.
Ale než jsem stačil jakkoliv zareagovat, už byla zase v pokoji.
Za chvíli jsem seděl u stolu, dopíjel kakao, ale Aneta pořád běhala z ložnice do koupelny a pokaždé měla na sobě něco jiného.
„Myslíš, že můžu jít v tomhle?“ zeptala se. Ale pořád nebyla spokojená. I když jsem jí říkal, že už nemá nic zkoušet, vždycky šla a převlékla se do něčeho jiného. Je pravda, že šatník měla až přezásobený. A tak byl výběr těžký.
„Anet, jdu do auta. Až budeš hotová, přijď,“ políbil jsem ji letmo na tvář, když kolem proběhla s další variací.
Seděl jsem v autě jen chvíli, když se objevila. Tmavě modré šaty nad kolena, přes to tenký pulovr v barvě starorůžové. A na hlavě slaměný klobouk s širokou černou stuhou, ozdobený umělými květinami jarní louky.

A na nohou bílé kotníkové adidasky. Nekomentoval jsem to, hlavně, že byla spokojená ona.
„Myslíš, že to je v pořádku?“ spustila, sotva dosedla.
„Jsi krásná. Jen ty adidasky mi k tomu nějak nesedí,“ pousmál jsem se.
„Nevíš, co je moderní,“ bránila se.
„Vzdávám se,“ uznal jsem. „Jinak je to ale krásný,“ opakoval jsem svou poklonu.
„To? To je krásný? Já ne?“ dobírala si mě.
Přitáhl jsem ji jemně k sobě, pohladil po vlasech vyčesaných dozadu, a políbil ji. „Jasně, že nejkrásnější z toho jsi ty,“ mrknul jsem na ni.
„Tak mi hlavně neshoď ten klobouk,“ provokovala.
Zaparkoval jsem v řadě aut u chodníku vedle historického domu, s bohatě zdobenou fasádou, který mi ukázala.
‚Půjčovna divadelních kostýmů,‘ stálo na malé ceduli, umístěné vedle vstupních dveří, které byly součástí dřevěných vrat. Vzal jsem za kliku, ale bylo zamčeno.
„Co je?“ otočil jsem se k Anetě.
„Já Míně zavolám,“ nabízela.

Po chvilce se otevřely dveře. A v nich stálo něco, co bych na první pohled nazval: ‚vodník Česílko.‘
„Ahoj!“ objímaly se s Anetou. Pak se otočila ke mně, pozdravila „Dobrý den,“ a podávala mi ruku. „Měli jste zazvonit,“ vysvětlovala. A ukazovala na malé tlačítko, zakomponované do cedule. Vedle něho byl ještě menší nápis ‚zvonit.‘ „Asi to budu muset zvětšit. Buď ten nápis, nebo tlačítko,“ přemýšlela nahlas.
„Tak pojďte,“ zvala nás do nitra domu. Pokračovali jsme průjezdem, který byl stavěn pro koňský pár. Proto se po stěnách táhly rýhy od aut, kterým se projetí moc nepovedlo.
Otevřela dveře vedle schodiště, sešli jsme čtyři schody, a ucítili jsme odér naftalínu, typický pro místa, kde je skladováno hodně oděvů. Podobný je i v prodejnách s látkami a textilem, jen ne tolik pronikavý. Mína nás vedla dozadu, kde byl velký krejčovský stůl, vedle šicí stroj PFAFF, který už něco pamatoval. Jeho pohon nebyl elektromotorem, ale šlapadlem umístěným dole, takže jej poháněly lidské nohy.
„Tak,“ koukla se Mína na mě, „pro pána bych měla tenhle tmavě hnědý oblek s výrazným zlatým lemováním a zlatými knoflíky. Koukněte se,“ ukazovala mi část oblečení, která vypadala spíš jak pro krále z pohádky. Obrátil jsem se k Anetě: „Není to moc okázalé?“ zeptal jsem se.
„Můžeme se podívat i na něco jiného,“ vedla nás Mína dál mezi věšáky. Bylo tam kostýmů, že by se obléklo snad celé divadlo. Ale nic, co by mě

nějak zaujalo. Až potom nám Mína ukázala oblek, který by měl odpovídat konci 19. století. A ten se líbil nejen mně, ten se líbil i Anetě.
Frak v tmavě modré barvě, zlatem střídmě lemovaný, nijak okázale. Pozlacené knoflíky, podobně zdobené rukávy. K tomu šedobílá košile s velkým bílým motýlkem, zlatavě hnědá vesta, šedobílé kalhoty, na hlavu černý cylindr.
„To není žádný motýlek," smála se Mína, když jsem tak označil díl oblečení, který jsem neznal, „to je plastrón, aneb šátek, který je pevně uvázaný a podobá se spíš kravatě," vysvětlovala. Pravda je, že se to od motýlku dost lišilo, ale netušil jsem, že něco takového existuje.

Aneta byla nadšená a hned jsem se musel do toho obléknout. Mína vybrala velikost, která mi seděla. A najednou jsem se ocitl skoro ve středověku. A fakt se mi v tom i líbilo. Pohodlné kalhoty byly příjemné. Boty netlačily. Takže pro mne bylo vybráno.

Ale co pro Anetu? Navíc aby to ladilo? Děvčata vybírala, procházela se mezi věšáky, ale mě to přestalo bavit. Mína to vypozorovala a poslala mě tedy zpátky k pracovnímu stolu, kde jsem si mohl nalít vodu, ve které se louhovaly nějaké citrusy.

Přemýšlel jsem, jestli to je vlastně vhodné. Přijít tak na svatbu. Ale pak jsem se málem zalkl. Když jsem zrovna popíjel a koukal mezi ty nekonečné věšáky, objevila se přede mnou čirá krása. Aneta měla na sobě šaty, jejichž spodní část byla v barvě růžové nebo spíš tmavě vínové s bílými a zlatými svislými proužky, horní část byla až do pasu přiléhavá, barvy žlutě zlaté. Měly hodně malý výstřih, zdobený krajkou ve stejné barvě jako spodní část šatů. Byly bez rukávů, měly jen hodně zdobená ramínka. Navíc vlasy měla stočené do drdolu a ukázala tak svůj krk.
„Tak co? Líbím se ti?" zeptala se skoro koketně Aneta.
„Jsi úžasná! Tohle ti fakt sluší," pochválil jsem ji.
„Postavte se vedle sebe, já to ještě omrknu," nařídila Mína. Chvíli na nás koukala, obcházela zepředu i ze zadu, pak se před nás postavila, poměřila si nás, a řekla: „Myslím, že tohle je perfektní. S tímhle byste i v tom devatenáctým století udělali parádu. Jen ještě něco," odběhla.
„Víš, že je to i pohodlný? Akorát ty spodničky jsou trochu těžší. Ale nebudu v tom dlouho, ne?" koukla na mě, a čekala potvrzení.
„Tak já nevím. Na jak dlouho nám to vlastně půjčí?" zjišťoval jsem.
„Říkala, že stačí, když to vrátíme v pondělí. Takže, myslela jsem, že bysme v sobotu mohli zajet k mamce," odmlčela se.
„A v neděli se vrátili domů. V každým případě si vezmu sebou civil."

„To beru," souhlasil jsem. „Ale musíme zavolat na komando, teda, já tam zavolám. Že prostě potřebujem přes víkend i v pondělí volno. Nebo, možná na noční bysme to v pondělí stihli. Kdyby bylo nejhůř, že?" domlouvali jsme se.
„O té noční v pondělí jí neříkej. Kdyby to potřebovala, sama by řekla. Ale bude lepší, když budeme mít i v pondělí volno. A v úterý už můžem na denní. Co?" spiklenecky na mě mrkla.
Mína přišla zpátky, v ruce měla něco, co připomínalo zlaté lano, na kterém byly připevněny v nepravidelných odstupech květinové ozdoby.
„Drž," řekla Anetě. Poklekla k ní a na spodní část šatů jí to lano přivěsila. Vpravo výše a prověšené s levým koncem níž. Odstoupila a zhodnotila: „Jo, to je ono. Tak ještě vydrž, já to přientluju," řekla Anetě.
„A hotovo!" plácla za chvíli rukama o sebe.
„No, vám to fakt sluší. Oběma," uznala. „Klidně v tom můžete odejít. Aspoň si vyzkoušíte, jak se v tom pohybovat. Obzvlášť ty," ukázala na Anetu.

Vyšli jsme ven. Ulice byla liduprázdná. V ruce jsem měl tašku s věcmi, ve kterých jsme přišli a odemykal jsem auto. I když to vypadalo dost podivně. V kostýmu z 19. století sedat do auta z dvacátého prvního století. ‚Jako se strojem času,' napadlo mě.
„Pozor na cylindr!" upozornila mě Aneta. Úplně jsem na něj zapomněl. Nebýt Anety, už by se válel po zemi.
„Líbí se ti to?" zeptala se cestou.
„Mně jo," přiznal jsem, „ale nechtěl bych v tom žít. A tobě vůbec nezávidím. Je to krásný. To jo. Ale ty spodničky. A neškrtí tě to, když tě to tak obepíná?" zajímal jsem se.
„Spodničky jsou jen zdlouhavější na oblíkání. A na svlíkání. Ale máš pravdu, trochu to škrtí. Dá se to ale vydržet. U mámy to určitě vydržím," usmála se, „a bude to stát za to. Máma bude koukat," představovala si. „Myslíš, že bysme v tom mohli jít i na svatbu?" otočila se najednou ke mně. „Mně by se to líbilo. Na fotkách by to bylo úžasný."
„Nenapadlo mě nic jinýho," přiznal jsem. „Akorát nemáme ještě pořád datum," připomněl jsem.
„Počkáme. Ale napadl mě říjen, poslední čtvrtek v měsíci," řekla Aneta, jako by to měla už dávno připravené.
„V říjnu? Hm. Víš, že mám narozeniny? Nebude to blbý?" zeptal jsem se zamyšleně.
„A víš, kolikátýho je poslední čtvrtek v říjnu?" dodala záhadně.
„Nevím," přiznal jsem.

„Máš ty narozeniny,“ jemně se pousmála a uhýbala pohledem do krajiny.
„Cože?“ musel jsem zastavit. „Anet! Ty jsi blázínek, viď?“ pohladil jsem ji po tváři.
„Já vím. To asi proto, že tě mám ráda. Víš,“ začala vysvětlovat, „napadlo mě to tak nějak, mimoděk. Ale vlastně by to bylo krásný! Budem slavit ve stejný den tvoje zrození a tvůj nový život. Se mnou,“ zalily se jí oči slzama radosti. Stáli jsme tam, přemýšleli o nové etapě společného života.

Anetě začal zvonit mobil. Koukla na displej a smích byl z její tváře pryč.
„Policie. Kapitán Vondrát,“ koukla na mě skoro vyděšeně.
„Prosím,“ přijala hovor. A přepla telefon na hlasitý odposlech.
„Dobrý den, Vondrát u telefonu. Slečno Birgrová, mohla byste k nám přijít? Něco máme,“ odmlčel se.
Aneta ke mně vyslala vyplašený pohled, který se ptal. Ano, kývnul jsem souhlasně hlavou.
„Můžu. Kdy?“
„Jak se vám to hodí. Ale jestli jste někde poblíž,“ naléhal.
„Ano, za chvíli jsme tam,“ předběhl jsem Anetu s odpovědí.
„Budu vás čekat. Zatím nashle,“ položil kapitán sluchátko.
Najednou se Aneta rozesmála. „Víš co tam způsobíme?“ ukázala na mě.
Úplně jsem zapomněl, že máme na sobě kostýmy. Ale na převlékání jsem neměl ani pomyšlení.
„No a? Ať vidí, jak jsi krásná,“ pochválil jsem ji.
„A vezmeš si na hlavu ten cylindr,“ poručila se smíchem v očích. Byl jsem rád, že její smutek se rozpustil.

Svítilo slunce a bylo hezky. Ale budova kriminálky i tak příjemně nepůsobila. Aneta dohlédla na to, abych si skutečně cylindr nasadil. Otevřel jsem těžké, staré dveře, podržel je Anetě a stoupali jsme po schodišti k vrátnici. Policista koukal, kdo vstoupil. A pak se postavil a nevěřícně zíral, jestli jsme snad nepřišli z minulosti.
„Dobrý den, jdeme za kapitánem Vondrátem,“ řekl jsem mu dřív, než se stačil zeptat.
„Takhle?“ ukázal udiveně na naše postavy.
„To se nesmí?“ zeptala se Aneta.
„Ale jó,“ rezignoval, „ale kapitána trefí,“ dodal.
„Už víte kam, že? Tak jděte, čeká na vás,“ pokynul a když jsem se otočil, postřehl jsem jak za námi kouká a nechápavě kroutí hlavou.
Drželi jsme se za ruce a cítil jsem Anetino napětí. Až ke dveřím jsme nepromluvili. Věděli jsme, nebo spíš tušili, co nás čeká.

Kouknul jsem se na Anetu. Byla v tom kostýmu opravdu krásná. Jemně kývla hlavou. Zaklepal jsem.
„Dále," ozval se hlas kapitána.
Vzal jsem za kliku, kapitán seděl u stolu a koukal do spisu.
Když zvedl oči, chvíli se divil, ale pak pronesl: „Natáčíte nějakej film? Že jste se tak vyfikli?" jeho oči se smály, ale přes plnovous nebyl jeho drobný úsměv vidět.
„No, něco podobnýho," odpověděl jsem.
„Tak vemte místo," shrabal papíry na hromadu a zavřel složku. Dal ji na stranu. Ze skříně vytáhl jinou, značně objemnější. Položil ji na stůl, naučeným pohybem z ní hřbetem ruky setřel prach, i když tam snad ani žádný nebyl. A obrátil se k nám.
„Měli jste pravdu! Našli jsme nejen ostatky. Technici to tam pročesali, všude okolo. A našli tam taky tohle. Ale nevíme, co to je," ukázal malou dřevěnou destičku s vyrytými symboly. Aneta mi sevřela ruku tak silně, jako by mi ji chtěla rozdrtit.
„Poznáváte to, Aneto?" zeptal se opatrně kapitán.
„Ano. Monika je pořád hledala. Kde jste to našli?"
„Leželo to vedle ostatků vaší sestry," odmlčel se kapitán.
„Otevřeli jsme ten případ. To jste tu byli minule. A dneska ráno jsme to uzavřeli," podíval se na Anetu. Soucitně. Jako by to ani nebyl policista. „Je mi to moc líto, slečno Aneto," pokračoval, „ale musím vám říct aspoň trochu povzbuzující zprávu. Vaše sestra nezemřela násilnou smrtí. Byla to nehoda."

Aneta začala zhluboka a rychle dýchat, ruku mi sevřela a vrhla se mi do náruče. Hladil jsem ji po zádech a přitiskl k sobě na důkaz, že jsem tu s ní.
„Ježiš, já jsem blbec. Promiňte," otevřel dveře na chodbu, a zakřičel: „Jaruško? Prosímtě dvě kávy! Teda tři. Ale nejdřív vodu!" zavřel dveře. Za chvíli přiběhla prdlá černovláska. Tentokrát byla klidná, důstojná. Asi ji kapitán instruoval. Pozdravila. A podala Anetě láhev s vodou a plastový kelímek. Láhev jsem otevřel a nalil trochu do kelímku, který se Aneta snažila třesoucí se rukou držet. Napila se. Za chvíli ještě jednou.
„A myslíte, že ji budeme moct pohřbít?" podívala se potom uplakanýma očima na kapitána.
„Ještě chvíli to bude trvat. Ale jasně, že ji budete moct pohřbít. Vždyť si to zaslouží. A vy taky," podíval se k Anetě. Jako někdo, kdo ví, jaká je to bolest, přijít o někoho blízkého.
„Děkuju," řekla už pevnějším hlasem Aneta.
„Budete ještě od nás něco potřebovat? Jdeme totiž na noční," zeptal jsem se.

„Jen to sepíšeme. A pak můžete jít," řekl a odmlčel se.
„Ale když už vás tu mám. A omlouvám se, že to možná bude znít nepatřičně. Asi je vám jasné, že o vás mám vlastně všechny informace," říkal a my jsme s Anetou na sebe nechápavě koukli.
Vtom se otevřely dveře, a dřív než Jaruška vešla, ucítili jsme příjemnou vůni kávy. Postavila šálek před Anetu, další přede mě a nakonec před kapitána. A pohladila ho po ruce. Tentokrát neuhnul.

Jaruška ještě položila na stůl misku s kostkovým cukrem a malou konvičku mléka. „Poslužte si," vybídla nás.
Otočila se ke kapitánovi: „Můžu zůstat, Pepo?"
„Jasně, že zůstaň. Když jsi to celý vymyslela," pokynul jí kapitán, a zvedl ze židle další fascikly, aby jí udělal místo.
Čekali jsme co, se bude vlastně dít.
Byli jsme napjatí jako struny na nové kytaře.

„Máte krásné kostýmy," promluvila Jaruška hned, jak se usadila vedle kapitána. „Nacvičovali jste svatbu?" koukla se zálibně na kapitána.
„Tak trochu," promluvil jsem.
„Ale nechápu, tedy nechápem, co se děje?" otočil jsem se k Anetě, která souhlasně kývala.
„Víte," ujala se slova Jaruška. „Pepa je v tom tak trochu nevinně.
Ale když pročítal ten spis…"
„No prostě," vstoupil jí do toho kapitán, „Jaruška jezdila totiž dva roky jako průvodčí u dráhy. Než nastoupila sem, k nám. A když si přečetla, že děláte na dispečinku…"
„Tak jsem se chtěla zeptat," skočila mu do řeči Jaruška, „jestli… ale kdyby to nešlo, tak se nic neděje a nebudu už naléhat. Ale jestli bysme se mohli, tady s Pepou," obrátila se k němu, „on má totiž doma sbírku vláčků a takové to…"
„Kolejiště," doplnil ji kapitán.
„A tak, jestli bysme se nemohli přijet podívat, kdyby to nevadilo. Na ten váš dispečink," pokračovala Jaruška.

Aneta vyprskla smíchy.
„Teda. Nikdy by mě nenapadlo, že tady, na kriminálce," ukázala rukou na prostor kolem sebe, „že tady někdo bude chtít vidět, co děláme. Pardon," omlouvala se, když viděla jak Jaruška smutně koukala. Asi to pochopila tak, že to možné nebude.
„Ale jasně. Nebudete první ani poslední. Naopak, to budou kolegové koukat až k nám přijede policie," usměrňoval jsem Anetino překvapení.

„Fakt?“ rozzářila se Jaruška. „Já jsem ti říkala, že to půjde,“ obrátila se ke kapitánovi, který si utíral rukou plnovous. Hned mu podávala kapesník a druhým mu pomáhala utřít zbytky kávy.
„Chutná vám káva?“ pokusila se v té ošuntělé kanceláři kriminální policie o civilní tón, „pravá brazilská. To když jsme byli vloni, s Pepou, na zájezdě,“ přiznávala, že vztah mezi nimi není jen pracovní.

„Ukaž jim ty fotky,“ pobízela kapitána.
„Počkejte, on vám Pepa ukáže jakej má ten panel,“ obrátila se na kapitána, „viď Pepo.“ Kapitán se zvedl, otevřel skříň, vytáhl velkou krabici. A položil ji na stůl. Otevřel víko a začal na stůl pokládat jeden model vedle druhého.
„Tohle je lepší, než fotky. Sergej, že ano,“ zvedl rukou model lokomotivy. „Pamatuju jakej měl zvuk. Když jezdily dva, a tahaly do kopce vagony s uhlím. To byl, panečku rachot! Chodili jsme s klukama k trati, lehli si nahoru na zářez a počítali jsme, kolik ten den poveze vagonů,“ vyprávěl. „Mám to v digitálu, takže to umí taky pěkně vrčet. Ale tady vám to neukážu,“ posteskl si.
„Já to znám,“ přidal jsem se, „mám sice jen tétéčko, ale třeba šestikoláka mám v hánulce, protože ho v tétéčku nedělaji,“ popisoval jsem.
„A máte laminátku a plecháče? Ty dělaji v obou velikostech,“ ptal se kapitán.
„Mám, laminátky mám tři a dva plecháče.“
„Fakt?“ divil se kapitán, „tak to máme stejně! Akorát, že já mám všechno v hánulce. Nelíbí se mi ale ta modrá laminátka, to je taková divná barva…“ postěžoval si.

A najednou jako bychom ani nebyli na služebně policie. Vypadalo to, jako když se člověk potká s kamarádem z dětství, kterého dávno neviděl. Kapitán vytahoval jeden model za druhým. A ke každému měl nějakou historku. Jaruška na něj zamilovaně, ale i pyšně, vzhlížela, ani nedutala, jen poslouchala.
„A já myslel, že rybaříte,“ řekl jsem, když už káva byla vypitá, modely byly zpátky naskládané v krabici a my se chystali už na cestu do práce.
„Ale kdepak. To tu zůstalo po kolegovi. Vloni zemřel. Infarkt,“ zmlknul. „Tak to tu mám. Jako vzpomínku,“ otočil se k nám zády a přejel pohledem všechno rybářské náčiní. A Jaruška ho držela za ruku. Protože bylo znát, že je mu smutno, když musí být v té kanceláři sám. Bez kolegy.
„Vy už ale budete chvátat,“ řekl najednou.
„Na dispečinku to domluvím. A dám vám vědět. Budete jen vy dva, nebo by vás bylo víc?“ zeptal jsem se, aniž bych očekával, že na policii by mohlo někoho zajímat, jak to funguje na železničním dispečinku.

„No,“ ujala se zase slova Jaruška, „vlastně by nás bylo trochu víc. Celé patro,“ řekla rychle, abych náhodou nemohl couvnout.
Zasmál jsem se. To už se ale smála i Aneta. „Tak jo, a to je odhadem kolik lidí? Dvacet?“ upřesňoval jsem.
„Dvacet šest,“ řekla skoro neslyšně Jaruška.
„To půjde. Domluvíme to s vedením. A pak vám zavolám,“ obrátil jsem se ke kapitánovi.
„A ty jsi nechtěl,“ vyčítala Jaruška kapitánovi, „že prej se to nehodí,“ zářila.
„A hodí? Podle mě to není vhodná doba,“ přiznal.
„Každopádně, děkujeme,“ usmál se očima, „telefon na mě máte. A vy,“ vzal Anetu za ruku, „nebuďte smutná. Vaše sestra už má klid. A Vás čeká nový život. Čas všechno zahladí. Věřte mi,“ soucitně jí stiskl ruku.

kapitola 36
Mylène

„V kolik vstáváme?“ zeptal jsem se Anety v pátek večer. Začínalo se už pomalu stmívat.
„No, jsem s mámou domluvená, že přijedem po obědě. Takže nemusíme vstávat brzy,“ vysvětlila.
„Ale ty se ohol, už škrábeš,“ položila dlaň na mou bradu a přejela ji, aby svoje přání zdůraznila.
„A co když ne! Budu tě škrábat a škrábat,“ chytnul jsem ji a přitiskl svůj obličej k jejímu.
„Přestaň,“ bránila se, „víš jak budu vypadat? Ještě si bude máma myslet, že mě mlátíš,“ smála se.
„Co kdybychom koukli zatím na nějakej film?“ navrhnul jsem.
„Až se oholíš,“ vzdorovala. Ale už přemýšlela, který film by chtěla vidět.
Kočky nás sledovaly, jestli nám nepřeskočilo, Týna koulela svoje velké oči a nakláněla legračně hlavu. Jako by si říkala, že jsme se fakt zbláznili. Kulíšek cvakal zubama, když se pták přiblížil na nebezpečnou vzdálenost, Ferda se rozvaloval na kavalci.
„Vybrala jsi něco?“ vrátil jsem se z koupelny.
„Jsi byl i ve sprše? Hezky voníš,“ přitulila se. „Máš tady několik dévédéček z koncertů Mylène Farmer. Já ji vlastně neznám. Myslíš, že to stojí za to?“
„Mně učarovala. Vyprávěl jsem ti, jak jsem byl na jejím koncertě.
Se mnou tam byla i kamarádka, který ve fanouškovský komunitě říkají Papillon Farmer, jsme spolu v kontaktu dodnes.“
„Papillon Farmer?“ zeptala se Aneta zvědavě. „Kdo to je?“
„Kamarádka, co mě k Mylène tak trochu přivedla. Vlastně jsem se s ní seznámil díky jednomu klukovi z práce, kterej pracoval ve firmě, co nám dělala rekonstrukci stanice.“
„A co to Papillon vlastně znamená?“
„Je to motýl,“ usmál jsem se. „Takovej ten noční, co letí za světlem,
i když ho to může spálit. Mylène to má ráda jako obraz ve svejch písničkách. A fanoušci si podle toho dávaji přezdívky.“
„To je hezký. A ty máš taky nějakou přezdívku? O které nevím?“ zamyslela se Aneta.
„Ne, já jsem sice fanoušek, ale ne tak skalní, jako třeba Papillon,“ přiznal jsem.
„Jednou bych ji chtěla poznat,“ prolomila Aneta ticho, které viselo někde ve vzduchu.
„Myslím, že ji poznáš,“ slíbil jsem.

„Víš, ale ne každýmu ta muzika a styl sedne. Ona je taková multižánrová. Svoje koncerty koncipuje spíš jako divadelní představení. A dokonce natáčela jeden klip, nebo možná dva, u nás, v Praze. Tak si to pustíme?“
„Jo. Chci to vidět. Když se ti tak líbí,“ objala mě kolem pasu a hlavu si opřela o mé rameno.
„Mně se líbí její tvorba. Víš? Neříkám, že je to ošklivá žena. Ale mám tebe,“ pohladil jsem ji a políbil do vlasů.
„Tak to pusť,“ popoháněla mě Aneta.
„Ale pustíme si to na obrazovce, ne v počítači. I obrazovka je na to malá,“ usoudil jsem. Vzal jsem krabičku s názvem ‚Mylène Farmer: Stade de France 2009.‘ Vyndal DVD disk a vložil do přehrávače.

Aneta se uvelebila na gauči, nohy složené pod sebou a rukou si mě přivolávala k sobě. Na obrazovce se ukázal obrovský dav, který žádný jiný stadion nepojme. Najednou bylo slyšet hluboké dunění a zhasla všechna světla, takže celý stadion byl potmě. A bylo docela dlouho ticho. Potom se ozvalo šumění a na obřích obrazovkách začaly problikávat abstraktní červené a černé tvary. Bylo slyšet jak lidi vykřikují různá hesla a opakovali: ‚Mylène! Mylène!‘ Z podia vyjely obří světelné panely, které vypadaly, jako by byly žhavé.
A najednou se zlomil zvuk a udeřila rocková muzika. Pak se panely rozjely do stran a z mlhy vystoupila lidská postava. Byla to Mylène.
V černém kabátě, zezadu na ni svítily ostře reflektory. A rozjela se skladba ‚Dégénération‘. Mylène jela téměř bez oddechu. Jednu skladbu za druhou. Scéna se různě měnila. A pak přišly melancholické skladby, při kterých byl celý stadion naplněný obrovskými emocemi.

Při skladbě ‚Rêver‘ s ní zpíval celý stadion, a Mylène byla tak dojatá, že přerušila zpěv, v očích měla slzy a musela se uklidnit. Celý stadion ji podporoval, muzikant Yvan Cassar ji doprovázel na klavír a hrál, dokud zpěvačka zase nepokračovala. Koncert skončil skladbou ‚Désenchantée‘.
„Tohle znám,“ přiznávala potichu Aneta. Ale dál sledovala obrazovku. Vypadalo to, že konec už nastal, ale Mylène skladbu prodlužovala. Jenže pak přišla závěrečná skladba. ‚Si j’avais au moins.‘ Lidé se rozcházeli.
A přes záběry běžely závěrečné titulky.

Vzpomněl jsem si, jak člověk pak sedí a vlastně se mu nikam nechce. Jako tenkrát, na stadionu Stade de France. Taky jsme tam seděli dlouho na zemi a nechtělo se nám odcházet.
„To bylo něco. Nádhera,“ objala mě Aneta kolem krku, „děkuju… Ten tvůj svět, kde jsi byl? Celou tu dobu?“

V sobotu po obědě jsme si oblékli naše kostýmy. A vydali se na cestu. Anetina máma se z města odstěhovala už dávno. Do vsi, kde ji nikdo neznal. A nevěděl nic o Monice.
„Ještě někde musím koupit kytku," uvědomil jsem si.
„Hm, to asi nemusíme moc přemýšlet," dodala Aneta. Květinářství, kam jsem chodil bylo otevřené denně. A vždy tam měli krásné kytice. Tentokrát jsem však nepotřeboval kytici pro Anetu, ale pro její maminku.
„Dobrý den, jak vám můžu pomoci?" zeptala se vždy ochotná květinářka. A dodala: „Ale zřejmě to bude něco zvláštního, když vidím váš kostým," pousmála se.
„Potřeboval bych kytici pro maminku mé snoubenky," vysoukal jsem ze sebe.
„A je to květina k nějakému výročí?" potřebovala upřesnit.
„No… jdu ji žádat o ruku mé dívky," rozpačitě jsem doplnil.
„Aha," zamyslela se květinářka, „tak bych dala bílé růže, sedm, proložíme to eukalyptem, a svážeme je provázkem. Co myslíte?" ukazovala mi jak bude kytice vypadat.
„Ano, myslím, že tohle je vhodné," prohlídnul jsem si ji.

„Ta je krásná," zhodnotila kytici Aneta, když jsem se vrátil do auta. „Máma bude překvapená. Myslí si, že jdeme jen na návštěvu," prozradila mi. Přestože byl nádherný, slunečný den a nebe bez mráčku, ve vsi to vypadalo, jako by tu snad ani nikdo nežil. Jen přes silnici přeběhlo několik psů, kočky se vyhřívaly na slunci, a na návsi na nás útočily místní husy. Aneta mě navigovala přes vesnici, až na konec. Potom ukázala na menší přízemní domek se světle žlutou fasádou, vakuovými okny a střešními nástavbami. Z ulice byla vpravo od domu vysoká zeď s průjezdem do dvora. Zeď tvořila čelní stěnu bývalé stodoly. Na opačnou stranu ohraničoval pozemek vyšší dřevěný plot s tvarovanými plaňkami.

Zastavil jsem auto před vjezdem do dvora. Vystoupili jsme, Aneta zazvonila. Vyšla žena, která byla vyšší než Aneta. Štíhlá, delší šedé vlasy, usměvavá tvář, na sobě měla květovanou zástěru a hnědou sukni až nad kotníky, světle fialovou košili s krátkými rukávy.
A za ní vyběhl malý psík, bílý voříšek s černými fleky, který hned běžel k Anetě a šťastně poštěkával. „Alíku, ty blázne bláznivá," hladila ho Aneta. Alík si lehnul na záda a byl blažený, když ho hladila po břiše.
„Tak vás pěkně vítám," podávala mi maminka ruku.
„Petr Bílý," představil jsem se, „dobrý den, paní Birgrová," pokračoval jsem a podával jí kytici.

„Ta je krásná,“ rozplývala se, „ale to jste si neměl dělat škodu,“ prohlížela si kytici dojatě. Ale umně to maskovala.
„Pojď sem, holčičko moje. Ty máš ale krásné šaty. To je úplně škoda, v tom chodit. A tady…“ ukázala pochybovačně na dům za sebou.
„Ale vy jste taky přišel z nějakého filmu,“ usmívala se. „Tak pojďte dál, nebudeme stát na ulici,“ zvala nás dovnitř.

Alík nás sledoval, ale pak si běžel lehnout před svou boudu, natřenou zelenými a bílými pruhy a s červenou střechou.
„Posaďte se, já jen dojdu pro vázu,“ usmívala se radostně.
Když jsme zůstali v místnosti sami, Aneta mě rychle políbila.
„Je dojatá. Přesně, jak jsem říkala. Tak počkáme, jo?“
Byla taky nervózní. Ale to jsme asi byli všichni.
„Tak. Jedli jste? Mám králíka, dáte si?“ nabízela maminka.
„Mami. Petr miluje polívky. Tak jestli máš?“
„Ale samozřejmě. Nudlovou si dáte?“ obrátila se maminka ke mně.
„Mamka si dělá domácí nudle. Výborný,“ povzbuzovala mě Aneta.
„Tak jestli můžu? Dám si rád,“ přiznal jsem. Jedli jsme ráno, a pak už jsme na jídlo zapomněli. A když jsem cítil vůni z otevřené trouby, začaly se mi sbíhat sliny. Maminka přinesla dva talíře, doprostřed stolu postavila polévkovou mísu.
„Naberte si kolik chcete, mám jí dost. A ty Anetko, se neupejpej a pořádně se najez. Jsi hubená jak lunt.“
Najednou se ale obrátila s rukou na rtech. „Promiňte, Petře. Já to tak nemyslela. Já vím, že se u vás nemá Anetka špatně. Mně to jen tak ujelo,“ omlouvala se.
„Ale to je v pořádku. Já jí taky říkám, že má jíst pořádně. Ale ona nemá skoro nikdy hlad,“ usmíval jsem se a koukal na Anetu.
„Ale mami,“ zvedla se Aneta a objala maminku přes ramena, „vždyť víš, jak mám ráda tvoje jídlo. Nikdo nevaří líp, než ty,“ políbila ji a pak se obrátila ke mně. „A ty nezlob, nebo uvidíš,“ rozesmála se a políbila i mě. Na tvář. Po jídle přinesla maminka ještě koláč a uvařila kávu.
„Anetka mi vyprávěla, že kafe nepijete, ale já jsem zapomněla koupit to… jak jsi to říkala?“ obrátila se k Anetě. „Caro, mami. A sójový mlíko.“
„No… To tady stejně asi ani nemaji. A koukali by na mě jak na blázna,“ rozesmála se maminka.
„Ale s tim si vůbec nedělejte starosti, občas si dám rád i dobrý kafe. Ale mlíko opravdu nemůžu, nejni mi po něm dobře. Tak jestli můžu poprosit jen o cukr?“
„Ale samozřejmě, cukr mám. Dokonce kostkovej,“ mrkla na Anetu.

„Mami, pojď už sem. Sedni si k nám. Já pak umyju nádobí," přemlouvala Aneta maminku.
„No. Já se vám přiznám, já jsem tak nervózní," sedla si ke stolu a obrátila se ke mně.
„Já vím, že Anetka je velká holka. Ale to víte, to poznáte až budete mít svoje děti."
„Petr už má děti, mami. Jsem ti to přece říkala," zlobila se trochu Aneta.
„Aha, vlastně. Já jsem to nějak zapomněla," přiznala maminka.
„Nedáte si ještě něco, Petře? Já bych…"
„Mami," zastavila ji Aneta. „Buď tu s náma, a nikam nechoď. Máme všeho dost. Ano?" chytla ji Aneta za ruku a jemně sevřela.
„Děti moje. Teda, pardon Petře," opravila se. „Já jsem tak šťastná," objevila se jí slza v oku.
„A ta kytice od vás. Ta je tak nádherná. Děkuju vám, Petře," držela se s Anetou za ruku a trochu s ní třásla, jako by si dodávala odvahy.
„Takže pracujete teď spolu? To jsem ráda. Říkala jsem to hned. Ženská a bude řídit mašinu. To je přece chlapská práce. Že mám pravdu, Petře," obrátila se ke mně.
„Ale tohle se mi líbí. Táta by byl na tebe pyšnej, Anetko," do očí se jí vedraly další slzy. Ale hned je rychlým pohybem utřela a dalším nedovolila vyběhnout.
„Dneska už je jiná doba, mami. Víš kolik holek řídí mašinu? Bys koukala," vysvětlovala Aneta.
„Ale, prosímtě. Ženská a mašina, to nejde dohromady. To by taky mohly kopat krumpáčema příkopy, ne?" divila se maminka.
„Ale, že jste se tak vyparádili. To tak chodíte furt, Petře? Sluší vám to, neříkám, že ne. Ale asi to musí bejt náročný, ne? Tohle asi v konfekci nekoupíte. Nebo máte krejčího?" přemýšlela maminka.
„On ti chce, mami, Petr něco říct," snažila se Aneta posunout řeč směrem, kvůli kterému jsme hlavně přijeli.
„Aha," otočila maminka ke mně se zaujetím hlavu.
„Snad… vy čekáte rodinu!?" rozzářila se.
„Mami," okřikla ji Aneta, „ty to celý pokazíš."
„Věk už na to máš. A čim dřív, tim líp. Však jsem ti to říkala kolikrát. S dětma jsou největší starosti, když dospívaji. A to musí mít člověk sílu. A nervy," pokračovala maminka.
„Víš co, maminečko moje zlatá? Buď chvíli zticha nebo nám Petr uteče," rozesmála se Aneta.
A já jsem tam seděl. Mezi těma dvěma ženami. A pomalu jsem začínal mít srdce až někde v krku. A bál jsem se, že ze sebe nevysoukám ani slovo.

„Tak já už jsem ticho," rozhodla maminka, otočila se ke mně a čekala, co se bude dít.

A Aneta, ta se za ní začala schovávat. A když občas vykoukla, uviděl jsem její rozesmátou tvář. ‚Ty mi to teda ulehčuješ,' pomyslel jsem si.
Těch několik slov jsem si skládal dohromady a nikdy jsme s nimi nebyl spokojený. Pořád se mi zdálo, že to je jak laciné vystoupení kejklíře, který si nevydělá ani na slanou vodu. Jak říkával dědeček.
„Víte," spustil jsem a pokoušel se nedívat se na Anetu, „já bych vám chtěl něco říct. Vaše dcera Aneta je pro mě hrozně důležitá. Máme spolu, myslím, krásný vztah. A chtěl bych s ní spojit svůj život. A tak bych vás chtěl požádat. Požádat o její ruku. A o vaše požehnání," cítil jsem, jak mi po zádech stéká kapička potu.

Chvíli bylo ticho. Jen Aneta se uculovala za zády maminky.
„Petře," chytla mě za ruku maminka. „Vím od Anetky, že se s vámi taky život nemazlil. Překvapil jste mě. Neříkám, že ne. Ale v dobrém. Čekala jsem, že si ji odvedete. Ale takhle krásně, že to uděláte, to jste mě překvapil. Tak, jak se to dělávalo dřív. To je tak krásný," odmlčela se.
„A jestli vám za to ta moje koza stojí," přitáhla Anetu před stůl, aby se už neschovávala a pokračovala, „tak vám samozřejmě ráda požehnám. Buďte spolu šťastni," podívala se na Anetu, která měla co dělat, aby nevyprskla smíchy.
„No, a podívejte se na ni, ona se tomu směje," rozesmála se maminka. A rozesmál jsem se i já. A smáli jsme se všichni tři.
„Pojďte," vzala mě za ruku, „zatancujem si. Chyťte se za ruce, ty dej druhou ruku mně Anetko, a vy Petře se mě chytněte tady. A budem tancovat. Jen chvilku, nebojte se."

A tak jsme se ve třech pohupovali a točili po kuchyni, která zároveň sloužila jako jídelna a obývací pokoj. Po chvíli maminka zastavila, obrátila se ke mně, podívala se mi do očí, a řekla: „Budete na ní dávat pozor, že jo? Vždyť se podívejte, jaký je to trdlo," obrátila se na Anetu. Která se pořád jen smála. „A plánujete svatbu? Nebo jak to máte všechno vymyšlený?" koukla se na Anetu, ukázala na ni, a řekla: „Anetka, ta byla vždycky nejmíň krok přede mnou. Nevím, jak to dělala. Ale když se mělo něco naplánovat, tak ona to měla už dávno připravený. Takže by mě nepřekvapilo, že to dělá pořád. Co?" kývla na Anetu.
„Jo. Svatba bude dvacátýho devátýho října," prozradila.
„No! Neříkala jsem to? A proč takový blbý datum?" zeptala se nic netušíc.
„Teď jsi tomu teda dala, mami…"

„Jé! To jste vymyslel Vy, Petře?“ zarazila se.
„Kdepak, Vy znáte svojí dceru líp, než kdokoliv jiný. To vymyslela Anet… Ale za jedno je to čtvrtek,“ vysvětloval jsem.
„No. A co dál? Ona by neřekla jen tak, že jsem tomu dala. Anetka ví moc dobře, proč to řekla,“ koukala na mě.
„Jsou to moje narozeniny,“ přiznal jsem.
„A to je trefný,“ rozesmála se maminka. „Pojď sem, ty moje holčičko. Kde se to v tý tvojí hlavě bere?“ koukala vážně na Anetu. „To je nápad, co? To by chytrej nevymyslel. A Anetka se tomu ještě směje.“
„Ale počkejte. Když už se takhle bavíme, tak já ještě něco přinesu,“ řekla a zase odešla.
Aneta si sedla vedle mě, dívala se mi do očí, a pak řekla: „To bylo fakt krásný. Ale znáš mě. Když jsem nervózní, tak se vždycky tak blbě chichotám. Nemůžu si pomoct. Ale bylo to moc hezký. A já si toho moc vážím. Že jsi to tak dobře zvládnul,“ objali jsme se a políbili se.
Maminka přinesla tác s domácími chlebíčky.
„Berte si. Jsou včera dělaný. Myslela jsem, že bysme si je dali večer. Ale jenom by se tam na ně prášilo. A mouchy by…“ zarazila se, „tak prostě bude lepší, když se to sní teď.“
„Mami, tolik? Přiberem pět kilo!“ lekla se Aneta.
„Jez a neodmlouvej,“ usmála se maminka.
„Tak. A když už jsme v tom, tak tady ti něco ukážu, Anetko. Ale to se týká i Vás, Petře.“ Z kapsy u zástěry vytáhla obálku a podala ji Anetě.
„Státní notářství?“ četla Aneta.
„No, otevři to,“ postrkovala ji maminka.
„Mami,“ zadívala se Aneta mamince do očí, „co to je?“ bázlivě se zeptala.
„Otevři to, a uvidíš. Nemusíš se ničeho bát. No, otevři to. Nejni to ani zalepený,“ pobízela ji.
Aneta četla a pak zvedla oči doširoka otevřené. „Zbláznila jsi se? A kde budeš ty?“
„Koukni se, co udělala,“ podávala mi Aneta papír od notáře.
„Co bych se zbláznila? Snad ti můžu věřit, ne? Barák je tvůj. Až tu nebudu, tak s ním naložíš, jak uznáš za vhodné. A třeba se vám potom bude hodit,“ koukala z Anety na mě, a potom zpátky na Anetu.
„Vy si myslíte taky, Petře, že to je blbost?“ otočila se ke mně.
„To si nemyslím. Ale možná je to trochu předčasný. Do toho já nemám co kecat. To je vaše věc.“
„To je věc rodiny. A i když ještě nejste vzatý, i když to už bude jen list papíru, tak už jste i Vy naše rodina. Takže to nejni jen naše věc.
Ale je to věc už i Vaše,“ usmála se na mě.

„Hele, notář mi radil, abych tam dala větu… něco jako, že mě tu budete muset strpět, než odejdu," koukla se nahoru, „ale já jsem to odmítla. Řekla jsem mu, že mojí holčičce věřím. A to jsem nevěděla, že si přivede Vás," otočila se zase ke mně, „o to víc Vám věřím. Vy nejste zlej člověk," ztichla. „A nikdy nevíš. Tam nahoře rozhodnou, a jdeš. A na mě už tam čekaji," zvlhly jí oči, „moje Monička. Už dlouho tam na mě čeká," chytla nás oba za ruce a pevně je stiskla.
„Kdybych jen věděla, kde skončila," to už se mamince řinuly z očí jedna slza za druhou. Aneta se na mě podívala. Chytla mě za ruku. Pevně.
„Mami. My víme, kde Monika… kde byla…"
„Co?" vykulila na ni maminka oči. „Co to povídáš?"
„Slyšela jsi o té svaté? O té Zdislavě?" začala Aneta.
„Jo, vždyť o tom mluvili v rádiu pořád, i pětkrát denně. Ale jak to souvisí s Moničkou?"
„No, právě, že hodně," odmlčela se Aneta.
„Petře, Vy něco o tom víte?" obrátila se maminka na mě, když Aneta mlčela a zvážněla tak, že jsem jí skoro nepoznával.
„Vím," nadechnul jsem se, „byli jsme na kriminálce. Našli ostatky Moniky, vyzvedli je a teď jsou na policii. Ale příští týden nám je vydají. Abychom ji mohli pohřbít."

Maminka se dala do pláče. Stiskla nám ruce tak, až jí zbělela kůže na kloubech.
„Já říkala, že spravedlnost existuje. Já to věděla, že ji najdou. Vy moje holčičky," plakala. Ale byla zároveň šťastná. Teď bude mít zase obě dcery. A to je velká úleva. Do dnešního dne na to pořád musela myslet. Pořád přemýšlela, kde Monika může být, když ji nikde nenašli? Teď už ví. Teď už nebude ten hrob prázdný.
„Děkuju Vám, Petře. S Vámi tu bude zase řád. Já to cítím," říkala.
A já nechápal, co tím myslí.
Aneta plakala. Maminka se ale už uklidnila.
„Takže ji pohřbíme?" ptala se. A hned se rozhodla: „Já se domluvím s farářem. A pohřbíme ji. Hned zítra za ním dojdu. Kdy vám ji vydají?" zajímala se. „V pondělí máme denní, v úterý noční. Myslím, že ve středu," přemýšlel jsem.
„To byste mohli ve čtvrtek přijet. Nebo už ve středu, kdybyste chtěli. A ve čtvrtek bysme ji pohřbili. Parte se vytiskne v úterý. Já to roznesu. A farář to vylepí v kostele," plánovala.
„A ty už nebreč, Anetko. Nebo budu brečet taky. Monička bude odpočívat ve svém hrobě. Už bude mít klid. A já taky," dodala maminka.

Hřbitov se rozkládal za kostelní zdí. Když se sem maminka přestěhovala, domluvila se s farářem. A ten jí ochotně prodal místo, které nechala upravit jako hrob. Na náhrobní desku nechala od kameníka vytesat a zlatě vypsat jméno Monika Birgrová a datum narození. Pod ním datum, kdy se ztratila. Nikdo mamince nikdy neřekl, jestli byla prohlášena za zemřelou. To datum tam nechá. Ten den Monika nejen zmizela. Bude to i den jejího úmrtí. Na čtvrtek byl připraven farář, krycí deska byla uklizena a byl vykopán hrob. I když Moniku nikdo ze zdejších neznal, znali všichni maminku. A věděli, že to je hodná žena, nikomu neubližovala, s nikým neměla žádné spory. Sice se k ní chtěli nastěhovat někteří staří mládenci. Ale maminka je slušně odmítala. Pracovala na zdejší farmě, která patřila k řetězci podobných farem v okolí. Starala se o březí krávy a jejich telata.
A prosadila změnu systému, které zpočátku nikdo z místních nevěřil. Neoddělovali telata od krávy, která je porodila. Telata prospívala a jejich matky byly spokojené. Majitel farmy to ocenil a maminku pověřil, aby dohlížela na všechny farmy v okolí. Pracovala tam skoro celá vesnice.
A věděli, že maminka je dobrý člověk.
Nebylo proto žádným překvapením, že na pohřeb Moniky dorazila celá vesnice. Důstojný pohřeb uzavřel její kapitolu. A maminka byla od té doby spokojenější. Už věděla, že Monika odpočívá v klidu a pokoji.
A to bylo pro ni velmi důležité.

Díl šestý
Aneta a Petr

kapitola 37
Cromalin

Večer jsme dorazili domů. Po náročném víkendu jsme se potřebovali odreagovat. Ale nevěděl jsem jak. „Kouknem se na nějakej film?“ skoro prosila Aneta, „nějakej hezkej, klidně romantickej,“ zaprosila.
„Víš co? Máš pravdu. Pustíme si něco hodně starýho. Ale na videokazetě. Třeba Básníky, co?“ mrknul jsem na ni.
„Jo!“ řekla, „to je přesně to, co potřebuju.“
Přehrávač VHS kazet jsem měl stále v polici nad televizní obrazovkou. Jen jsem musel prohledat krabici, kam jsem kazety hodně dávno uskladnil.
„Co tam hledáš?“ zeptala se Aneta, opřená o zárubeň dveří do pracovny.
„Hledám tu kazetu,“ vysvětloval jsem.
„Můžu ti nějak pomoct?“ klekla si vedle mě a koukala do skříně.
„Co je tohle?“ držela najednou v ruce velkou, vybledlou obálku s ohnutými rohy. Nakukovala dovnitř.
Poznal jsem to okamžitě. „Je to tam napsané,“ usmál jsem se.
„Cromalin?“ tázavě se podívala. „Co to je?“
„To jsou nátisky. Když se dělá knížka nebo časopis, noviny a všelijaký tisky. Je to z doby, kdy jsme to ještě dělali ručně. Stará technologie. Dneska už jde všechno přes počítač,“ vysvětloval jsem.
„Jak jsi k tomu přišel?“ divila se. A vytáhla první náhled. Lesklý, tvrdý, s živými barvami. Přejela po něm prstem.
„To je nádherný,“ zašeptala, a vytahovala další nátiskové desky.
„Dělalo se to z takových prášků, barevných pigmentů. Sypalo se to na folii a pak, vlastně se to zapékalo. Člověk si musel dávat pozor, aby to udělal přesně. Když se to udělalo blbě, tak se buď barvy roztekly, nebo měly jinej odstín,“ vysvětloval jsem.
„Počkej. A ty?“ koukla na mě, „ty jsi to dělal?“
„Jo. V devadesátkách jsem chtěl zkusit něco jinýho. A v jedný firmě, u pana Vondráška, zrovna potřebovali někoho, kdo by byl ochotnej se to naučit. Zajímalo mě to. A pak mě to úplně pohltilo. A vlastně jsem to tam měl rád. A tohle,“ ukázal jsem na Cromalin, „to byla moje práce.“
Poslouchala a mlčela. Pak si jednu desku položila na kolena. A prstem pomalu přejížděla po jemném přechodu mezi modrou a červenou.
„To má strukturu, jako kdyby to někdo maloval štětcem,“ přemýšlela Aneta.
„A vlastně jo. Je to taková ruční práce, skoro jako malování obrazů. Taková alchymie. Dneska klikneš na počítači a za minutu máš nátisk. Ale tenkrát to byla taková magie,“ usmál jsem se.

Aneta se opřela o skříň. Obálku s náhledy v ruce.
„A ty sis to schoval," zamyšleně prohodila.
„Spíš jsem to nedokázal nikdy vyhodit," přiznal jsem se skrývaným dojetím. „Je to kus mýho života."
Podívala se na mě tím svým něžným pohledem. „Jsem ráda, že jsi to nevyhodil. Hodně to o tobě vypovídá."
„Vypovídá?" kouknul jsem na ni, „že jsem bordelář? Nebo ten, jak se jim říká? Jak všechno skladujou a nic nevyhodí?" přemýšlel jsem.
„Šeda!" rozesmála se. Pak ale ztichla a tichým hlasem upřesnila: „Ale to ty nejsi. Ty nejsi žádnej Šeda. Jsi jinej. Ne jako ostatní. Máš jemnou a dobrou duši. A já jsem ráda, že si necháváš podobný věci. Patří to k tobě." Aneta vložila Cromaliny zpátky do obálky, ale ještě chvíli je držela v ruce. Jako by se s nimi nechtěla rozloučit.
„Víš," řekla tiše, „nevěděla jsem, že jsi takovej. Že nejsi jen dispečer, ajznboňák. A je to vlastně strašně hezký."
Usmál jsem se. „To už je ale hodně dávno. Dneska už to ani nikdo nezná."
„Možná," řekla. „Ale pořád to v tobě je. Zanechalo to stopu. A mně se to líbí," přivinula se ke mně a políbila mě.

Kazetu s filmem jsem nenašel. A vzdal jsem to. Venku už byla stejně tma a ráno brzy vstáváme. Zase. Práce je prostě práce. Ale když to člověka baví, tak to nebere jako povinnost.
Leželi jsme v posteli. Nečetli jsme si. Naše hlavy si musely uspořádat všechno, co jsme za poslední dny prožili. Aneta se po chvíli posadila. Byla spíš jako tmavý stín.
„Na co myslíš?" tiše jsem promluvil.
Byla ještě nějakou dobu potichu. A pak promluvila.
„Na tebe. Na to, co všechno o tobě ještě nevím. Ale nejni to ve zlým. Tolik jsi toho prožil. A pořád to není všechno, vždycky mě překvapíš něčím novým. Až mě bude tolik jako tobě…"
„Anet," posadil jsem se vedle ní. „Věk je jenom číslo. Přece jsme si to už vysvětlili."
„Já vím. O tom nemluvím," odmlčela se. „Ale máš tolik zážitků. Teď ty Cromaliny. Úplně jsem cítila, jak jsi tu práci měl rád, jak tě to tam bavilo. Když jsi o tom mluvil, byl jsi takovej jinej, nadšenej."
„Jak jinej?" nechápal jsem.

„Já to nechci posuzovat. A vím, že jako dispečer jsi dobrej. Ale v tej tiskárně," dala mi hlavu na rameno a chytila se mé ruky, „to byla tvůrčí činnost. Kdy jsi dělal věci, který vydrží věky. A když jsi o tom mluvil, byl

jsi v jiným světě. Ve světě, kde bych tě vlastně asi nepotkala," smutně uzavřela.
„No, vidíš. Ale teď už jdem spát," natočil jsem se k ní a políbil ji na rty.
„Když tě to tam tak bavilo. Proč jsi odešel?" zajímala se ještě.
„To je na dlouhý povídání, Anet. Prostě jsem nechtěl zabírat místo někomu jinýmu. Kdo už to všechno uměl. Vždyť já jsem se všechno teprve učil."
„To snad není pravda!" rozčileně skoro vykřikla, „jsi se prostě někomu uhnul? To teda nechápu."
„Já už jsem prostě takovej, Anet. A víš, co? Ten majitel, ten pan Vondrášek, se zachoval fakt férově. Dal mi velký odstupný. A našel mi práci jinde. Přitom nemusel. Tam to bylo sice hrozný, ale to nemohl tušit. Všechno se tam dělalo na kvantitu. A nebral se moc ohled na kvalitu.
‚Nějak to vypadá, no. Ale je to levný,' říkal tamní šéf.
A tak jsem šel zase jinam. Do firmy, která montovala počítače. Potřebovali někoho, kdo umí grafiku, rozumí programům na Macintoshi, a kdo ví, jak to všechno funguje. Příprava, provedení, tisk. Tak ze mě udělali vedoucího reklamy. Měli jsme super vybavení. Jenže po roce firma zkrachovala."
„Vedoucí reklamy, jo?" zopakovala zamyšleně Aneta, „ty brďo! Kolik jsi měl zaměstnanců?"
„Vlastně jsem skoro všechno dělal sám. Podle toho, jaký měl šéf firmy požadavky. Ale měl jsem k ruce ještě obchoďáka. A taky holku, která vozila filmy do tiskárny a hotový letáky a katalogy zpátky. Nebylo to nic velkýho. Zato jsem byl v podstatě svým pánem. Ta firma se ale spojila s nějakými Asiaty. A šéfové je podcenili. Asiati jim vyfoukli všechny kšefty a firma zkrachovala," vysvětloval jsem.
„A pak jsi šel tedy k železnici?" ospale se ptala Aneta.
„Přemýšlel jsem, co dál? A železnice byla to nejlepší řešení. Trefil jsem se do doby, kdy potřebovali dva lidi. Takže mě vzali, ale s podmínkou, že budu pracovat na dvou stanicích. Jako střídač," kouknul jsem na Anetu. Ale ta už spokojeně spala.

Ráno při snídani si najednou vzpomněla. „Takže jsi se vrátil na železnici? Já to asi prospala," řekla provinile. Zopakoval jsem jí, jak jsem se vrátil. „A jak ses to vlastně všechno naučil? Ty Cromaliny. Grafiku?" ptala se, místo aby jedla.
„Řeknu ti to ve vlaku, jo? Teď v klidu jez," pohladil jsem Anetu po ruce.
Usmála se, a pomalu a v klidu pokračovala v jídle.
Jenže Kulíšek ucítil jeho oblíbený sýr a přiběhl do kuchyně. Pochodoval po místnosti a nasával pachy. Najednou skočil Anetě na klín a packou se dožadoval aspoň kousku. Anetě leknutím upadla lžička pod stůl, tak se pro ni sehnula. Kulíšek toho využil, ukradl z talíře kus sýra a s ocáskem vzhůru utíkal vítězně zpátky do Kočičího ráje.
„Ty prevíte," pokřikovala za ním, naoko výhružně, Aneta. Ale už to nebylo nic platné. „Normálně mi to ukrad," smála se, když jsem přišel z ložnice.
„Jo, to je malej zlodějíček. Kouká tak, že bys mu dal nejmíň korunu. A pak, v nestřeženém okamžiku šmátne a zdrhne. To si nikdo jinej nedovolí. Prostě je to takovej malej Kulíšek," usmíval jsem se.
A Aneta pochopila, jak vzniklo jeho jméno.

Když už jsme seděli na svých místech a rychlík uháněl ranní tmou vstříc dispečinku, vzpomněla si Aneta: „Slíbil jsi, že mi ve vlaku všechno povíš," žadonila.
„Jo, samozřejmě. A co, že jsi to chtěla vědět? Kolik mám peněz na kontě?" smál jsem se a vzpomněl si, jak některé ženy nezajímalo nic jiného.
„No. To bys mi mohl taky někdy říct," smála se, „že bych si třeba koupila ty šaty. Ty co máme jen půjčené," podepřela si bradu a sledovala jak budu na to reagovat.
„Tak to by mi asi ani dvě moje konta nestačily," dělal jsem si z ní legraci.
„To jsem teda zase nalítla. Ach jo, chudej princ z Nemanic," přistoupila na legrační hru.
Po chvíli ticha svou otázku zopakovala: „Pořád jsi mi neodpověděl. A víš moc dobře, že když mezi lidma vázne komunikace, tak že se blíží konec vztahu," zažertovala.
„To je ale hrozně jednoduchý. Všechno mě to naučil ten pan Vondrášek. A jeho manželka."
„Tak proč tě pak vyhodili?" nechápala.
„Já jsem byl ještě mladý. A učedník," přesvědčoval jsem vlastně i sám sebe, „naopak, ten Vondráškovo kamarád přišel, už všechno uměl, byli ze stejné branže. Tak mi vysvětlil, že pro něj bude lepší, když prostě bude mít člověka, kterýho nemusí nic učit, protože všechno už umí. Slíbil mi, že třeba později. A našel mi tu další práci. Jenže, když jsme se po čase potkali,

já už dělal na železnici. A i když se mi po té práci fakt stýskalo, už to nešlo. Podepsal jsem smlouvu s dráhou na dlouhou dobu. Bylo to těžký, ale couvnout už se nedalo. A děti ještě chodily do školy.“
„A on, ten pan Vondrášek, jakej to byl člověk?“ zajímala se Aneta.
„Byl to fachman. Trochu zvláštní, trochu svůj. Ale to my jsme přece taky,“ kouknul jsem na ni.
„Jo, někdo říká, že jsme praštěný kolejnicí,“ uznala.
„Ale věděl moc dobře, co chce. Byl fakt přísnej, neodpouštěl, chtěl aby všechno, co vyprodukujem, tak aby to bylo kvalitní, nejlepší. Ale taky byl spravedlivej,“ pokračoval jsem.
„A viděl věci, který já jsem v té době neviděl,“ zavzpomínal jsem.
„Jaký věci?“ zajímala se Aneta.
„Poznal, když měl někdo k tomu vlohy. Ke grafice, k tomu dělat věci pořádně. A tvrdil mi, že mám na víc. Než sedět u počítače a dělat jen to, co mi někdo řekne,“ pokračoval jsem.
„Asi v tobě viděl potenciál,“ zamyslela se.
„Když jsem k němu nastoupil, do tý jeho firmy, neuměl jsem vlastně skoro nic. Než mě vzal, posadil mě do křesla, dal mi do ruky časopis s ženskou módou a chtěl po mně, abych mu řek, jak se mi ten výtisk líbí.“
„On si tě testoval?“ divila se Aneta.
„Jo! Vlastně jo!“
„A co jsi dělal?“
„Prohlídnul jsem si celej časopis. A vzpomněl jsem si na dědu. Byl pánský krejčí. A vždycky mi říkal ‚Všechno, co dělám, musí bejt pintlich. Jinak to nemá smysl.‘ Možná to mám po něm. Ten cit pro krásno, a taky pečlivost. V tom časopise bylo spoustu mázlých obrázků a text byl nesouměrnej, nebyl zarovnanej. A jen co jsem si stačil všimnout, tak tam bylo fakt hodně překlepů.“
„Já vím. Toho jsem si už všimla. Jak se čílíš, když najdeš v časopise nebo v novinách nějakou chybu,“ opřela se mi o rameno.
„Řekl jsem mu to. A on, že mě hned bere. Později mi vysvětlil, že to byl vyřazený exemplář. Právě kvůli těm chybám. A že to tak dělá s každým, koho ještě dobře nezná. Že podle toho pozná, jestli k tomu člověk je.“
„To je borec,“ zhodnotila Aneta.
„Pak mě to všechno s manželkou naučili. Hlavně teda Cromalin a správný postup, aby byl náhled co nejlepší,“ odmlčel jsem se. „Nikdy nekřičel, byl trpělivej, nikdy nikoho neponížil. Když mi něco nešlo napoprvé, poradil,“ zmlknul jsem. Najednou jsem měl v očích slzy. Aneta vycítila můj smutek. Obejmula mě kolem pasu a přitiskla se ke mně celým tělem.

„Byla to hezká doba, viď?“ podpořila mě. „Nepřekážel jsi mu. On si tě vážil. A kdybys potřeboval někdy pomoct, tenhle člověk by tě asi nenechal na holičkách. To jsou vyjímečný lidi. S tím bych se chtěla potkat.“
„Dneska už má velkou a významnou firmu s vlastní tiskárnou,“ dodal jsem.
„Myslíš, že by nám to ukázal?“ zeptala se po chvíli. „Docela dost by mě to zajímalo,“ otočila se ke mně.
„Hm. Víš, já jsem mu vlastně nikdy nepoděkoval. On mě všechno naučil. Potom jsem z toho mohl těžit. Naučil mě taky, že si mám vážit sám sebe. A bejt hrdej na to, co umím. Nemachrovat, ale dávat to najevo. Stát si za svým rozhodnutím.“
„Možná bys měl. Poděkovat mu,“ řekla Aneta.
„Asi jo,“ uznal jsem.
„A při té příležitosti bych si mohla prohlídnout tu tiskárnu,“ dostala Aneta nápad a oči se jí rozzářily nadšením.
„To nevím, jestli tě vezmu s sebou,“ zkusil jsem s ní laškovat.
„Ty jsi fakt nemožnej,“ štípla mě Aneta jemně do boku a zasmála se.
„Víš ale, že bych se tam taky docela rád podíval? Do tý jeho nový tiskárny. Bude to, podle mě, sice ultramoderní. Ale i tak by to mohlo bejt zajímavý,“ přemýšlel jsem. „Hm, jenže na něj nemám žádnej kontakt. To tam budem muset zajet, jak se říká na blint. Třeba někdy až budeme mít větší volno,“ navrhoval jsem. A v duchu jsem přemítal, jestli se se mnou ještě bude vůbec chtít bavit, když jsme se tolik let neviděli.

Několik dnů uběhlo jako voda v potoce. A pak přišel den, kdy jsme se rozhodli, že se do tiskárny vydáme. Auto jsem zaparkoval před značkou s nápisem ‚Jen pro zákazníky tiskárny Vondrášek‘. Když jsem to četl, trochu jsem se styděl. A trochu jsem měl obavy, jestli nejdeme nevhod. Před námi stála moderní různobarevná kostka, stavební styl, který se mi vůbec nelíbil. Ale její strohost narušovaly různé výklenky, přístavby, střížky. ‚Tak tohle je přesně styl pana Vondráška,‘ pomyslel jsem si.
Vedle vjezdu se závorou byly prosklené dveře s nápisem ‚VCHOD‘.
Vzal jsem za madlo a dveře se rozevřely do stran. V chodbě, osvětlené různobarevnými lampami, byl výklenek s obřím oknem. Za ním seděla asi čtyřicetiletá žena barokních tvarů a jak nás uviděla, spustila: „Dobrý den, co pro vás mohu udělat? Máte nějakou zakázku nebo si jdete pro objednávku? Jsem tu pro vás,“ chrlila ze sebe slova, jako kdyby byla robot.
„Dobrý den, my jdeme za panem Vondráškem,“ ujala se slova Aneta. Byl jsem vlastně rád, že to udělala. Zíral jsem všude okolo a měl divný pocit, že nás pan Vondrášek odbude, že nebude mít dost času. A mě, že si nebude pamatovat.
„Aha, a koho mám ohlásit?“ zeptala se překvapeně ta žena-robot.

„Ohlašte," obrátila se Aneta ke mně, „že za ním přišel pan Petr Bílý."
„Dobře, tak se posaďte," ukázala žena-robot na křesla, která byla součástí vstupní chodby. Jedno bylo pistáciově zelené, druhé borůvkově fialové.
Než jsme si ale stačili sednout, žena-robot na nás zahalekala: „Můžete jít. Pořád rovně, k těm dveřím na konci. Tam si vás vyzvedne sekretářka," kynula rukou jako regulovčík na křižovatce.
Uvědomil jsem si, že se vlastně trochu těším. Když jsme prošli dveřmi, ucítil jsem ten známý, ale už dávno nevnímaný odér. Vůně papírových štosů, vůně barev, tiskařských strojů.

„Petře?" ozval se odněkud z výšky hlas, ve kterém jsem okamžitě poznal pana Vondráška, „pojď dál, sem nahoru," usmíval se z ochozu. Hledal jsem schody, ale Aneta byla bystřejší. „Támhle," ukázala do rohu.
Přede mnou stál člověk, kterého jsem neviděl víc jak deset let. Byl pořád stejný. Sice starší, zbytky vlasů mu už dávno zmizely, trochu i přibral, takže byl obéznější, ale ta jiskra v oku, ta tam byla pořád. Stiskl mi přátelsky ruku. „Tak jak se máš? To je doba, co jsme se neviděli," spustil. „Dáte si kafe? Nebo vodu? Pivo, limo? Co?" mrknul na nás. Tak jako mrkal, když se nám, v době, která už dávno uplynula, něco opravdu povedlo.
„Tak mluv, povídej, vyprávěj, přeháněj," povzbuzoval mě. „Mimochodem, nepřekvapil jsi mě, tvoje žena je nádherná! Přesně taková, jaká se k tobě hodí," usmál se a obrátil se k Anetě: „Pardon, nezlobte se na starého blázna. Jste opravdu rozkošná," políbil ji na ruku.
Anetě zčervenaly tváře. Takovou poklonu nečekala. „Děkuju," špitla.
„Víte, pane Vondrášku," začal jsem. Ale přerušil mě.
„Neštvi mě! Jakej pane? Jsi zapomněl, že si tykáme?"
„No jasně! Já jsem pitomec," opravil jsem se. „Takže, Jaroslave."
„Tak se mi to líbí, Petře! A vy jste?" ukázal na Anetu.
„Aneta," představila se, už klidněji.
„Krásné jméno," zamyslel se, až záhadně pan Vondrášek, „z hebrejského původu channah, a znamená: milá, milostiplná, líbezná… A jak tak na vás koukám, tak splňujete úplně všechno," usmál se.
„Ale to ne, kdepak," snažila se Aneta skrýt rozpaky.
„Tak Petře," obrátil se zase ke mně. „Už mi konečně řekni, jak se máš, co děláš, kolik dětí máte? Povídej přece," ptal se pan Vondrášek.
„Víš. Já jsem ti ze všeho nejdřív chtěl poděkovat. Za všechno, co jsi pro mě udělal. Za všechno, co jsi mě naučil. Jsem ti opravdu hodně vděčný," koktal jsem a cítil, jak mi zase po zádech stéká kapička potu z rozčilení.
„Jo," zasmál se pan Vondrášek, „za to, že jsem se tě po půl roce zbavil?" rozesmál se. „Za to bych tě já, kdybys mi to udělal, nakopal. Do zadní části těla," pořád se smál. Ale pak zvážněl. „Ale víš moc dobře, že mě to mrzelo.

V té době jsme neměli dost financí na to, abychom platili tebe i Miroslava. Vysvětloval jsem ti to. Tak jen doufám, že se na mě za to moc nezlobíš," zapochyboval pan Vondrášek.
„Já? Já se vůbec nezlobím! Trochu mě to nejdřív štvalo. Ale pak, když jsem nastoupil k Čermákovi, do té počítačové firmy, tak jsem ti v duchu děkoval! Díky tobě jsem mohl dělat grafiku. Akorát, že to pak zkrachovalo," posmutněle jsem dodal.
„Já vím. Sledoval jsem tě. Tu tvou práci. A bylo to moc dobrý. Sice letáky, ale mělo to šťávu. Škoda jen, že jsi se nemohl rozvíjet dál. Ale to je asi osud," odmlčel se. „A co děláš teď? Doslechl jsem se, že jsi se vrátil na železnici. Ale pak jsi mi někam zmizel," mluvil téměř jako můj dědeček.
„Teď pracujeme na drážním dispečinku. V Praze," vložila se do našeho rozhovoru Aneta.
„Tak proto jsi zmizel! Takže tam bydlíte?" vyzvídal pan Vondrášek.
„Kdepak. To není nic pro nás, viď? Velkoměsto," obrátila se ke mně Aneta.
„Mně stačí, když jedu tramvají nebo metrem. Ty davy lidí, na to si nikdy nezvyknu," potvrdil jsem.
„Bydlíme na Houžvíně, máme krásný výhled do kraje," popsal jsem krátce.
„V jižních Čechách je nejkrásněji," zhodnotil pan Vondrášek.
„Kdo se tu narodil, nemůže žít jinde."
„To máš naprostou pravdu! Vždycky, když jsem v Praze delší dobu, tak se těším, až budu zase doma."
„A vy, Aneto? Vy děláte to samé, co Petr?" vyptával se.
„To samé. Ale jen díky Petrovi," pousmála se. A pak vyprávěla, jak jela s rychlíkem a jak ji zastavil STOP. Pan Vondrášek ji se zájmem poslouchal a divil se, jak svět železnice dnes vlastně funguje.
„A víte co? Něco vám ukážu," zvedl se a pokynul, ať jdeme za ním.
Šli jsme po vnitřní železné lávce, zavěšené na zdi, která měla místo podlahy jen silné, tvrdé ocelové pletivo. Až jsme došli ke dveřím s nápisem, na který nás upozornil: ‚GSA – grafické studio Aneta'. Koukali jsme překvapeně na sebe a nevěděli, co říct.
„Pojďte, jdeme dovnitř," zaklepal.
„Tak, tohle je moje dcera Aneta," uculoval se pan Vondrášek svému vtipu od ucha k uchu.
„Dobrý den, Aneta Vondrášková," představila se mladá, sotva dvacetiletá, štíhlá dívka v růžových kalhotách a bílém tričku.
„Já jsem Petr Bílý," podal jsem jí ruku.
„Taky Aneta, ale Birgrová," obě děvčata vyprskla a podávaly si ruce.
„Tak už víte, proč toho tolik vím o Vašem jméně?" ptal se pan Vondrášek.
„To je teda gól," řekla moje Aneta. A všichni jsme se smáli.

Rozhlídli jsme se po místnosti. U stěny bylo pět obrovských monitorů, které byly ze třech stran obehnané širokým stínítkem. Seděli u nich mladí chlapci a dívky. A beze slov pracovali. Bylo zřejmé, že pracovali na něčem důležitém. Soustředěně sledovali, co se na monitoru děje a nenechali se rušit. „Tak tady všechno vzniká," vykládala Aneta Vondrášková. „Sem přicházejí první podklady k časopisům, knihám, letákům, reklamním katalogům, prostě všeho, co má vyjít tiskem. Tady to dostává formu, tady vzniká celý příběh."
„Prostě," přerušil svou dceru pan Vondrášek, „to co jsme dělali ručně, pamatuješ Petře? Tak tady se už děje všechno v počítači. Teď jenom osvítí CTP desky, které se odnesou jednou za den vedle do tiskárny."
„Prosím. Můžu se zeptat?" vmísila se do výkladu Aneta Birgrová. „Myslíte, že bych to mohla vidět? Tu tiskárnu?" otočila se prosebně na pana Vondráška. „Jasně, že jo. Půjdem tam," rozhodně potvrdil.
„Jůůů" radovala se.

Sešli jsme po ocelových schodech do rozlehlé haly. Tiskařské stroje byly obrovské. Ale stále vydávaly ten, mně tolik známý, hluk velkých mašin. Možná ne tak nahlas, jak jsem si to pamatoval. Ale i tak musel pan Vondrášek zvýšit hlas, když nám chtěl vysvětlit celý výrobní postup. Kolem strojů se pohybovalo několik lidí v bílých pláštích s logem firmy na zádech. Na hlavě měli protihluková sluchátka a pořád něco kontrolovali anebo sledovali.
„Tak, tady," rozmáchl se pan Vondrášek rukama poté, co jsme tam vešli, „tady jsou tiskařské stroje. Heidelbergy. Petře, pamatuješ?" obrátil se ke mně. Potvrdil jsem, pamatuju si ty stroje hodně dobře. Ale nebývaly tak obrovské. Potom pokračoval s výkladem, hlavně pro Anetu. Ale i já jsem vnímal, jak se tenhle svět proměnil. „Vidíte, je tu několik typů strojů. Různé typy na různé věci," mrknul na Anetu.
„Tiskař zasune CTP desky tady do toho stroje, provede tisk zkušebního archu, a pokud je všechno v pořádku, zahájí tisk naostro. Archy se potom rozřežou, tady na té řezačce, a probíhá falcování."
„Aneb skládání, ať už třeba pro knihy nebo letáky a podobně. Jestli si to dobře pamatuju," doplnil jsem.
„Správně si to pamatuješ, Petře," ukázal na mě.
„Tady," prošli jsme halou na další místo, „probíhá vazba. Podle toho, jak si zákazník přeje."
„No, a na konci, tady," ukázal pan Vondrášek, „se dělají dokončovací práce. Jako lakování, laminace, ražba."

„A támhle na konci," ukázal rukou dozadu, „tam už je pak expedice. Kde se kontroluje kompletnost zakázky, kvalita, barevnost. A nakonec se celá zakázka zabalí. A to je všechno," promnul si ruce.
„Takže Cromalin se už nedělá?" zeptala se Aneta.
„Koukám, že Petr vás už poučil. To je hezký. Ale Cromalin, tak jak jsme ho znali, ten už se bohužel nedělá," trochu posmutněl. I on měl rád tu práci, kdy se barvy prolínaly a vznikal z toho výsledný obraz.
„No, a to je celá tahle fabrika," usmál se pan Vondrášek na Anetu. „Nedáte si ještě kafe? Nebo třeba čaj?" zeptal se.
„A myslíte… Kdybych třeba chtěla vytisknout nějakou malou knihu. Ne bestseller, ale takovou knížečku, třeba jenom padesát kusů. Že byste mi to tu udělali?" prozrazovala Aneta něco, o čem jsem neměl doteď tušení.
„A co by to mělo být za knihu?" zeptal se zaujatě pan Vondrášek.
„Jenom takový básničky. Mám jich něco přes stovku," přiznala.
Koukal jsem na ni s pusou otevřenou dokořán. A nevěřil svým uším.
„Tak to přineste! Kouknem se na to, a uvidíme," usmál se pan Vondrášek.
„Co název, už nějaký máte?" zeptal se, jen jakoby pro jistotu.
„Mám", řekla Aneta a sklopila oči, „Tam, kde končil svět. Nezní to blbě?"
„Anet," zalapal jsem už po dechu. „Ty máš knížku? Básní?" divil jsem se.
„Já se z tebe picnu," uvolněně jsem se po chvíli zasmál.
„Ty jsi nic nenapsal," obhajoval ji pan Vondrášek, „a přitom jsem ti říkal několikrát, ať to hodíš na papír, ty tvoje příhody, co jsi nám vyprávěl vždy u večeře. Jenže ty jsi línej," dobíral si mě.
„Tak Anetka si knihu napsala."
Pak se obrátil zpátky k Anetě: „Přineste to. Až budete mít zase někdy cestu kolem. A podíváme se na to," slíbil pan Vondrášek Anetě.

Když jsme odcházeli, vzala mě Aneta za ruku. „Nezlobíš se? Já… Nebyl to úmysl. Ale když jsem to všechno viděla, jak to vzniká. Najednou mi to prostě vylítlo z pusy," řekla s nadšeně rozzářenýma očima.
Zastavil jsem se, postavil se k Anetě tváří v tvář, a prohlížel jsem si ji. Viděl jsem v jejích očích obrovskou radost.
„Takže, já mám tajemství, jo?" usmál jsem se. „A kolik věcí nevím ještě já o tobě, Anet? Fakt tě miluju!" Vrhla se mi do náručí. Stáli jsme tam dlouho. Objímali se a pevně tiskli k sobě. „Takhle chci, aby to bylo navždy," řekla.

kapitola 38
Koupelna

Ráno jsem se probudil a když jsem se podíval vedle, Aneta v posteli nebyla. Peřina na jejím místě byla odhrnutá, jen jako by si odskočila. Chvíli jsem ležel, ale nevracela se. V bytě byl klid. Narušovalo ho jen bzučení lednice. Vstal jsem a šel se podívat do obýváku, ale nebyla tam. Kouknul jsem do Kočičího ráje, nebyla ani tam. Naopak, všechny kočky byly ve větvích kočkostromu a zrakem pronásledovaly upřeně drzé ptactvo, které se jim posmívalo, že na ně nemůžou. Protože jsou za pevnou sítí. Na mě se jen otočily, jako by říkaly: „Neruš! Máme zábavu."

Přešel jsem do kuchyně. Ani tady nebyla. Vrátil jsem se do ložnice. Její sukně tu byla, tričko taky. Když jsem ale přicházel ke koupelně, ucítil jsem vůni pěny do koupele. ‚A mám tě,' pomyslel jsem si. Potichu jsem otevřel dveře. Z pěny jí koukala jen hlava, v rozích vany svíčky, měla přivřené oči a užívala si pohodlí.
Když si mě všimla, vyjekla: „Co tu děláš! Vypadni!" A cákla po mě vodu.
„Aha, tak takhle to teď bude," řekl jsem a oplatil jí to. Voda vystříkla na dlaždičky. Aneta se smála, ale dělala uraženou.
„Ty! Tytyty! Ty darebáku!"
„Já? Ty jsi mi utekla z postele."
„Já jsem se chtěla jen vykoupat!" A cákla znovu.
Koupelna se během minuty změnila v malé vodní bojiště.
A pak najednou ztichla. Opřela se o okraj vany, podívala se na mě a řekla: „Pojď sem."
Přiblížil jsem se opatrně k vaně. Ostražitě, protože jsem očekával nějaké její překvapení.
„Pojď blíž. Ještě blíž," lákala mě. Když už jsem byl tak blízko, že se moje kolena dotýkala vnější strany vany, přitáhla si mě za knoflík u pyžama až k hlavě a políbila mě: „Nezlobíš se, že jsem sem vlezla bez dovolení?"
„Proč bych se měl zlobit?" škádlivě jsem jí jemně cvrnknul do rozkošného malého nosu, „jen si to užij."
„Ale tohle si pak uklidíš," podíval jsem se na zem.
„Pomůžeš mi, že jo," zaprosila.
„Dobře, ale teď půjdu udělat snídani."

Napustil jsem do konvice vodu, zapnul ji. A než začala vařit, připravil jsem do hrnků odměrku kakaa a cukru. Tohle měla Aneta ráda. Z lednice jsem vyndal šest vajec, rozkvedlal je a obalil v nich bagetky, rozkrojené na půlky.

Když jsem je položil na talíř a strouhal na ně eidam, objevila se Aneta. Zahalená jen do velké růžové osušky, jedním cípem si utírala mokré vlasy.
„Tady to voní," nasála vůni snídaně.
„Sedni si, prostřu."
Prošla okolo mě, krátce mě objala a políbila zezadu na krk.

Po snídani jsem uklízel ze stolu. Aneta ještě seděla. A pak ke mně natáhla ruku. „Pojď, půjdem do ložnice. Potřebuju tě…," řekla tiše. Nechal jsem se vést. Chytla mě za prsty a pomalu si mě vedla mlčky dál. Bylo to jiné, než když to bylo poprvé. V ložnici se ke mně přitiskla, osušku nechala spadnout na zem. A tváří se dotýkala té mé.
„Chci být navždy jen tvoje," zašeptala. Nebylo to jen přání. Byla to přísaha. Pak už jsem jen cítil teplo její kůže a tlukot srdce. Čas přestal hrát roli. Takovou naléhavost jsem u ní nikdy předtím nepociťoval. Jako by se chtěla u mě skrýt před celým světem. Objímal jsem ji a vnímal každý výdech. Dokud se náš společný rytmus neuklidnil.
Leželi jsme pod dekou, s propletenými prsty, oddychovali jsme.

Aneta po chvíli promluvila: „Zítra půjdem na faru."
„Prosím?" divil jsem se.
„Ale o dnešku faráři nic neřeknem," pokračovala.
„A co tam budem dělat?" nechápal jsem.
„Chceš si mě vzít?" přitiskla se ke mně, „tak musíme k faráři. A teď mě jenom drž."
Neodporoval jsem. I když mi hlavou projížděly karavany myšlenek. ‚K faráři? Proč? Svatba bude přece ve Lhotě. Nebo, že by ne?'
„Petře," promluvila. „Přemýšlela jsem. Vím, že církev nemáš rád."
„No… mám k tomu důvod. Několik důvodů."
„Psssst, nech mě domluvit, prosím," dala prst na mé rty.
„Chtěla bych mít svatbu před Bohem i před světem," řekla rozvážně.
Mlčel jsem. Přemýšlel. Vlastně ano. Dávalo to smysl. Ale nechtěl jsem Anetě do toho vstupovat.
„Nechci tvrdit, že by farář byl Bůh. Nebo, jak oni tvrdí, že by byl zástupcem Boha na Zemi. Jenže oni jsou jediná možnost, jak to stvrdit," odmlčela se. A po chvíli dodala: „Byla jsem na svatbě kamarádky. Taky to měli v kostele. A líbilo se mi to o hodně víc, než na úřadě. Bylo to takový, slavnostní. Opravdový. Mělo to punc důležitosti," zmlkla. Ale hned vzápětí se nadechla a pokračovala: „Na úřadě jen podepíšeš papíry. Starosta, nebo kdo to je, tam něco přečte. A je hotovo. V tom kostele to je něco jinýho," obrátila se ke mně, „rozumíš, co tím chci říct?"
„Rozumím Anet. A vlastně. Jsi úžasná!" políbil jsem ji.

„Nikdy jsem o tom takhle nepřemýšlel. A máš pravdu, dává to smysl. Je to závazek. Opravdový a jediný pravý závazek.“
„A to je právě to!“ potvrdila Aneta. „Na tom úřadě podepíšeš jen ten papír.“
„Koukám, že už to máš celý vymyšlený. Viď?“ otočil jsem se k ní na bok.
„Něco. Ale všechno to chci s tebou probrat. Kdyby se ti to třeba nelíbilo, abys mi to řekl. Jo? Nechci, aby to bylo jen z mojí hlavy,“ pokračovala.
„Tak povídej. Ty moje architektko,“ usmál jsem se.
„Já nejsem žádná architektka, ty jeden pokušiteli!“ práskla mě polštářem po hlavě. „A žádná svatba nebude. Protože ty si z toho děláš pořád srandu!“ otočila se ke mně zády a dělala uraženou. Začal jsem na její holá záda malovat prstem hvězdy. Jen tak, jak mě napadlo. Velkou, menší, roztáhlou.
„A nešahej na mě! Nejsem tvoje žena,“ pokračovala, aby to vypadalo, že je naštvaná. Přestal jsem malovat. Jen jsem jí na záda napsal ještě její jméno. A vedle toho nakreslil srdíčko.
„Ty, jeden uličníku!“ otočila se po chvíli. Vypadala vážně, ale stejně ještě dodala: „Jsi hroznej! Víš to? Jenže já tě tolik miluju,“ vzala do rukou moji tvář a líbala mě.

Potom si lehla a přitáhla si deku až pod bradu.
„Chceš to slyšet?“ koukla na mě.
„Jasně, že to chci slyšet.“
„Ale nebudeš dělat blbosti,“ zahrozila.
„Nebudu,“ potvrdil jsem.
„Takže, zejtra sjedem k faráři. Už jsem to s ním domluvila.“
„A kam?“ snažil jsem se to pochopit. Nevěděl jsem jak probíhají církevní obřady. Nikdy mě to vlastně nezajímalo.
„Do svatýho Víta,“ řekla a zmlkla.
„Do tý obrovský katedrály?“
Ucpal jsem si nosní dírky dvěma prsty a neuměle jsem napodoboval zpěv hvězdy dávno zaniklého sdružení Golden Kids, Václava Neckáře:

„Chrám svatého Víta, je gotiky chlouba.
A tak vás tu vítám, a půjdeme dál…“

„Šašku,“ zasmála se. „Nepojedem přece do Prahy. Ale do našeho kostela. Jmenuje se podobně,“ vysvětlila.
A po chvíli řekla: „No, ale líbilo se ti tam, ne? Myslím, ta stavba. A víš jaký z toho budou fotky? Budem mít památku na celej život,“ přivřela oči, určitě už si to představovala.
„Dobře,“ rezignoval jsem. „Co dál?“
„No, farář nám řekne, co se máme naučit…“

„My se budem něco učit? Tobě to nestačilo?“ divil jsem se.
„Počkej! Nerozčiluj se,“ dala mi pusu, „tohle nejsou žádný zkoušky. Bude to hezký. Uvidíš.“
„V kolik tam máme bejt?“ rezignoval jsem.
„Farář říkal, že stačí do oběda. Nebude to dlouho trvat,“ vysvětlovala.
„A jak to všechno stihnem? Kostel, pak ještě do Lhoty. Bude nám stačit jen jeden den?“
„To jsem ti chtěla říct,“ opatrně mě přesvědčovala. „Budem potřebovat dva dny, nejspíš ale tři.“
„To nás Hanka zabije! Až jí řeknu: ‚Hanko, my sice budem mít jen svatbu, ale potřebujeme na to tři dni,‘ úplně ji vidím. Ta nám řekne, jestli jsme se nezbláznili.“
„Ale máme na to nárok! Já jsem se dívala na internet, a tam píšou, že na svatbu, a podobné události, ti musí dát zaměstnavatel volno,“ tvrdila.
„Asi jo. Jenže, víš co to znamená, jo? Víš to?“ snažil jsem se vysvětlit svou nechuť k akcím, kde je víc jak pět lidí.
„Nevím, co máš na mysli?“ divila se Aneta.
„Nechtěl jsem, aby to vědělo moc lidí, a hlavně ne na našem dispečinku. Takhle se to hned rozkřikne. To abysme potom rovnou pozvali všechny, celej dispečink,“ vysvětloval jsem.
„No, tak pozvem celej dispečink,“ odpověděla, jako by s tím už počítala.
„A taky to uděláme! Zdenda Hladík nám bude hrát na harmoniku a vyprávět historky,“ byla už rozhodnutá, „Dolfi taky na něco hraje. A Aleš, Jarmila, vlastně, proč ne?“ vypočítávala. „To by bylo přece fajn,“ obrátila se na mě.
„To abysme objednali autobus,“ přemýšlel jsem.
„Jo! Dolfi přece má kontakty. Jak to pořád v práci řeší. S autobusákama. Když se někde něco stane. Tak nám někdo půjčí autobus. Ten velkej, parádní, zájezďák,“ Aneta to už před sebou viděla.
„Tak, abych si to teda srovnal. Takže, kdy bude svatba v kostele?“ vytrhnul jsem ji z přemýšlení.
„Myslela jsem, že toho devětadvacátýho,“ sklopila oči. „Nejdřív jsem myslela, že by to bylo den před Lhotou. Ale slavnostnější to bude v kostele. Tak, abys to měl spojený s narozeninama. Souhlasíš?“
„Pokračuj, co dál?“
„Potom pojedem k mamce. A tam zůstanem do pátka. A kdyby nám třeba dala Hanka ještě den navíc, tak bysme tam mohli zůstat do soboty.“
„To vypadá jako docela dobrej plán,“ musel jsem ji pochválit.
Aneta se ke mně přitulila.
„Tak jo. Autobus, harmonika, dispečink. To bude jízda!“
„Bude to krásný, Petře,“ zašeptala.
Usmála se, zavřela oči, a já ji políbil na čelo.

kapitola 39
Osobák

Pražské metro zná asi každý. Podzemní komplex rychlé městské železnice, který každý den převeze miliony cestujících. Už v dětském věku jsem hltal všechny informace o jeho výstavbě, následném zahájení provozu, o jeho dalším rozšiřování. O vozidlech, jejich systému zabezpečení, dopravních předpisech. Po ukončení dopravní průmyslovky jsem dokonce přemýšlel, že tam půjdu pracovat. Plány ale zrušil despotický otec, který když se to dozvěděl, prostě řekl: ‚Do žádný Prahy nepůjdeš!' a bylo rozhodnuto. Ale nikdy dřív by mě nenapadlo, že budu jeho vlaky používat k cestám z práce a do práce tolikrát, že by mi i dopravní fanoušci záviděli.
I když metro jezdí v krátkých intervalech, vždy se po odjezdu jednoho vlaku zaplní peron zastávky tak rychle, že neustále člověk vídá nové tváře. Přesto ale mezi nima poznává i známé. A Hanka, komandující z rozdělovny služby, na nás mávala vždy hned, jak se objevila na peronu. Její rozložitá postava, kratší blond vlasy, a kolíbavý styl chůze, to se nedalo přehlédnout. Nicméně, dobrosrdečnost, která čišela i z její tváře, nemohla být snad nikomu nepříjemná.
„Nazdar, vy dvě hrdličky," pozdravila nás. „Tak jak jste se měli? Počasí nic moc, co?"
„Ale jo, celkem dobrý," odpověděl jsem. A přitom přemýšlel, jak jí mám oznámit, že budem v říjnu potřebovat několik dnů volna. Aneta se culila, ale kromě pozdravu z ní nic nevypadlo.
„Tak teď máte pravidelný směny. Tak dobrý ne?" pokračovala Hanka, „konečně bude na chvíli pokoj," přemýšlela nahlas o minulém měsíci, kdy onemocnělo sedm lidí najednou.
Chtěl jsem jí říct o našem říjnovém plánu, ale vlak přijel tak rychle, že moje odpověď zanikla v jeho hluku.
Potkali jsme se až před vchodem na dispečink.
„Co jsi to tam blekotal?" počkala na nás Hanka, „jsem tě neslyšela, jak jelo to metro."
„No…," začal jsem, „v říjnu bysme s Anet potřebovali asi čtyři dny volna," vychrlil jsem zmateně.
„Co? Někdo umřel?" vykulila oči.
„No, to zrovna ne," řekl jsem. Ale dál jsem se nedostal.
„Jé! Nekecej," sjela nás oba pohledem: „bude svatba!" odhalila dřív, než jsme stačili cokoliv říct. Pracovala dlouhá léta s lidmi, hodně jich poznala a tak uměla odhadnout situaci.
„No. Bude," přiznal jsem.

„Hele, tak to je jasný. Ze zákona máte tři dny," přemýšlela Hanka, „a stejně, vždyť jste letos ani nebyli nikde na dovolené. Tak co kdybych vám dala ještě tejden k tomu?"
„Jé, to by fakt šlo?" zajásala Aneta.
„A proč ne? Navíc, když to bude svatba. To se musí přece pořádně oslavit, no ne?" zasmála se Hanka. „To zařídím, nebojte!"
„Tak uctivě děkujeme," řekl jsem. „Ale zatím si to, prosímtě, nech jen pro sebe. Až budeme mít oznámení, roznesem ho," doplnila Aneta.
„To je jasný, vy dva tajnůstkáři," slíbila Hanka a usmála se.
Ve výtahu se Aneta ke mně přitiskla. „Vidíš, jak to Hanka dobře vzala. Ale takový volno jsem fakt nečekala," řekla, ale určitě už přemýšlela, jak to využijeme.

Při vstupu na sál jsme zaregistrovali hluk, který tam nebýval zvykem.
„Co se stalo?" ptal jsem se kolegy na vedlejším stole.
„V Předmostí zkolaboval jeden posunovač. Přímo před mašinou se složil. Čekáme na záchranku," vysvětloval.
„Petře," přišel k mému pultu Zdenda Hladík. „Myslíš, že bys tam mohl podržet rychlíky a expres?" zjišťoval.
„Podržím, kolejí mám dost," koukl jsem na svůj panel.
„A ty, Aneto, tam radši nech osobák a ty náklady," obrátil se k Anetě.
„Pochopila jsem," souhlasila Aneta.
Pro jistotu jsem se podíval k ní na panel.
„Ale ty máš postaveno pro osobák ke mně," vyčítavě jsem se na ní podíval.
„Já jsem kráva," dala si ruku před pusu.
„No. Teď už s nim pojeď. Já ho vezmu na obsazenou, co mám asi teď dělat. Fakt dík," naštval jsem se.
„Ježiš promiň, promiň," omlouvala se, „já jsem si toho hned nevšimla," překvapeně vysvětlovala.
„Pěkně jsi mi to zkomplikovala, doprčic!" zaklel jsem tvrdě.
Aneta přestala mluvit.

Postupně jsem zastavoval rychlíky a expresy a informoval strojvedoucí, proč budou stát a čekat. Jako poslední přijel osobák na obsazenou kolej, za rychlík. Anetin osobák. ‚Sakra!' pomyslel jsem si naštvaně. ‚Jestli začnou vystupovat lidi, tak tam nastane zmatek. Kvůli Anetě.'
Sledoval jsem kamery, ale byl klid. Naštěstí. Kouknul jsem se vlevo, na Anetin pult. Seděla jako bez ducha. Její osobáky už stály u svých peronů a čekalo se. Až přijede do Předmostí záchranka a inspektoři. Ti jediní můžou říct, že můžeme zase vlaky rozjet.

Chyba Anety mě štvala. Přemýšlel jsem, proč udělala takovou blbost. V tu chvíli mě ale polil pocit studu. Uvědomil jsem si, jak jsem byl na ni hrubý. Cítil jsem jak rudnu. Najednou se ke mně otočila, jako by chtěla něco říct, ale hned se zase odvrátila. I tak jsem zachytil její smutný pohled. Který říkal: ‚Takhle tě neznám.'
Celým svým vědomím jsem pocítil výčitky. ‚Tohle jsem přehnal. Nechci přece Anetě ubližovat. Nechci ubližovat nikomu. A už vůbec ne jí. Zrovna Anetě. Vždyť ji mám tak rád. Tohle jsem nezvládl,' Výčitky přicházely jedna za druhou a najednou jsem cítil, že už dál nemůžu.
„Anet," pokusil jsem se s ní navázat hovor. Otočila ke mně hlavu. Vypadala chladně. Zdrceně. Mlčela.
„Omlouvám se. Tohle jsem přehnal. Promiň."
Neodpověděla. Jen kývla hlavou a zase se odvrátila.

Šel jsem za Zdendou Hladíkem, který, stejně jako celý sál, vše sledoval. Potřeboval jsem se domluvit, co s tím osobákem. Když jsem se blížil k jeho stolu, hrozil mi prstem. V sále bylo naprosté ticho. Zdenda si dal prst na rty a pokynul mi, ať jdu za ním. Na chodbě promluvil: „Ty vole, to jsi pěkně posral! Viděl jsi jí? Jak jí to úplně sebralo?"
„Jo, viděl. A fakt se stydím. A to máme před svatbou. Doprčic," přiznal jsem svou chybu.
„Hele, doběhni dolu, kup jí čokoládu. Nebo nějakou blbost. A omluv se. Celej sál vás sleduje. Padej!" radil mi. „A o té svatbě, o tom si spolu ještě promluvíme."

Vrátil jsem se na sál. V ruce talířek se zákuskem, který měla ráda, lžičku. Aneta seděla u svého pultu, nemluvila. V celém sále bylo cítit napětí.
Přistoupil jsem k ní, položil talířek se zákuskem na stůl, lžičku vedle.
„Omlouvám se, Anet. Podělal jsem to. Nechci, abys byla smutná. Už to neudělám. Promiň mi to, prosím."
Podívala se na mě. V očích smutek a zklamání. Ale promluvila: „Si myslíš, že si mě koupíš zákuskem?" a lžičkou jezdila po talířku kolem něj. Jako by přemýšlela, co dělat, jak se zachovat.
„Vím, že ne. A ani bych to nechtěl. Jen ti chci říct, že mě to fakt mrzí. A že tě moc miluju. O to víc je mi to líto," kleknul jsem si před ni.
Celý sál mlčel. Bylo slyšet jen nepřetržité šumění ventilátorů počítačů. Nikdo ani nepromluvil.
„Pojď sem, ty jeden nezbedníku," prohrábla mi vlasy. „Mrzí mě to, ale už nekleč," podávala mi ruku, „podívej se kolem, všichni nás poslouchaji," už šeptala.

Po chvíli pokračovala: „Jsem naštvaná. Hlavně na sebe. Kdybych si dávala větší pozor… Ale vemu si z toho ponaučení pro příště," přitáhla si mě k sobě a hlavou se opřela o moje břicho.
„Pu-su!" ozvalo se za náma. Operátorka Milena. Byla to drbna. Ale věděla, kdy už může zase rozpoutat zábavu.

Sál znovu ožil. V první řadě se kolegové rozpovídali o tom, jak dopadl fotbalový zápas jejich oblíbeného mužstva. Operátorky rozebíraly nějakou voňavku. Záložní zapnul rádio a nastavil hlasitost tak, aby nás nerušilo.

„A kdybyste věděli, co vím jen já," ozval se najednou pobaveně z poslední řady vedoucí dispečer Zdenda Hladík.
„Co!???" otočila se k němu Milena.
„To ani nechtějte vědět," pokračoval se smíchem Zdenda.
„Tak. Ale, teď už to musíš říct," žadonila Milena.
Zdenda sešel do naší řady, postavil se k Anetě, a udělal to, co nikdo nečekal. Najednou měl v ruce kytku. Papírovou. Ale skvěle vymodelovanou. On si hrál s papírem pořád. A stavěl z něj kdeco. Jako by to dělal stovky let. Natáhl ruku k Anetě, a jenom řekl:
„Gratuluju. Myslím, že jsi na správné cestě." Oba jsme zírali. A neměli jsme co říct. Aneta se pak na mě podívala: „Ty jsi mu něco říkal?"

Mezitím ale Milena na Zdendu dorážela: „Tak. A tohle nám musíš vysvětlit. Ty víš něco, co my nevíme."
„To ať vám řeknou ti dva. Jestli chcou," bránil se Zdenda.
Milena se posadila, bylo vidět jak přemýšlí.
A pak udeřila: „Vy čekáte mimino!"
To už se Aneta smála a stiskla mi ruku.
„Kdepak! To teprve přijde," smál se Zdenda.
„Takže?" přemýšlela Milena. „A já už to mám!" vykřikla: „Budete se brát! Že jo!" ujišťovala se.
„Po dnešku, nevím," koukla se na mě Aneta.

Znejistěl jsem. Díval jsem se na její tvář. Ale nepoznal jsem, jestli to myslí vážně. Nebo to je legrace. Najednou jsem opravdu nevěděl, jak to myslí. Po chvíli se na mě podívala. A tvrdě řekla: „Co ty, Petře? Myslíš, že to zvládneme?"
Přemýšlel jsem. Vím, že to zvládnem. Ale nechtěl jsem, aby to vypadalo hloupě. Aby si nemyslela, že to beru na lehkou váhu. Ale taky, aby cítila, co pro mne doopravdy znamená. Že je pro mne všechno. Opravdu všechno.

„Když na to budeme dva. Tak myslím, že zvládneme i horší věci," řekl jsem tónem školáka, který dostal pětku, protože se neučil. A věděl to. Moc dobře to věděl.
„Dej mi pusu," řekla.
„Ale už nikdy…," zarazila se. „Já vím. Byla to moje chyba. Ale už na mě nikdy nekřič. Prosím," dodala.
Vrhla se mi do náruče. Držela se vší silou. A nechtěla se pustit.
A z druhé řady se ozvalo: „Tak bude svatba? Nebo nebude?" Milena pořád nechápala. Koukli jsme s Anetou na sebe. A museli se smát jako malé děti.

kapitola 40
Farář

Jízda domů se nesla jako ozvěna toho, co se na sále stalo. Když jsem na Anetu nehezky štěkl. Jako pes, který se cítí ohrožen. Cítil jsem vinu ještě dlouho potom a svědomí mě hryzalo. Ale, stalo se. Probírali jsme to ještě ve vlaku, ale i tak se to několik dní s námi táhlo jako červená nit. Sice bylo vše vysvětleno, ale ta pachuť se nedala jen tak sama od sebe pročistit. Několik dnů jsme kolem sebe chodili. Mluvili. Ale člověk, který nás znal, by se divil, co se stalo.

Po několika dnech se Aneta zeptala, co se svatbou, jestli ji tedy radši odložíme? Byla silnější než já. Otazníky kolem svatby se mi honily hlavou také celou dobu. Ale neměl jsem odvahu tu otázku položit.
„Víš," řekl jsem, „myslím, že bysme to odkládat neměli. Já vím, že to byla nepříjemná situace. A věř mi, že mě to trápí. Ale myslím si, že odklad to nijak nespraví."
„Asi máš pravdu," koukla se mi po chvíli přemýšlení do očí. „Vím, že jsem na tom měla svůj podíl viny. Ale je to za náma. Snad. A jak už jsem řekla, je to pro mne velký ponaučení."
„Ale," pokračovala, „připadáš mi od tý doby takovej chladnej. Chodíš kolem mě, jako bych ti tu překážela," zaleskly jí oči.
„Ale to ne! Vůbec ne, Anet. Tak to nejni. Naopak, já jsem tě nechtěl nijak rušit. Nechtěl jsem… Jak to říct? Nechtěl jsem, aby to vypadalo, že prostě každou mojí blbost vyřeším tím, že ti koupím zákusek. A že se ti omluvím. Navíc na sále. A že tím je to smazaný, víš? Jsem si vědom toho, že jsem udělal něco, co normálně nedělám, a ani už nikdy udělat nechci. Fakt nikdy. A hrozně mě to trápí," odmlčel jsem se. „Protože tě pořád hrozně moc miluju!"
„Takže… No já se picnu!" vykřikla. „Nejsme my blázni? Chodíme kolem sebe a myslíme si… Ne, nic… Už to nechci řešit."
„Víš co? Dej mi pusu. Ale chci pořádnou pusu, rozumíš?" mrkla na mě. A v očích měla konečně zase tu jiskru. Jiskru života a radosti.
Sedl jsem si na křeslo, Aneta se mi posadila na klín. Prohlížela si mě a probírala se rukou mými šedivými vlasy. „Já bez tebe nemůžu být," vysvětlovala. „Jsi jediný, s kým vydržím všechno."
„Anet, já to mám taky tak. Pamatuješ, jak jsem ti říkal, že už s nikým nebudu? Teda, myslel jsem si to. Ale ty, ty jsi mi přinesla do života zpátky všechno to, co jsem už skoro zapomněl. Vážím si každé chvíle s tebou. A vím, že už nechci bejt sám. Ale hlavně, nechci bejt bez tebe, Anet.

Protože si myslím… ne, já jsem přesvědčenej, že s tebou zvládnu všechno. Že spolu," zdůraznil jsem, „zvládneme všechno."
„V dobrém i zlém," doplnila Aneta.
Od toho dne jsme zase byli pár. Šťastný pár, který chce být spolu. Který se doopravdy miluje.
„Zejtra tedy pojedem k faráři, jo?" připomněla Aneta.
„Souhlasím," objal jsem ji, a dlouho jsme se mazlili a líbali.
„Říkal sice, že můžeme přijít kdykoliv. Ale radši mu ještě zavolám," řekla později Aneta.
„Máš křestní list, Petře?" zeptala se najednou.
„Cože?"
„No, jestli máš křestní list, ten papír? Je podobnej jako rodný list, ale je od církve."
„Tak to určitě nemám."
„A v kostele jsi pokřtěnej byl, doufám."
„Jo, tak to fakt netuším. To musím?"
„Nevadí, farář to snad zjistí," přemýšlela Aneta.
Potom otevřela svoji kabelku, vytáhla přeložený papír, na kterém stálo: Církev římskokatolická, Křestní list. „Vidíš? Něco takovýho nemáš?"
„Pochybuju," otevřel jsem skříň, vytáhl z ní trezor s doklady a otevřel ho. „Rodný list, maturitní vysvědčení, certifikáty, technický průkaz od auta, nájemní smlouva parkovacího místa, list vlastnictví… Ale žádnej křestní list tu nejni. Možná nejsem ani pokřtěnej," zamyslel jsem se.
„I to by se dalo vyřešit, teda snad," zamyslela se.
„A teď jdem do postele. Potřebuju tě tam…," sklopila oči.
Na nic jsem nečekal. Během chvíle jsme byli pod peřinou. A naše těla splynula v jedno.

Spánek přerušil Ferda, který si místo spaní v Kočičím ráji usmyslel, že bude spát na polštáři za mojí hlavou. Nevím vůbec v kolik přišel. Kočky to tak umí. Pohybují se neslyšně, až se zjeví jako duch. Když se ale protahoval, ucítil jsem jeho drápky na své hlavě. „Ferdo, co tady děláš?" zašeptal jsem. Jenomže Ferda měl potřebu mi něco sdělit, tak se protáhnul, a několikrát hlasitě zamňoukal. To vzbudilo i Anetu.
„Ty chlupáči," pohladila ho po hlavě a po hřbetu. „Jak jsi se sem dostal?" přemýšlela Aneta. A Ferda si to užíval. Drbal hlavou do Anetiny dlaně a potom se přetočil na záda a ukázal světlejší břicho.
„Víš, co to znamená?" zeptal jsem se Anety. „Když se kočka takhle otočí? To je výraz bezmezné důvěry. Je to vlastně důkaz oddanosti," vysvětloval jsem.

„Tak ty mi důvěřuješ, ty chlupáči, jo? No, jo. Ty víš, že tě mám ráda. Hlavně, když tě drbu, viď?“
„Ale bude za to něco chtít,“ smál jsem se, „to mu budeš muset otevřít jeho oblíbenou paštiku,“ smál jsem se.
„Tak to budu muset vylézt z postele. Viď, ty Ferdo jeden?“ domyslela si. Věděl přesně, kde ty konzervy s paštikou jsou. Takže jakmile Aneta odkryla peřinu, zbystřil, posadil se. A hned utíkal za ní.
„Máme ještě spoustu času,“ řekla, když se vrátila, „to můžeme dál lenošit,“ rozpustile na mě mrkla. A s rozběhem skočila do postele, těsně vedle mě. Smála se. Měla radost jako člověk, kterého netrápí žádné starosti.
„Ještě pár skoků a budem kupovat novou postel,“ káral jsem ji. Ale nebylo to skutečné, jen naoko.
„Jo! A s nebesy! Jako na zámku,“ plánovala. „Tak to já budu skákat častěji,“ smála se pořád jako malé děcko.
„Víš, o čem jsem přemýšlel?“ ptal jsem se, když se uvelebila vedle mě. Vzala mě za ruku, zvedla ji do výšky a prohlížela si moji dlaň.
„Jak jsi mluvila o těch básních. Ukázala bys mi to?“ otočil jsem k ní hlavu.
„Já nevím,“ styděla se. „Ty se mi pak budeš smát.“
„Jestli nechceš, nemusíš. Ale rád bych viděl, co umíš.“
Aneta ležela na zádech, v hebké noční košilce, a přemýšlela. Pak se zvedla a odešla do vedlejšího pokoje. Při návratu měla v ruce dost tlustý zápisník, držela ho pevně, jako by se s ním nechtěla rozloučit.
„Ukážu ti jen některý. Píšu to od svých, no, asi tak od dvanácti let. Takže jsou některý pitomý. Ale jestli se tomu budeš smát, tak to sbalím a už nikdy je neuvidíš.“
„Ukaž.“
„Tak třeba tohle,“ řekla a otevřela zápisník skoro uprostřed:

Slunce mě hladí po tváři,
vítr si hraje s vlasem.
A já mám pocit, že svět
je dneska na mojí straně zase.

„Nebo jiná:“

Koupila jsem si kytku jen tak,
aby doma nebylo ticho.
A když jsem ji dala do vázy,
přišlo mi, že všechno je trochu lehčí
a trochu blízko.

„A tak podobně…“
„To vůbec nezní špatně,“ řekl jsem popravdě.
„Ty tomu tak rozumíš.“
„Je to sice už dávno pryč, ale u pana Vondráška jsem se toho hodně naučil. A básní jsem přečet hromady. Víš?“ vysvětloval jsem.
„Ty jsou z let, když mi bylo asi tak patnáct, šestnáct,“ přemýšlela Aneta.
„Nějakou z pozdější doby, nemáš?“
Obrátila několik dalších stran. A pak přednesla:

Nad hlavou mi letí hejno,
křídla kreslí do nebe.
A já se směju sama sobě,
že mám radost jen z toho,
že tě vidím vedle sebe.

„Nebo další, třeba tahle:“

Jsou dny, kdy se všechno daří,
i když k tomu není důvod žádný.
A já si říkám potichu:
Tak takhle chutná štěstí všední.

„A poslední:“

Dnes ráno byl svět trochu jiný,
ponurost odešla a s ní všechny stíny.
Vůně kávy, otevřené okno,
a já si řekla: takhle to chci, tohle je ono.

Sedla jsem si vedle cesty do trávy,
v nose ještě zbytek vůně kávy.
A tráva šuměla, a říkala:
Zůstaň chvíli.
Společně jsme se pomodlili.

Ptáci zpívali své malé hymny,
a já se smála, že jsme si rozuměli.
A stromy v lese, potůček v trávě,
všichni mi šeptali: Tady jsi doma právě.

„To jsi napsala kdy?“ vyzvídal jsem.
„Nedávno…“

„Je to fakt dobrý.“
„Takže za tři, jo?“ dobírala si mě.
„No, za jedna ne. Ale za dvě by to možná bylo. Když přimhouřím oko, nebo dvě,“ škádlil jsem ji.
„A víš co? Už ti nic neukážu! Ty… ty… ty provokatére,“ hodila po mně polštář. Chytnul jsem ho a hodil zpátky. Ale než stačil dopadnout, Aneta odběhla do vedlejšího pokoje. Vrátila se s náručí plnou všech polštářů, které tam posbírala. A házela je po mně takovou rychlostí, že jsem skoro nestíhal uhýbat. Ty, které jsem chytal, letěly okamžitě zpátky. A tak to šlo dokola. Dokud Aneta nezakopla a nespadla přes pelest přímo mě do náruče.
„A mám tě, nezbednice!“
Mezi dveřmi stál Kulíšek s Kristýnou a nechápali, co se děje. Po chvíli si ale Kulíšek řekl: ‚To jsou blázni,‘ podíval se na Kristýnu, a společně utíkali zpátky do svého království, sledovat ptáky na stromě.
„Odpoledne pojedem k faráři,“ řekla Aneta po chvíli.
„To bude nuda,“ povzdechl jsem si.
„Nebude to trvat dlouho,“ uklidňovala mě.
„No, vyžranej pop. Už určitě cítí jak mu cinkaji korunky v kapse,“ dával jsem najevo svůj odpor k podobným institucím.
„Petře, domluvili jsme se? Tak nezlob,“ přitiskla se ke mně a políbila mě na čelo.
„Ale jo. Já vím,“ ustoupil jsem.
Zaparkoval jsem na malém parkovišti před kostelem. Našli jsme dveře fary, které vypadaly jako by přežily deset husitských válek. Stejně jako dlouhá zeď kolem pozemku.
Aneta zmáčkla zvonek s nápisem ‚Fara‘.
Po chvíli se těžké dveře se skřípáním otevřely. V nich stál asi čtyřicetiletý, hubený, vysoký muž bez vlasů, na sobě měl tmavě modré džíny a delší oranžové triko s krátkými rukávy.
„Slečna Aneta? A pan Petr Bílý?“ zeptal se, jako by na nás opravdu čekal.
„Pojďte,“ pokynul nám rukou dovnitř.

Přešli jsme nevzhledný, částečně zarostlý dvůr a vstoupili do otevřených dvoukřídlých dveří, které vedly do domu. Za nimi bylo starobylé dřevěné schodiště do prvního patra. Vedl nás za sebou a pořád se otáčel. Možná proto, aby se ujistil, jestli jsme se v tom labyrintu chodeb neztratili. Až jsme konečně dorazili do kanceláře se stolem, na kterém stál jen počítač s logem Apple a kromě klávesnice a počítačové myši tam nic dalšího nebylo.
„Posaďte se,“ ukázal na dvě moderní, hnědočervená křesla.
„Tak,“ usadil se za stůl, „křestní listy máte?“
„Já ano,“ řekla Aneta, „ale Petr neví, jestli je vůbec pokřtěný.“

„Byl," kouknul na nás významně kněz. „Pamatuju si, že jste to říkala, když jsme se domlouvali na datu schůzky," vysvětloval. „A tak jsem zapátral. Jste ročník šedesát devět?" podíval se na mne, „takže jste byl pokřtěný v kostele svaté Ludmily, dne čtvrtého listopadu," prohlížel si mou nevěřící tvář. A usmál se.
„To mi nikdo neřek. Ale, to jsou prostě moji rodiče. Já je moc nezajímám. Na rozdíl od bratra. Vždycky byl pro ně ten lepší. Už ve škole. Já měl od začátku jednotky, on trojky, čtyřky. Musel jsem ho doučovat, a stejně mi otec předhazoval, že on je lepší. Protože on se to přece dokázal naučit," rozčileně jsem odříkával. „Že já jsem se učil automaticky, mám totiž paměť na to, co se říká, to už se přehlíželo. Když se něco pokazilo, odnesl jsem to já. Když bratr dostal pětku, byla to moje vina. Protože jsem ho to údajně naučil špatně," jel jsem jako kulomet a farář mě nechal vymluvit. „Jak já byl rád, když mě vzali na školu daleko od domova. Ani mi neřekli, že jsem měl prvních šest let jiné příjmení. Až když jsem náhodou objevil rodný list s příjmením po mámě za svobodna, tak mi to musel děda všechno vysvětlit. Že mě táta vlastně nechtěl. Byl jsem z toho hodně zklamaný," padalo to ze mě jako vodopád. Ani jsem nevěděl, proč se mi to tam najednou všechno vybavilo.

„Vidím, Petře, že řešíte zřejmě dlouhodobý problém. Mohu vám položit otázku?" opatrně kněz zjišťoval situaci.
„Jo, jistě, ptejte se."
„Víte, ne vždy je prvorozený syn otcem přijat. Nepřísluší mi zjišťovat vaše rodinné poměry. Ale matka vás určitě milovala. Jestliže časem podlehla tlaku otce, který ji štval proti vám, není to vaše vina. Ale myslím, když se na vás dívám, že jste se s tím vypořádal. A i když to tak nemusíte vidět, ta pozice z vás udělala silného člověka," odmlčel se.

„Málem bych zapomněl, nedáte si něco k pití? Alkohol nabízet nebudu, ale kávu máme výbornou, nebo čaj, nealko, vodu."
„Já bych si dala čaj. A ty Petře?" vzala mě Aneta za ruku.
„Já nic…"
„Dobrá," řekl kněz. „Vydržte, prosím, moment. Zařídím to," odešel. Po chvíli se s ním vrátily dvě mladé řeholnice, jedna oběma rukama svírala velký džbán s vodou, ve kterém se louhovaly pomeranče a citrony. Druhá nesla konvici s horkou vodou a krabičku s různými druhy čaje pro Anetu. A dva šálky. Kněz přinesl tři sklenice.
„Kdybyste náhodou, Petře, dostal chuť, můžete si nalít vodu. Je opravdu chutná," pobízel mě.
Potom se posadil za svůj stůl.

„Tak, provedeme formality. Takže jméno máme, řekněte mi adresu, rodná čísla, termín svatby, jména a adresu svědků," pokračoval kněz.
„Svědků? To je ještě čas, ne?" byl jsem už trochu rozmrzelý.
„Samozřejmě. Nemusíme mít všechno hned teď. Stále ještě máme dostatek času. Nicméně, svědci jsou důležitá část obřadu," trpělivě poučoval.
„Takže, povězte mi, jak jste se seznámili. Jak dlouho žijete společně. Proč chcete právě církevní obřad?"
Aneta popořádku vylíčila celý náš příběh. Já jsem jen přikyvoval. Farář byl zjevně spokojený.
„Ale, nějak vám trvalo, než jste sem přišli. Déle, než jsme se domlouvali? Měli jste nějaké problémy v práci?" neodpustil si.
„No," koukla na mě Aneta, „měli jsme jeden takovej menší problém, ale ne v práci…"
„Ovšem vidím, že jste ho vyřešili," zhodnotil s úsměvem kněz.
„Vyřešili," řekli jsme téměř jednohlasně.
„Manželství totiž není jen o tom, abyste se přeli o tom, kdo má pravdu. Důležité je domluvit se a odpustit."
„Víte," kouknul na nás, „lidé někdy tvrdí, že se nehádají. Ale i Petr se zprvu hádal. Ne vy, Petře, ale svatý Petr," usmál se kněz, když se na mne podíval. A pokračoval: „Kdo tvrdí, že se nikdy nepohádá, ten jako by nežil. Důležité je odpuštění. A ochota obou pokračovat nebo začít znovu."

Chvíli si něco psal a pak zvedl oči: „Popíšu vám ve zkratce, jak to celé bude probíhat. Neobávejte se, nebude to žádné školení. Nebudu vás nutit učit se něco nazpaměť. Budeme si jen povídat. A myslím, že za tři sezení bychom to mohli zvládnout. Co říkáte, Petře?" otočil se ke mně. Jako kdyby tušil můj všeobecný odpor k církvi a jejím rituálům.
„Máte asi pravdu. Čím dřív to bude za náma, tím líp," shrnul jsem.
„Víte," vzal si kněz ještě slovo, „svatební den není o stresu. Svatební den je o radosti. Ale, když na vás kouknu, tak ta z vás přímo čiší, že Aneto?" usmál se.
„Takže," pokračoval, „můžeme se domluvit na příštím setkání? Myslíte, že by se vám hodila středa příští týden, v osmnáct hodin?"
Zapátral jsem v paměti. „Jo, to by, myslím, bylo možný, budem sice po noční, ale večer už budem jak rybičky."
„Budu se na vás těšit, Petře a Aneto. A nyní jděte v Pánu," propustil nás. Netrvalo to ani půl hodiny.
„Takhle to bude pokaždý?" otočil jsem se na chodbě k Anetě.
„Bylo to pro tebe těžký?"
„No, nebylo to nejhorší. Ale, však víš…"
„Ale byl hodnej. To uznej."

„Ale jo. Já vlastně chci říct. Ono to nejni proti faráři. Já nemám rád čekání u doktora, nemám rád fronty v obchoďáku u kasy. A pak, nemám rád něčí bezduchý plky," přiznával jsem.
„Ale to nebyly bezduchý plky," hájila ho Aneta.
„Máš pravdu. Nebyly. Naopak, bylo to docela zajímavý. Aspoň, že na sobě neměl ty jejich hadry," poznamenal jsem.
„Ale na svatbě je bude mít. A my budeme mít naše kostýmy," zasmála se.
„Ten bude asi koukat!" uvědomil jsem si.
„Aby to s nim nešvihlo," rozesmála se Aneta na celé kolo.
Týden potom jsme šli na druhé sezení. Bylo to vlastně skoro stejné. Jen nám dával psát něco na malé kartičky. Které stejně potom ani nečetl. A o něco později následovalo sezení třetí, při kterém nás farář nepozval na faru, ale měli jsme se sejít přímo v kostele. Čekal na nás na schodišti před vchodem do chrámu: „Tak vás tu opět vítám, tentokrát ve chrámu Páně," usmíval se. Jako bychom mu ten den udělali tu největší radost. A pokynul nám směrem do kostela.

Opět byl v civilním oblečení, modré džíny a bílou košili, horní knoflíky rozepnuté. Prošli jsme portálem s lomeným obloukem a vešli do hlavní lodi. Nebyl jsem tam poprvé. Vždy mě ale ohromila ta rozlehlost. Provázel nás téměř neslyšitelný šum těch prostor. A ticho. Rozlehlé ticho, které jen podtrhávalo stavitelské umění našich předků. Před chrámem vede celkem rušná ulice. Ale jak člověk prošel vchodem do kostela, vypadalo to, jako by se ocitl v jiném světě. Hluk z ulice byl pryč.
Pro někoho by to mohlo působit jako nábožná síla. Ale věděl jsem, že za tím jsou skvělé početní výkony mistrů, kteří žili dávno před námi. Prošli jsme celou lodí až do zákristie a po točitém schodišti do místnosti v patře. Skrz malé okénko se naskytl nádherný výhled na řeku, kroutící se pod skálou.
„Posaďte se, prosím, jen si něco zařídím a vrátím se," oznámil nám kněz.
Sedli jsme si ke starému, zřejmě dubovému, masivnímu stolu, na dřevěné židle s měkkými podsedáky. Na stole ležely různé knihy, které by bylo vskutku snadné označit za historické. Jejich omšelá vazba a ohmatané desky svědčily také o častém používání.
Na zdi visel krucifix, který překvapoval svou velikostí. Na protější stěně byl zavěšen obraz svatého Víta, jemuž byl kostel zasvěcen.
Po chvíli se kněz vrátil. Sedl si ke stolu proti nám. A začal mluvit: „Lidé si myslí, že svatba je vyvrcholení vztahu. Ale svatba je teprve začátek! Je to okamžik, kdy se dva lidé rozhodnou, že už nechtějí jít životem sami," podíval se na nás.

A najednou se ozval ze schodiště dívčí hlas: „Ježíši Maria! Ty schody jsou tu pro zlost!“ Farář otevřel dveře, ale to už do nich vstupovala mladá řeholnice v bílém, celá zmáčená. A naříkala: „Velebný otče, odpusťte mi. Já jsem zakopla na těch zpropadených, hloupých schodech!“
Bylo poznat z jejího výrazu, že by ráda použila ostřejší slovo. Ale byla přece v kostele.
„Ale drahá sestro. Schody za to nemůžou. Běžte se převléknout a doneste nám jen tu vodu,“ usměrňoval ji farář.
Aneta se neudržela a vyprskla hned, jak tu mladou dívku uviděla. Jak byla mokrá od hlavy k patě. Musel jsem se smát taky. Ale raději jsem sklonil hlavu, abych ji neuváděl do rozpaků.
Jak si toho všimla řeholnice, rozesmála se s námi. „Já jsem taková káča! Dojdu se převlíct.“
„Běž sestro. Nebo se tu budem smát, místo toho, abychom tu probírali svátost manželství,“ usmíval se i farář.
Potom si sedl zpátky ke stolu a vytáhl malou dřevěnou krabičku.
„Tohle provádím jen se snoubenci, u kterých vidím, že to myslí vážně.“
Otevřel ji. Uvnitř byly dva malé, hladké kamínky.
„Každý si jeden vezměte,“ pokynul nám. „Ten kamínek si schovejte. A až přijde těžký den, a ten určitě přijde, vezměte ho do dlaně. A připomeňte si, proč jste se rozhodli jít životem spolu.“
Chvíli se na nás díval. Pak přistoupil před nás a řekl: „Vy dva k sobě patříte. Doplňujete se. A to je víc než cokoliv, co vám mohu říct.“
Podal nám ruku. „Za týden se uvidíme u oltáře.“

kapitola 41
Zajíci do Francie

„Petře, vstávej! Zaspali jsme!“ lomcovala se mnou Aneta.
„Co?“ nechápal jsem, „budíky nezvonily?“
„Zvonily. Ale já jsem je zacvakla,“ provinile přiznala.
„Ale, že nezvonil mobil,“ divil jsem se.
„No. Já myslím, že jsi si už nezapnul zpátky zvuky. Jak jsi je včera vypnul, u kostela,“ připomínala.
„To je sranda,“ smál jsem se. „To se mi nestalo aspoň dvacet let!“
„Tobě se to zdá jako sranda, jo?“ koukala na mě Aneta podezřívavě. „Přijdem pozdě do práce,“ nechápala.
„No, a co? Hlavně, že se tam máme jak dostat. Ne?“ smál jsem se. Nevím proč. Prostě mi to připadalo směšné.

Posnídali jsme rychle jen čaj a chleba, namazaný sádlem. A chvátali na nádraží. Na peroně postávalo několik lidí, kteří byli dychtiví použít také ranní spoj. Ale něco se pokazilo. Osobní vlak měl zpoždění.
„Hele, má to pět minut,“ usmál jsem se na Anetu.
„To ale nestihnem expres,“ zapochybovala.
„Jede potom rychlík, zavolám na dispečink, aby s tim František počítal,“ uklidňoval jsem ji i sám sebe.
Osobní vlak vezl Tomáš, můj dlouholetý známý. Když vykoukl z okénka, pokynul nám, ať jdeme dopředu, k němu na stanoviště. Aneta se chvíli zdráhala. Tomáše znala z depa. A věděla, že on zná ji.
„Nazdar dispečéři! A dispečérko,“ obrátil se k Anetě a sjel ji očima od hlavy k patě.
„Ahoj,“ pozdravila.
„Hele, kde se touláš, že máš pět minut?“ rejpnul jsem si do něj.
„Ty vole! Zkrátil jsem to z jedenácti!“ prsil se Tomáš.
„Se někde něco stalo?“ vyzvídal jsem.
„Símtě… Přejezdy! Se jim to zas nějak posralo. Ty dva za sebou, znáš to. Přitom blikaly, když jsem přes ně jel. Ale zabezpečovač tě stejně zpomalí. Krám jeden,“ nadával.
„Já bych řekla, že to je dobrá věc,“ vmísila se do hovoru Aneta.
„Jsem slyšel,“ nenechal si Tomáš ujít příležitost rýpnout do své, teď už bývalé, kolegyně.
„Hele, nemůžeš popřít, že to chrání i vás,“ zastával jsem se Anety.

„Ale jo. Spousta kluků už jezdí jenom na zabezpečovač. To já koukám ještě i na návěstidla. To víš, stará škola," vysvětloval mi. „A ty si to tak neber," obrátil se k Anetě.
„V pořádku," řekla.
„Myslíš, že stihnem expres?" změnil jsem téma.
„Hele, jedu co to dá. A když nebude nikdo na zastávkách, tak tam budem za dvě minuty. To byste měli stihnout," zazubil se na nás Tomáš.
„A co jinak? Je to lepší? Na tom dispečinku?" obrátil se k Anetě.
„Všude je něco," odsekla.
„Jasně, že to je lepší," zachraňoval jsem situaci, „máme pravidelný směny, dobře se najíme, máme střechu nad hlavou. A když se něco posere, tak prostě zavoláme údržbu a čekáme."
„Jako dneska," potvrdil Tomáš. „Sakra! Ještě nás berou na obsazenou," ukazoval na dvě žlutá a jedno blikající bílé světlo na návěstidle.
„Ale koukáš? Zkrátil jsem to o tři minuty. Za minutu tam doběhnete," usmíval se.
„Díky! My letíme," rozloučil jsem se. Aneta skoro nehlesla.
Teprve, když jsme celí udýchaní z běhu podchodem a po schodišti, dosedli na naše místa, procedila Aneta mezi zuby: „Zmetek jeden…"
„Cože?" divil jsem se.
„No, Tomášek," řekla posměšně Aneta. „Taky to na mě zkoušel. Přitom má doma manželku."
„Jo, to vím. O něm se říká, že nenechá na pokoji žádnou sukni."
„Jo! A je slizskej, odpornej, fuj! Holky na dílně mi pak fandily. Říkaly, že jemu žádnej zajíček neuteče. Ale já jsem mu na ty jeho řečičky neskočila."
„To mě mrzí, Anet… kdybych to věděl, tak k němu na stanoviště nejdem, omlouvám se."
„Ty za to přece nemůžeš," koukla na mě něžným pohledem. „Nemoh jsi to vědět," chytla mě za ruku. „Ale je to ksindl," ulevila si.
Chvíli jsme se jen tak drželi, sledovali jak se za okny expresu míhá krajina a mlčeli.

A pak jsem si vzpomněl!
„Jsi mi něco připomněla. Jak jsi mluvila o tom, že mu neuteče žádnej zajíček. Tak nám se stala taková věc, že nám zajíci utekli. Už je to dávno. Měli jet do Francie, ale prostě zdrhli," usmíval jsem se a čekal na reakci Anety. Jestli ji to třeba ještě víc nenaštve.
Usmála se. „Zajíci do Francie? A jak by se tam dostali?"
„To jsem sloužil pár měsíců na jednom větším nádraží. Provoz se tam nezastavil. Pořád se tam posunovalo, řadily se tam vlaky, do toho vlečky,

lokálka. Prostě dřívější rušnej život na dráze. Člověk si myslel, že už ho nic nepřekvapí.
Až do toho dne.
To do kanceláře náčelníka nakráčeli myslivci z místního spolku. Dlouho tam něco řešili, jejich hlasy byly slyšet až na peron u kanceláře. A když vyšli, náčelník vypadal, jako by mu někdo právě oznámil, že bude řídit kosmickou loď.
Když šel z kanceláře kolem mého stolu, jen si brblal pod vousy: ‚To bude zase rychta…‘
Šel k hlavní pokladní, něco vyřizoval a zase se vrátil do svojí kanceláře.“
„Koukej, balon!“ ukázala najednou Aneta ven z okna.
Kouknul jsem se. Nad krajinou se vznášela obrovská oranžová koule, pod ní malý koš a v něm postavy lidí, které byly naopak tak malé, že je téměř nebylo vidět.
„Já bych do toho nevlez,“ přiznal jsem.
„Proč? Víš jak z toho musí bejt krásnej výhled?“ nadšeně vysvětlovala.
„Já bych se bál, že se to propadne. To dno. Nebo, že se ten koš utrhne.“
Aneta propukla v smích. A smála se, že se skoro nemohla zastavit. „Proč by se to propadlo? Je to bezpečný. Víš co? Radši pokračuj. Chci vědět, jak to bylo dál,“ smála se.
„No… náčelník odešel a chvíli nato vykoukla Anča z pokladny. A šeptem všem prozrazovala:
‚To budete zírat, co ti myslivci zase vymysleli.‘
‚Co jako?‘ zajímal se vedoucí posunu.
‚Představte si,‘ popošla k jeho stolu, ‚ty šílený myslivci pochytali snad všechny zajíce, co byli v lese. A teď je chtějí poslat vlakem do Francie. Padesát živých zajíců!‘
‚Cože?!‘ překvapeně šermoval nožem, na kterém měl napíchnutý kus slaniny. ‚A jak to chtěji ty blázni udělat?‘
‚Naloží to do osmičky. Náčelník to už obtelefonoval. Ale ode mě to nevíte. Pssst.‘ dávala si prst před ústa.
No jasně. Nikdo nic neví. Klasika. A osmička, courák, kterej vozil děti do školy, bude zpožděnej. Za chvíli se náčelník přiřítil do dopravní kanceláře:
‚Petře! Myslivci se zbláznili. Posílaji zajíce do Francie. Poveze to osobák v půl osmé, tedy osmička. V každé bedně bude jeden zajíc. Je to padesát beden. Myslivci pomůžou s nakládkou. Kam vezmeš osmičku, nechám na tobě,‘ popisoval mi náčelník situaci.
Osmička jezdila vždycky na třetí kolej. Ale kvůli nakládce jsem ji chtěl vzít na druhou, abysme to měli blíž. A u první koleje peron nebyl.
Myslivci se za chvíli objevili s bedýnkama. Domluvili jsme se, kam je položí. Osmička už se blížila.

Kolega ze Slivence se mi pokoušel k osmičce nacpat vojenskej vlak. Ale ten musí na první kolej. Vezl tanky. A rampa pro vykládku je vedle, takže se jinam nebral. Vysvětlil jsem mu, že potřebuju, aby u něj počkal.“
„To říkali chlapi,“ přerušila mě Aneta, „že vojenský vlaky měly dřív všude přednost. Musel bejt hodně dobrej důvod, když ho někde zastavili. Ale tady je to jasný. Zajíci chtěli, teda myslivci chtěli, poslat zajíce do Francie. Tak to je pádnej důvod,“ smála se Aneta.
„Šel jsem jim pomoct. Osmička už přijížděla ke stanici. Tak abysme jí moc nezdržovali, pokládali jsme bedýnku vedle bedýnky na peron.
Jenže pak jsem koutkem oka zahlédl, jak se blíží nějakej vlak od Slivence. Byl to ten vojenskej.“
„Ne, ne. On ho i tak pustil?“ divila se Aneta.
„Vletěl jsem okamžitě zpátky do kanceláře. Tam stál náčelník u mého pultu, tvářil se jako nadmíru spokojenej karbaník, a povídal: ‚Vzal jsem ti toho vojáka. To stihnem. A zbytečně by stál ve Slivenci.‘
V tu chvíli jsem měl sto chutí mu jednu vrazit. ‚Náčelníku! Ale osmička dneska jede na druhou!‘“
„Ty jo! Průšvih,“ uznala Aneta.
„A pořádnej! Pak už to šlo ráz na ráz. Tanky na plošinových vozech mají pásy širší než je vagon. Sunuly se pomalu kolem peronu. Nejelo to rychle, možná čtyřicet. Ale byly tam ty bedýnky. Bedýnky se zajíci. A stály přesně tam, kde neměly. První pás nabral krajní bedýnku. Ta vyletěla do vzduchu, rozprskla se o zem, a zajíc vystřelil pryč.
Pak druhá. Třetí. Čtvrtá.
Bedýnky lítaly, praskaly, zajíci hopkali do všech stran.
A vojáci, vyklánějící se z obytných vagonů, to uviděli.
Jak to spatřili, začali vyskakovat ven a běhat po nádraží s vidinou teplého jídla. Několik zajíců nemělo šanci.
A za nějakou dobu už se po nádraží linula vůně pečeného masa.“
„To musel bejt průser,“ zhodnotila Aneta.
„Stál jsem potom v dopravní kanceláři a čekal, jaký to bude mít následky. A ani jsem nemusel čekat dlouho.
Dovnitř se nahrnuli myslivci, rudí jak červená na semaforu, připravení mi to spočítat. Jeden už otevíral pusu, když se rozrazily dveře podruhé.
Rázným vojenským krokem napochodoval do kanceláře podplukovník, který byl velitelem vojenského vlaku. ‚Súdruhovia!‘ zahřměl.
Všichni ztuhli.
‚Je mojou povinnosťou vám vyjádriť uprímnú pochvalu! Že stě mým vojákom prichystali tak skvelé uvítanie! A tak vďaka vám,‘ ukázal na mě, ‚ale aj vďaka vám!‘ otočil se na myslivce, ‚sa konečně mohli moji vojáci riadně nasýtit a budú zasa brzy bojaschopný!‘

Chvíli bylo ticho. Myslivci koukali do země.
‚Naše zásobovánie ktovie kdě, kýho šlaka, uviazlo,‘ neochotně přiznával už tišším hlasem, ‚tri dni sme němali čo do huby!‘ zvýšil zase naštvaně hlas. ‚No, eště teraz napíšem súdruhovi generálovi ministrovi! Aby vás pred verejnosťou čo najviac pochválil. Za skvelý výkon vašej služby. Česť vašej robotě!‘
A odpochodoval.
Myslivci polkli nadávky, které měli připravené. Dívali se jeden na druhého. Uznali, že není co řešit a odešli do hospody.
A už je nikdy nenapadlo posílat zajíce do Francie.“
„Chudáci zajíci,“ řekla smutně Aneta.
„Vojáci jich zase tolik nepochytali. Většina utekla kdoví kam,“ vysvětloval jsem.
„To jo. Ale myslivci je střílí. Nemám je ráda. Měli by přírodu chránit. A oni? Vemou flintu a jdou si zastřílet,“ zvlhly jí oči.
„Já nerozumím jejich řemeslu. Ale je pravda, že znám jednoho, a ten mi chtěl zastřelit kocoura.“
„Cože? Vrahoun jeden! Ferdu?“
„Ferdu jsem tehdy ještě neměl. Tohle byl velkej, dlouhosrstej, taky černej. Norská lesní kočka, říkal jsem mu Lumpík. Miloval procházky venku, tak jsem ho pouštěl. Ale byl jsem tam vždycky s ním. A on vylít, ten myslivec, že kočky zabíjí ptáky. A že jestli ho tam příště uvidí, tak ho zastřelí. Kretén zelenej,“ vzpomínal jsem.
„Nesnáším je,“ přisadila si.
„Ale myslím, že nejsou všichni stejní. Znám myslivce, kteří zachraňujou srnčata z luk.“
„Srnčata z luk?“ divila se Aneta.
„Jo, z luk,“ potvrdil jsem. „Když zemědělci sečou louky, tak je to obyčejně ve stejnou dobu, kdy srny porodí. A malá srnčata pak schovávají na kraji luk. A sekačka jede a traktorista je vidí až na poslední chvíli. Jenže to už bývá pozdě. A ta sekačka…“
„Ne! Neříkej mi to! Já to nechci slyšet!“ zastavila moji řeč a rozplakala se.
„To je hrozný. A proč neutečou? Přece musí tu sekačku slyšet.“
„Příroda nezná takovýhle stroje. A srnčata mají takový instikt, že musí čekat na mámu. Jedině máma je může odtud vyprovodit.“
„To je ale hrozný,“ utírala si oči. „Proč se s tim nic nedělá? Chudinky malý.“
„No, právě že už dělá. Mnoho myslivců ta srnčata zachraňuje. Zemědělci musí ze zákona nahlašovat, který louky a kdy budou sekat. Jenže nebylo v silách myslivců to všechno obejít a zkontrolovat.“

„A jak ty to víš? Vždyť se o tom nikde nemluví, nikde jsem to nečetla," divila se Aneta.
„Mám známýho. Je to taky myslivec. Ten mi o tom řekl. A jednou mě požádal, jestli bych jim nešel pomoct. A tak jsem nějakej čas jezdil s nima. Teď už nejezdím, mám ty blbý alergie. A oni už mají drony, který ty srnčata najdou. Akorát, že ne všude je mají," vysvětloval jsem.
„A jak se to vůbec dělá? Na mláďata se přece nemá sahat," přemýšlela logicky Aneta.
„To máš pravdu. Ale máma svý mládě skoro pořád sleduje, i když ji člověk nevidí. Ona si ho dobře hlídá, takže vidí, že ho jenom na chvíli přestěhujem. A pak, že jí ho zase vrátíme. Ona si ho potom vyzvedne a odvede jinam," vysvětloval jsem.
„No, ale jak ho přenesete? To na něj asi musíš sáhnout, ne?" nešlo jí nějak do hlavy.
„To je hrozně jednoduchý. Za jedno mají všichni pracovní rukavice. Takový ty až po loket. A navíc se srnčata berou jen na nezbytně dlouhou dobu a i tak se ještě obalí natrhanou trávou. Ta srnčí máma pozná, jestli chceš mláděti ublížit nebo ne. Ale pozor! Tohle se neříká každýmu. Tohle říkám jen tobě, Anet. Obecně všem říkám, že na mláďata se nikdy nešahá," spiklenecky jsme na ni mrknul.
„Člověka takový věci vůbec nenapadnou. Přitom jsou to základní věci. Ochrana života. Že se v tom angažujou ale i myslivci, to jsem nevěděla. Tak by to ale mělo bejt," podívala se na mě smutnýma očima a chytila mě za ruce. „Děkuju," řekla, „za tebe." A pak si opřela hlavu o mé rameno. Chvíli jsme byli ticho. Jen jsme si užívali přítomnosti. A vědomí, že jsme tu spolu.

„Víš co?" promluvila po chvíli Aneta. „Jsi první člověk, který mi říká takový věci. O kterých jsem vůbec nic nevěděla. A vlastně, i když jsou to věci normální, ale je to něco, o čem hodně lidí vůbec nepřemýšlí. Je zvláštní, že si hodně lidí myslí, jaký jsou vládci světa, že je člověk nejchytřejší tvor. A přitom, to co provádíme zvířatům, vždyť je to hrůza!"
„Tohle dochází člověku až v pozdějším věku," pokračoval jsem, „jako mladýho mě to vůbec nenapadlo. Ale jak člověk stárne, tak to asi vnímá jinak."
„Jenže ne každý. Znám lidi v tvém věku, kteří se chovaji, no, nehezky. Když to řeknu slušně. Ty jsi jiný," obrátila se a dívala se mi přímo do očí. „Ty se díváš na svět tak, jak se mi to líbí. Hodně moc se mi to líbí. Protože přemýšlím podobně. Jsem opravdu ráda, že jsme se poznali," políbila mě. Najednou ale úplně změnila téma.

„Přemýšlela jsem o tom faráři. Až nás bude oddávat. V kostele. Já myslím, že je docela hodnej. Trochu ho znám. Před nějakou dobou byl často i u nás v kostele. Mamka tam chodívala každou neděli. A někdy i v jiný dny. Jenže mě to moc nebavilo, A on mi vždycky přinesl nějakou hračku. A zatímco já jsem si hrála, tak se máma pomodlila. Nebo chodila ke zpovědi. Vlastně jsem se tam vždycky těšila," vysvětlovala. „A když jsem zjistila, že teď je i tady, u svatýho Víta, byla jsem vlastně ráda. Nechtěla bych nějakýho starýho nebo takovýho, kterej by nám četl pořád něco z Bible. Tenhle je podle mě skvělej."
„Pravda je, že nebýt to na faře, nebo, kdyby to setkání probíhalo, já nevím, třeba v nějakej kavárně, tak bych ani nepoznal, že je to kněz," přiznal jsem. „Spíš bych si myslel, že to je nějakej psycholog. Nebo něco podobnýho."
„Takže jsi rád? Že je takovej?" ptala se Aneta.
„Vlastně jo," přiznal jsem. „A nevadí mi to. Měl jsem totiž obavy, že to bude právě nějakej takovej, jak jsi říkala, nepříjemnej dědek, kterej nám bude kázat o morálce. O tom, co smíme a co nesmíme. A bude nás strašit, že se dostanem do pekla. Bububu," udělal jsem na Anetu čerta. A Aneta se tomu smála.

Uvědomil jsem si, že jsem vlastně hrozně šťastný. Že mám vedle sebe někoho, komu můžu vyprávět svoje příběhy. Že mi naslouchá. Že chce být se mnou.

kapitola 42
Svatba

„Tak zejtra to nastane," usmívala se Aneta.
„A chce se ti?" zeptal jsem se, „mně moc ne," dělal jsem si z ní legraci. Koukla na mě. Hledala v mé tváři odpověď. A pak mě bouchla pěstí něžně do ramene. „Ty nikdy nepřestaneš, že jo? Prostě sranda za každou cenu. Ty vtipálku jeden," pochopila, sedla si vede mě a usmívala se.
„Ale představ si, že bysme všem těm lidem zejtra řekli, že žádná svatba nebude. Ať jedou zase domů. Nebo! A to by bylo ještě šílenější. Poslali bysme dneska večer všem zprávu, že svatba se ruší!" smáli jsme se už spolu.
„Petře," ptala se, když smích už odezněl, „ty se toho bojíš, viď?"
„Je pravda, že tolik lidí jsem si nepředstavoval ani v tom nejhorším snu. Mně by stačilo tak pět lidí, dojít do kostela, dát si oběd a potom se rozejít. Ale neboj, já se s tim srovnám," přitáhl jsem si ji k sobě.
Od včerejšího večera jsme byli u Anetiny mámy, odkud to bylo do svatého Víta nejblíže. Připravila nám, i když s výhradami, že bysme neměli před svatbou spát v jedné posteli, pokoj v podkroví. Kostýmy visely ve skříni, ve vedlejším pokoji byly stoly plné dortů, zákusků, chlebíčků a různých dalších pochutin. Na zahradě nám dovolila postavit improvizované podium pro muzikanty z vlečňáku, který nám půjčili z místního družstva. A chlapi ze vsi tam postavili slavobránu. Ještě jsme museli roznést stoly a židle, ale to už počkalo na ráno.
Najednou se ozvalo zaklepání na dveře.
„Pojď dál, mami," řekla Aneta, „nemusíš na nás klepat, vždyť jsem doma. A neboj, žádné nepřístojnosti tu neprovádíme," smála se.
„Anetko, nechceš si přeci jen vzít na sebe ty šaty, co jsem ti ukazovala? Vždyť jsou tak nádherné."
„Maminko, máš pravdu, jsou nádherný. Ale vysvětlovala jsem ti přece, že jsme se s Petrem na něčem domluvili."
„Holčičko moje," sedla si na kraj postele. „Já jsem se bála, že se už toho nedočkám. A teď. Když se to blíží… Tak jsem z toho celá naměkko," objevily se slzy v jejích unavených očích. „Ale jsem ráda. Jsem ráda, že jsi si nepřivedla nějakýho takovýho vagabunda. Nebo toho drogistu nebo jak se jim říká, jak má Andulka od sousedů."
„Feťáka nebo narkomana se říká, mami," opravila ji Aneta.
„No, toho. Vy jste, Petře aspoň slušnej člověk. Já jsem tak šťastná," objala Anetu a vpadly si do náručí. Po chvíli se odhodlala k odchodu. „Tak já vás už nebudu rušit," omlouvala se.

„Ale klidně tu můžeš zůstat, mami," řekla Aneta. „Kdybys věděla, co Petra před chvílí napadlo," mrkla na mě.
Maminka na mě nevinně koukla. „A copak vás, Petře, napadlo?"
„Víte co, paní Birgrová? Já vím, že se to nesluší. A pokud by to nebylo vhodné, tak se omlouvám. Ale, mohla byste mi tykat?" zachraňoval jsem situaci a odváděl řeč jinam. Pryč od toho, z čeho jsme si s Anetou dělali legraci.
„Ale samozřejmě, Petře. Ovšem, mám jednu podmínku," culila se, „že mi budeš říkat maminko. Co?"
„To je pro mě ohromná pocta!" přiznal jsem.
„Tak, a ruku na to," podávala mi svou. Pak mi udělala prstem křížek na čele a vzápětí mě na něj políbila.
„Sice to bude oficiálně až zítra. Ale dnes už se na oficiality tolik nehledí. Takže, vítej v rodině, Petře."
„Děkuju, maminko. Moc si toho vážím. Doopravdy," řekl jsem skoro neslyšně. V takové situaci jsem ještě nebyl. Matka mé bývalé manželky, ta nebyla vůbec vstřícná.
„Tě to nějak sebralo," koukala na mě Aneta, když se za maminkou zavřely dveře. „Už aby to bylo za náma," řekl jsem a vzpomínku na bývalou tchýni jsem okamžitě zaplašil.

Ráno bylo hektické. Autobus s kolegy dorazil před dům už po osmé hodině. První z jeho dveří vystoupil vedoucí dispečer Zdenda Hladík. „Tak jsme tady, vy moje hrdličky!" vykřikoval, sotva se dveře otevřely.
„A jak vám to sluší. Aneto, ty vypadáš opravdu jak princeznička. A ty, Petře, v tom fraku a s cylindrem vypadáš jak ředitel! To se za chvíli začnu bát, abys mi nevyfouk židli," smál se nahlas. „Hele, harmoniku mám. A všechno ostatní je vzadu v autobusu. Pomůžeš mi to vytahat? Dřív, než začne hodina duchů!" ukazoval na ostatní a smál se od ucha k uchu.
„Ty snad táhneš celej orchestr, ne?" divil jsem se.
„No, když už jste to dali dohromady, tak jsme si řekli, že vám zahrajeme pořádně. A ne, jak nějaký šumaři," smál se.
„Počkej, ty máš kapelu?" nevěřícně jsem na něj zíral.
„Ale, takovou malou, to nestojí za řeč. Aleš ti to vysvětlí," ukázal na něj.
„Co? Já?" divil se Aleš s půllitrem piva v ruce, „ty jsi to celý zpytlíkoval. My jsme jen poslouchali. Že jo, Dolfi?"
„A to je správný!" zasmál se Zdenda Hladík, „pořádek musí bejt. Je jedno jestli na sále, nebo na svatbě! A skoro se to i rýmuje," smál se svému vtipu. Maminka je zvala do kuchyně, ale řekli, že budou raději na čerstvém vzduchu.

Postupně se sjížděli další hosté. Anetiny kamarádky. Maminky známé. Příbuzní. A když bylo po půl desáté, maminka zavelela: „Tak jedem! Holka moje. A Petře. Ať pan farář na nás nemusí čekat," leskly se jí oči.
Auta i autobus byly nazdobené a konvoj vyrazil ke kostelu.
Bylo tam příjemně chladno, farář byl oblečený do slavnostního roucha. Vedle něj stáli dva ministranti.

„Koukej," šťouchnul jsem do Anety, „on má na nohách normálně tenisky. Já bych se vsadil, že pod tim hábitem má džíny," rozesmál jsem se.
„To je legrace," usmívala se Aneta, „ale prosím, zkus se aspoň na chvíli nesmát," zamrkala na mě.
Farář nás přivítal, pronesl několik obligátních vět. Pak něco přečetl z Bible. Pomodlil se a zpíval. Z kůru ho doprovázely varhany. Což bylo skvělé, protože krásně vynikla kostelní akustika. Varhany mám rád odjakživa. A potom už jsme museli k oltáři. Kněz pokládal otázky, o kterých jsme dopředu věděli.
„Aneto a Petře, přišli jste sem uzavřít manželství svobodně a bez nátlaku?"
„Jste rozhodnuti zachovávat si navzájem lásku a úctu po celý život?"
„Jste ochotni s láskou přijmout děti, které vám Bůh dá, a vychovávat je?"
‚Jasně že chceme,' pomyslel jsem si. Takže jsem na všechny tři otázky odpověděl stejně samozřejmě jako Aneta: „Ano." Proč bysme sem taky jinak chodili…
Jenže kněz pokračoval: „A teď, prosím, se otočte čelem k sobě a vezměte se za pravou ruku. Čeká vás manželský slib."

Vzpomněl jsem si na starou podložku, kterou nebylo možné Anetě navléknout na prst, protože měla malý průměr. A nemohl jsem se neusmát. Aneta to samozřejmě zahlédla. A začala se smát, až jí slzy vyletěly z očí.
„Takže se uklidníme. Svatba je sice událost radostná, ale nejdřív musíte pronést slib," usmíval se na nás farář.
A tak jsem začal: „Já, Petr, odevzdávám se tobě, Aneto, a přijímám tě za svou manželku. Slibuji, že ti zachovám lásku, věrnost a úctu. Že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu mi dopomáhej Bůh."
Pak přišla řada na Anetu. Nečekal jsem, že ji to tak dojme. Třesoucím se hlasem odříkala: „Já, Aneta, odevzdávám se tobě, Petře, a přijímám tě za svého manžela. Slibuji, že ti zachovám lásku, věrnost a úctu. Že tě nikdy neopustím a že s tebou ponesu všechno dobré i zlé až do smrti. K tomu mi dopomáhej Bůh," v očích se jí už leskly slzy.
Potom to kněz dokončil: „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj."
Vyměnili jsme si prsteny.

Najednou se ale za náma rozeznělo: „Mamíií, on mi Píďa utek!“ Otočili jsme se a uviděli malého, možná pětiletého chlapečka, jak leze po kolenou a něco hledá pod lavicemi. To už se smáli i ministranti.
Kněz potom už jenom řekl: „Jděte ve jménu Páně,“ a rozesmál se taky. Jeden ministrant byl bratr chlapečka, a tak jak byl, v ministrantském, se sklonil pod lavice a zakřičel: „Pepíku, támhle!“ ukazoval do zadních lavic. Ale Pepíček byl moc pomalý. Takže se ministrant rozběhl, skočil pod lavici a Píďu vytáhl. Byl to malý, zakrslý bílý králík, které mnohé domácnosti mají jako rodinného mazlíčka. Hopkal si po kostele a bylo mu úplně jedno, co se tam vlastně děje.
Nastoupili jsme do aut, ostatní do autobusu, a řidiči nás všechny odvezli zpátky před dům maminky. Na zahradě už vyhrávala reprodukovaná hudba, a dva muzikanti, které jsem neznal, si pochutnávali na domácích jitrnicích. Ty dodal řezník, jeden ze sousedů maminky, který se ukázal jako výborný pomocník.
Zdenda vyskočil na provizorní podium a do mikrofonu spustil:
„Tak, v kostele to máme za sebou. Ale teprve teď začne ta pravá zábava. Nejdřív bych vás ale, vy dva,“ ukazoval na Anetu a na mě, „požádal, abyste se dostavili ke mně. No, sem, na podium. A nekoukejte tak,“ usmíval se.
Vzali jsme se za ruce a šli. Přemýšlel jsem, co Zdenda Hladík na nás uchystal.
„Tady se postavte, hezky vedle sebe.“
A najednou nesl kus kolejnice. Z jedné strany byla natřená zeleně, z druhé červeně.
„Tohle je tvoje kolejnice, Petře. Ať je vždycky zelenou stranou dopředu,“ usmíval se. Všichni tleskali a možná se divili jako já, kam Zdenda na takové nápady chodí.
Anetě pak podával velký, starý nádražácký klíč, natřený zlatou barvou, se smaltovanou cedulkou, na které stálo ‚klíč číslo 13.‘
„A ty, Aneto, tady máš klíč číslo třináct. Může to bejt klíč od vaší třináctý komnaty. Ale taky klíč, kterým Petrovi dáš najevo, jestli se nemá někam radši zamknout.“
Aneta dojetím brečela. Ale pod podiem to vřelo. Potlesk a pískání, jak na nějakém koncertě. A do toho pokřik: „Petr a Aneta!“ několikrát opakovaný dokola.
Nevěděl jsem, co dělat. Tak jsem vzal mikrofon, který mi Zdenda podával: „Zdendo, já ti za mě i za Anetu, která teď brečí, děkuju. Jinak by ti pěkně vynadala, že budem mít v baráku další krámy,“ smál jsem se a i Aneta se mezi slzami usmívala.
Zdenda měl radost a byl spokojený, jak se mu to povedlo.

Ale pokračoval jsem: „Vám všem děkuju, že jste sem přišli. Řekl bych vám: jezte a pijte," odmlčel jsem se. A když na mě všichni zvědavě koukali a čekali, co bude dál, pokračoval jsem: „Ale nejdřív mi dovolte ještě něco říct. Když jsem přišel na dispečink, byl jsem ze všeho vystrašenej, nikoho z vás jsem neznal, nevěděl jsem pořádně do čeho jdu. Ale postupně jsme se seznamovali. A já jsem poznal, že kamarádi můžem bejt, i když se známe hlavně z práce. A tak vám chci poděkovat, že jste mě vzali mezi sebe. Fakt moc díky!" Ozvalo se pískání a potlesk.
„A pak chci poděkovat tobě, Aneto. Já vím, že jsme si to už řekli. Ale já ti chci teď tady, před našima kamarádama, a vlastně přede všema, říct, že ti strašně moc děkuju. Za to, že jsi mi dovolila objevovat novej pohled na svět. A taky děkuju tam, nahoru," podíval jsem se k nebi a vzpomněl si na mého dědu a babičku.
Pak jsem obejmul Anetu, přitiskl jí k sobě a dlouze jsme se políbili. Rukou jsem jí utíral slzy a přemlouval ji, ať už nepláče.
„Tak, a teď se může už rozjet zábava," řekl jsem.
Ale Zdenda Hladík pokynul rukou, aby bylo ještě ticho, a řekl: „Já vám ale povím něco, co asi spíš nevíte. S Petrem se totiž známe už z dřívější doby. Viď, Petře?" otočil ke mně hlavu a mrknul na mě.
„Petr byl totiž na výpomoc vedle ve stanici, když tam kolega Sváťa onemocněl. A sešlo se to tak, že v listopadu, kdy tam nastoupil, napadnul skoro metr sněhu. A protože tam neměli na výhybkách ohřev, tak se překládalo ranní křižování osobáků k nám. Já měl tenkrát noční. S Petrem," otočil se zase ke mně. Já jen mlčky potvrzoval Zdendova slova kýváním hlavy.
„Chtěl jsem se domluvit, jestli už má osobák. Jenže on mi nebral telefon. A když už ho vzal, tak celej udejchanej povídá: ‚Pojeď s osobákem.' Já jsem málem oněměl. Ale pro jistotu jsem se ho zeptal: ‚On opačnej osobák nejede?' A Petr, s jeho typickým humorem, odpověděl, že jo, že jede. Ale on, že si poradí. Že naučí strojvedoucí jezdit do patra."
Od stolů zazněl smích.
Ale Zdenda pokračoval: „Co? nechápal jsem tenkrát. Pak mi Petr vysvětlil, že si doběhl výhybky vyčistit, takže může ty vlaky normálně vykřižovat. Tenkrát jsem jenom hvízdnul. A říkal si, že to bude ajznboňák srdcem a duší."
Svatebčané pískali a tleskali. Ale Zdenda je umlčel a pokračoval:
„Petr pak někam zmizel. A když ses objevil na sále," zase se ke mně obrátil, „tak jsem byl fakt rád, že budu mít takovýho chlapa do svý party. Díky! Ale od tý doby se traduje, že o té zimě tam sloužil čaroděj. Kterej uměl z výhybek odčarovat sníh."

Pod podiem už to žilo. Kluk u sudů s pípou měl co dělat, aby měli všichni plné sklenice piva. Měl i limonádu pro děti a pro ty, kteří chtěli ten den být střízliví. Vedle něj soused, který byl řezník pekl maso a rozdával klobásy a jitrnice s jelity.
A najednou jsem si ho všiml.
„Tak přece jen přijel," ukazoval jsem Anetě hlavou. „Pan Vondrášek."
Posílali jsme mu pozvánku. Ale moc jsme nevěřili, že přijde. Jeho tiskárna jela bez přestání.
„Jdu pro něj," řekl jsem Anetě.
Když jsem odcházel, Zdenda mě chytl vyčítavě za ruku: „Počkej, ty tady musíš zůstat. Tady je stůl novomanželů, nevidíš, jak jsem vám to tam krásně napsal? Tady budeš," smál se.
Vysvětlil jsem mu, že jdu pro váženého hosta, a Zdenda mě pustil.
„Ahoj Jaroslave," pozdravil jsem, „takže jsi přece jen přijel."
„Přijel. Ale jen na skok. To víš, práce," omlouval se.
„Tak si pojď sednout k nám," vedl jsem ho nahoru na podium. Zdenda pochopil a hned přidával ke stolu ještě jednu židli.
Když jsme vystoupali nahoru, pan Vondrášek se postavil k mikrofonu: „Dobrý den. Vy mě nejspíš neznáte. Ale to není tak důležité. S Petrem se známe léta. Já se jmenuju Vondrášek, a mám jednu takovou malou tiskárničku. A protože slečna Aneta byla nedávno u nás na návštěvě, tak bych jí chtěl něco předat. Můžete sem přijít, Aneto?" otočil se k nám. Aneta nechápavě koukala, co se to děje. Pak ale sepnula ruce a zakryla si jimi tvář. Vzal jsem ji za ruku a společně jsme došli k mikrofonu.
„Já mám tady takovou jednu věcičku. Ale v autě jich je dalších dvě stě."
„Ne!" vykřikla Aneta překvapením.
„Ale jo! Tady máte vzorek, Aneto. Blahopřeju," podával Anetě růžový, úhledně zabalený, červenohnědou stuhou převázaný obdélník.
„Co to je?" ptala se vystrašeně Aneta, i když v koutku duše tušila. Nebo si to aspoň přála.
„Rozbalte si to," nabádal ji pan Vondrášek s úsměvem.
Aneta opatrně rozvázala stuhu a podala mi ji. Pak rozbalila papír. Pečlivě, aby jej neroztrhla. Po odkrytí prvního přebalu se objevila tmavě růžová obálka a na ní zlatým písmem stálo: ‚Tam, kde končil svět (sbírka básní) – Aneta Birgrová Bílá'. Anetě se podlomily nohy, knihu přitiskla na hruď a oči se jí zaplnily slzami dojetí.
A pan Vondrášek pokračoval: „Tohle je ale jen polovina mého svatebního daru. Ta patří vám, Aneto. A pro tebe, Petře, mám tady," sáhnul do kapsy saka, „poukaz na vytištění jakéhokoliv materiálu v hodnotě sto tisíc korun. Ale ne nějaký prasárničky," zahrozil prstem. A smál se. Jako by právě někomu přinesl jídlo do postele.

Pan Vondrášek s námi poobědval. Chvíli ještě poseděl. A pak už se zvedal. „Tak, a já už musím jít. Ještě mi pojď, prosím, Petře, pomoct vyložit ten Anetin náklad," usmíval se.
„Já půjdu taky," přidala se Aneta. Knihy jsme naskládali do chodby. Aneta rozbalila první balík, chvíli brala do ruky jednu knihu po druhé, přivoněla si ke každé, listovala jimi. A pak dostala nápad. Vzala do ruky tolik knih, kolik unesla, a šla mezi stoly. A každému dávala jeden výtisk. Aby měli památku na dnešní den.
Z kuchyně přišla maminka.
„Co to tu máte za balíky? Jsem koukala, jak to sem taháte s tím seladonem. Kdo to byl, Petře?" zajímala se maminka.
„To byl pan Vondrášek z tiskárny. A podívej se, maminko, co přinesl pro Anetu," podal jsem jí jednu růžovou knížku.
„Cože?" sedla si maminka překvapením na lavici. „Teda, ty jsi samé překvapení, Petře," listovala knihou.
„Tu si můžeš nechat, mami," objevila se Aneta.
„Anetko! To je nejkrásnější dárek. To jsi psala sama?" plakala, ale hned si utěrkou utírala slzy.
Ozvalo se ťukání na dveře. Aneta na mě koukla. Podobně i maminka. Jako by obě říkaly: ‚Kdo to je?'
Vzápětí se otevřely dveře. A v nich se objevila černovlasá hlava.
„Ahoj. Jsem tady správně na svatbě?" ptala se. Byla oblečená v blankytně modrých, volných šatech a temně rudém, přiléhavém saku.
„Ahoj, Šárko!" uvítal jsem ji a vpadli jsme si do náruče. „Přemýšlel jsem, jestli dorazíš," zapochyboval jsem.
„No. A jsem tady," smála se. „A se mnou je tady Marián," tahala dovnitř chlapíka, asi čtyřicetiletého, štíhlého, s bujnou kšticí a obrovským knírem, který se nosil za První republiky. Měl na sobě tmavý, skoro černý oblek. A na hlavě cylindr.
Nechápavě jsem koukal.
„Jsme se rozvedli, už delší dobu to skřípalo, pak ti to všechno povím," vysvětlovala Šárka.
„A příště pozvem na svatbu my vás. Oba," ukázala pro jistotu i na Anetu prstem.
„Tak to gratuluju!" podával jsem oběma ruku.
„A to nejni všechno," smála se Šárka. A pohladila si břicho. „Budeš konečně děda," usmívala se.
„No, to je dost. Já myslel, že se toho už nedožiju," přiznal jsem.
Aneta se hned vyptávala, jestli už ví, co to bude? Kluk nebo holka?

A vtom se rozrazily dveře: „No, Petře! Kde jsi? Vy si myslíte, že se sem zašijete, jo?“ vřítil se do chodby rozjařený Zdenda Hladík, „nic nebude, žádný intimnosti, dneska jste do půlnoci naši!“ smál se.
„Ale vás neznám,“ zarazil se a prohlížel si Šárku s Mariánem. „Koukám ale, že jsem si měl asi taky ten cylindr vzít,“ rozesmál se, když se podíval Mariánovi na hlavu.
„Tak Zdendo,“ ukázal jsem: „tohle je moje dcera Šárka. A to je její,“ zapochyboval jsem, „snoubenec Marián.“
„Tak to ruku líbám, slečno,“ naznačil Šárce políbení ruky.
„A je mi ctí, pane Mariáne,“ podával mu ruku.
„Čím se živíte, vy dva? Jestli tedy neděláte pro sí-áj-ej,“ smál se, „vypadáte na to.“
Šárka mu vysvětlovala, že kupuje staré domy, opravuje je a pronajímá.
„Já jsem architekt, a vlastně zaměstnanec tady Šárky,“ ukázal na ni.
„To budeš pořád v chomoutu,“ smál se Zdenda.
„Hele, jdeme ven. Tady už jsme nějak dlouho. Aby se nám nerozprchli lidi,“ smál se a vedl Šárku mezi svatebčany. A nahoru na pódium, k našemu stolu.
Šárka si všimla mikrofonu, přistoupila k němu, zaklepala na něj prstem, jestli funguje. A pak spustila: „Dobrý den,“ pod podiem to zmlklo a všichni otočili hlavu k neznámému hlasu.
„Já se jmenuju Šárka, a Petr je můj otec,“ začala. Ozval se opět pískot a ženy překřikovaly muže, aby byli zticha. Protože chtěly poslouchat.
„A protože se to sluší, tak svatebčanům přeju hodně zdraví, lásky, mějte se pořád rádi a buďte šťastní! Zasloužíš si to, tati. I ty, Aneto,“ pokračovala. „A jako svatební dar jsme vám, že jo,“ obrátila se na Mariána a rukou ho zvala k mikrofonu, „tak jsme vám přinesli jen takovej jeden papír, ukaž to,“ řekla Mariánovi, který z kapsy saka vytáhl složený arch, který rozvinul, „je to projekt rozšíření tvého bytu, tati. Protože až budete mít děti,“ smála se, „tak by vám ty dvě místnosti fakt nestačily. A my vám to zaplatíme!“ Pískot a potlesk neměly konce.
„To ti hrozně moc děkuju, Šárko,“ ujal jsem se slova. „Ale já myslím, že nejdřív budu dědou!“ překřikoval jsem pískající a tleskající dav.
U stolu jsme s Anetou zjišťovali podrobnosti. Šárka nám vysvětlila, že náš bytový dům opravdu koupila a připravuje jeho kompletní modernizaci. Společně s Mariánem, z kterého se vyklubal výborný společník.
„Takže budem mít výtah!“ zářila Aneta.
Pod podiem, u většího stolu pro muzikanty seděl Aleš, před sebou měl talíř s nedojedenou klobásou a hořčicí, vedle půllitr piva, a snažil se překřičet svatebčany: „Hele lidi, buďte chvíli zticha. Já vám něco řeknu.“

Zdenda pohotově zareagoval: „Aleši, počkej, já ti sem přesunu mikrofon. A pak můžete každej něco říct. A budou to slyšet všichni," mrknul na něj.
„Tak hele, já vám taky něco řeknu," ujal se Aleš slova, když už měl mikrofon v ruce.
Všichni nejdřív koukali na podium, ale Zdenda jim ukazoval rukou do míst, kde u stolu seděl Aleš.
„Takže! Taková sranda. Jednou jsme měli noční směnu. Ty bylo, když ještě dispečink neexistoval ani na papíře. Dělal jsem v jedný velký stanici. Pro jistotu ani nebudu jmenovat. By mě zastřelili, kdyby se to dozvěděli," smál se. „Celej den a noc tam šíbovala záloha, vagony sem tam, složit jeden vlak, rozložit jinej, znáte to," kouknul do davu.
„Ale stávalo se, že byl občas klid, nehlo se kolo. Většinou to bejvalo v pátek nebo v sobotu. A tohle se stalo v sobotu. Slovo dalo slovo. Vytáhli jsme karty, že si zahrajem. Náčelník to věděl, ale zakázal nám hrát o peníze. A tak někdo vymyslel, že budem hrát o hadry."
„Jak o hadry?" divil se kolega Miloš.
„Normálně přece. Kdo prohraje, tak si prostě svlíkne jeden kus oblečení," vysvětloval Aleš.
„Jo, takže jako o fanty," uvědomil si Miloš. „To jsme hráli s holkama. Ale ty potvory se stejně nikdy nesvlíkly," zavzpomínal na mládí.
„No, tady žádný holky nebyly. U posunu, dovedeš si to představit?" klepal si na čelo Aleš.
„Dobře, dobře," uznal Miloš, „tak co bylo dál?"
„No, posunovač Ivan pořád prohrával. Nejdřív sundal košili, pak kalhoty. Až měl na sobě jen trenky," smál se Aleš od ucha k uchu.
„A ty prohrál taky," tušil Miloš.
„Přesně!" vykřikl Aleš. „Jenže, on že bude hrát dál, že ty hadry zase vyhraje zpátky."
„A když už prohrál potřetí za sebou, tak jsme se dohodli, že místo toho, aby furt prohrával, oběhne nádraží. A pak dostane ty hadry zpátky."
„Jako, že nahatej oběhne to nádraží?" přemýšlel Miloš, „jak to bylo velký, to nádraží?"
„No! Nahej," smál se Aleš a plácal se do kolen, „ale ne úplně celý nádraží, to by musel uběhnout několik kilometrů. Jen kolem baráku. Byla noc, tři hodiny ráno. Nikde nikdo."
„No, to je tedy blbá historka," naštval se Miloš.
„Počkej," usmíval se Aleš, „to ještě nejni konec! On s tim Ivan souhlasil. Otevřel dveře. Rozhlíd se. Všude byl klid. Ticho jak v hrobě. Tak se rozběh. Za chvilku měl bejt zpátky. Jenže uteklo pět minut, Ivan nikde. Uteklo deset minut, Ivan furt nikde."
„Někam spad?" přemýšlel Miloš.

„To jsme si taky nejdřív říkali. Tak jsme ho šli hledat. A jak tak jdeme, tak najednou, vedle kolejí, na cestě, která vedla kolem, jsme uviděli majáky.“
„Ty vole! Benga,“ porozuměl Miloš.
„‚Co teď?‘ říkali jsme si. Tak jsme tam došli. Ivan byl zavřenej v autě, přikrytej nějakou hnusnou dekou, vyčítavě na nás koukal. A policajti si něco zapisovali. Zaklepali jsme na okýnko. A prej, co potřebujem? Tak jsme jim to vysvětlili. A oni, že to nejni tak jednoduchý. Nějaká ženská si totiž Ivana všimla, jak běží nahej. A zavolala policajty. Že je tam asi nějakej úchyl!“
„Ty vole!“ vykřikl Miloš. „A co jste teda dělali?“
„Museli jsme se za Ivana zaručit, že už nebude běhat nahatej kolem nádraží. Ale rozumíš tomu? Nějaká ženská ve tři ráno čumí, jestli na ulici neběhaji nahatý lidi?“ to už se smáli všichni.
„Pak to ještě mělo dohru. Policajti totiž napsali hlášení. A to se dostalo do ruky našemu náměstkovi. Ten řádil jak černá ruka. Ale jednou za náma v noci přišel, mysleli jsme, že na kontrolu. A on najednou povídal: ‚Tak chlapi, kde máte ty čertovo vobrázky? Já bych si taky zahrál.‘ On to totiž byl vyhlášenej karbaník a manželka od něj kvůli tomu utekla.“
„A taky prohrával? A běhal nahatej kolem nádraží?“ vyzvídal se smíchem Miloš.
„To víš, že prohrával. Ale nahatej už kolem nádraží neběhal nikdo. Teda, nikdo z nás,“ zasmál se Aleš.
Ozval se nadšený potlesk a jásot. Všichni se smáli.
„Hele, má ještě někdo něco? Nebo už můžem hrát?“ usmíval se Zdenda Hladík. Bylo vidět, že ho to baví. Na dispečinku nám šéfoval, protože musel. Ale tady přirozeně tu roli hrál dál. Nikdo nic nenamítal, Zdenda totiž byl přirozená autorita. Vždyť byl kapelník.
„Nooo, já bych taky něco měla,“ ozvala se Hanka z rozdělovny služby, „sice to neumím jako Aleš, ale třeba se taky zasmějete,“ postavila se.
„Já jsem to tedy nezažila osobně. Ale bylo to na nádraží, kde jsem dělala na stavědle. Dělal tam s náma jeden vysokoškolák. Soudruzi ho nenechali dodělat inženýra. Protože se jim furt smál do ksichtu. Pořád něco študoval a čet. A nebavilo ho vylejzat k vlakům. Jak se dřív muselo, že jo,“ rozhlédla se po ostatních.
„A tak si vyrobil panáka. Přines starou uniformu, vycpal jí slámou, zašil to a na hlavu mu dal čepici.“
„A to mu drželo? To přece musel mít nějak vyztužený, ne?“ ptal se zaujatě Zdenda.
„Co já vím?“ odpověděla Hanka, „byl to inženýr. Tak si s tim asi nějak poradil.“
„No, dobrý, dobrý. Tak vyprávěj dál.“

„Od tý doby stál při jeho směnách venku panák, a inženýr si studoval. Ale jen o nočních. Ráno ho schoval a šel domů.“
„A měl v ruce praporek?“ smál se Zdenda.
„Ty čoveče, i ten praporek měl. Vypadalo to fakt skutečně. Jednou jsem se ho i lekla, když vypad v noci z jeho skříně. Tak skutečnej byl,“ vysvětlovala Hanka.
„Tak dobře. Pokračuj,“ pobízel ji Zdenda.
„No. Jenže jednou přijela noční kontrola. Přijeli, viděli panáka, na stavědle tma. Tak ho sebrali a odjeli.“
„A to je všechno?“ divil se Zdenda.
„Ale počkej, ty,“ napomenula ho.
„Inženýr se nejdřív vyptával, jestli jsme ho někde neviděli. Toho panáka. A asi za čtrnáct dní přišel inženýrovi dopis. Že prej se má dostavit na ředitelství.“
„A tam na něj čekal panák,“ dovtípil se Zdenda.
„Ty všechno zkazíš,“ zlobila se Hanka. „Inženýr tam jel. Loučil se s náma. Že ho zase určitě vyhodí. Protože někde řekl nějakýmu papalášovi, že to, co se musíme učit ke zkouškám, jsou voloviny. Tak jsme ho už ani nečekali,“ posteskla si. Ale pokračovala.
„Inženýr tedy přišel na ředitelství. Vrátnej ho ohlásil. A řekl mu, kam má jít. A když inženýr otevřel dveře, tak za nima tam stál ten jeho panák! Inženýr ani nepozdravil a rovnou šel k panákovi. Jednu mu ubalil, až mu odlítla čepice. A nadával mu: ‚Ty nevíš, kam jsem tě postavil? A kde máš teda stát?‘ Vůbec si nevšiml, že u zasedacího stolu sedí tři inspektoři. Sbalil panáka a odjel.“
„Počkej, a oni ho nechali odjet?“ vyptával se Zdenda.
„Prej z toho byli tak konsternovaný, že se prostě na nic nezmohli,“ smála se Hanka.
„A nechali ho sloužit dál?“ ptal se Zdenda.
„Jo, normálně ho nechali sloužit dál. Ale panáka pak posadil na zahrádku za stavědlem. Možná tam sedí dodneška,“ skončila své vyprávění Hanka.
„Hele, ale to ti je dobrej nápad!“ vykřikoval Zdenda, „to až budu potřebovat něco kolem baráku,“ přemýšlel, „třeba něco na střeše. Tak jenom pošlu zprávu. Třeba tobě, Dolfi,“ obrátil se k němu.
„Mě do toho netahej. Pak budu vysvětlovat, kde jsem ho sebral,“ smál se Dolfi.
„No, vytáhneš ho z mojí skříně. Taky takovýho vycpanýho panáka. A posadíš ho za muj stůl. A on tam bude sedět místo mě celou směnu! A už nebudu muset řešit hodinu duchů!“ rozesmál se Zdenda.
„Tak dobrý, Hanko! Tohle jsem od tebe ještě neslyšel. Tak a jdeme hrát. Jinak jsme tu zadarmo drahý. A sólo pro novomanžele!“ rozhodl.

Kolegové z práce, Šárka s novým přítelem, kamarádky Anety, maminky přátelé, muzikanti i řezník, všichni byli v dobrém rozmaru.
Pustili jsme se s Anetou do tance. Svět kolem nás se roztočil.
A najednou jsem si uvědomil, že svět nikde nekončí. Že teprve začíná.

Epilog

Byl to krásný, slunný den. Léto se už chystalo vystřídat jaro. Lidé schovali do skříní teplé oděvy a vytáhli trička a krátké kalhoty nebo vzdušné sukně. Na pískovišti před domem si hrálo několik dětí. Lavičky okolo byly obsazené ženami. Několik bylo starších, ale většinou byly mladé. Vedle některých stály kočárky s dětmi.
„Ten váš Petřík, to je rozený generál," usmívala se na paní Birgrovou starší žena z vedlejší lavičky.
„Jo, to je celej táta. Doufám, že Anežka bude aspoň trochu po mámě," koukla se do kočárku vedle lavičky na spící mimino.

Za chvíli zastavilo na parkovišti auto.
„Ahoj, babi. Tak co, nezlobil moc?" koukla se Aneta na Petříka, který právě něco důležitého vysvětloval kamarádovi na pískovišti a šermoval při tom rukama. Potom koukla do kočárku: „Anežka je hodná, viď? Ta pořád jenom spinká."
„Jako ty, když jsi byla malá," usmála se paní Birgrová.
Od auta přicházel muž v džínách a v šedém triku, ruce měl v kapsách. Nechvátal, šel rozvážně. Tak, jak bylo jeho zvykem.
„Táto!" vykřikl Petřík a nechal na chvíli kamaráda kamarádem.
„No, jéje. Kdopak to tu je? Nezlobila tě babička?" zašprýmoval Petr.
Petřík koukl na lavičku a zakroutil hlavou: „Babička ne. Ale Anežka se zase počůrala."
„Anežka je ještě malá. Až bude velká jako ty, naučí se to," přitiskl ho Petr k sobě.
„Tati," táhl ho Petřík na pískoviště, „koukni, jakou jsme postavili dálnici," ukazoval.
„Takže dneska jsi stavitel? Ne! Už to mám. Dneska jsi policista?" hádal Petr.
„Dopravní! A řídím to, aby se auta nesrazily," vysvětloval Petřík.
„To je jasný," potvrdil táta. Pohladil Petříka po hlavě a šel si sednout na lavičku k Anetě a babičce. Petřík už mezitím zase rozdával pokyny kamarádům.
„Co Anežka?" obrátil se k babičce.
„Spí jako dudek," spokojeně odpověděla.
Petr objal Anetu kolem ramen. Přitiskli se k sobě. A pozorovali, jak si jejich ratolest radostně hraje na pískovišti, které představovalo teď jeho svět. Zatímco malá Anežka spokojeně pospávala v kočáře. Její svět ji teprve

trpělivě očekával. Babička se otočila a pokračovala v rozhovoru s ženou na vedlejší lavičce.
Petr si vzpomněl na kamenné koryto, kam stále přitékala voda. Kde si hrál jako dítě. A odkud se vydal na svou první cestu. Teď tu seděl, vedle sebe měl manželku Anetu, v kočárku spící dceru a o kus dál syna, který řídil dopravu na dálnici z písku.

A věděl, že tohle není konec. Že tohle je jen další začátek.

Děkuji, milý čtenáři, že jsi dočetl až sem

Pokud tě příběh Petra a Anety oslovil, budu moc rád za pár slov recenze. Pro nezávislého autora, jako jsem já, je každá recenze k nezaplacení, pomáhá knize najít další čtenáře.

Pokud bys mi chtěl napsat cokoliv, ať už dojem z knihy, postřeh, nebo jen pozdrav, ozvi se mi na petrbily.knihy@gmail.com. Odpovím rád a se zájmem.

O autorovi

Autor pracuje u železnice jako traťový dispečer. Profesně prošel různá nádraží a stanice, dříve pracoval i na stavbách, v tiskárně a v grafickém studiu, a z každého z těch prostředí si něco odnesl. Inspiraci bere odevšad, nejraději ale z vyprávění spolucestujících při cestách vlakem, které mu zůstaly nejbližší.

Má rád přírodu, dobrý humor, chytré kriminální příběhy a sci-fi romány. K napsání téhle knihy ho přivedla myšlenka posbírat veselé i neveselé příběhy, které v životě slyšel a zažil, a poskládat je dohromady tak, aby zněly jako jeden celek. V psaní ho baví postavy, které něco spojuje, i když to na první pohled není vidět, přesně jako v životě.

Připravuji

Pracuji na dalším příběhu, tentokrát thrilleru s pracovním názvem Modelář. Je zatím v raných fázích. Ale připravuji i pokračování této knihy. Pokud tě zajímá, co chystám dál, napiš mi, dám vědět, až bude na čase.

Bonus pro tebe

Kromě této knihy sbírám i různé historky ze života lidí kolem sebe, veselé i méně veselé, které mě inspirovaly k tomu, co jsi právě dočetl. Některé se do románu nevešly celé, jiné jen jako útržek nebo zmínka mezi řádky. Pokud by tě zajímaly, napiš mi na e-mail petrbily.knihy@gmail.com, rád ti je pošlu.

Petr Bílý

Petr Bílý
Tam, kde končil svět
Obálka a korektury Zdeněk Podhora
Vydalo nakladatelství Zdeněk Podhora Antares v roce 2026
Vydání první
ISBN 978-80-86628-03-5